

МАДИ ДЖЕЙМС

ЛЮБОВ В РАЯ

Превод от английски: Радостина Колева, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Не мога да го направя!

Таша Смит погледна наляво към Марк Тайлър. Черният костюм му стоеше чудесно, снежнобялата риза беше колосана до съвършенство, сивата раирана вратовръзка — внимателно втъкната под ревера. Косата му беше прецизно сресана. Той бе красив, с изразителни черти и силно тяло. Разбира се, Таша бе мислила за него по този начин от детството им. Тя държеше на него и той я обичаше. Докато той се взираше напред обаче, легко усмихнат и съсредоточен в думите на свещеника, тя не можеше да възпре мислите, които се лутаха в главата ѝ от седмици. От по-отдавна всъщност, ако ѝ се искаше да признае.

Не мога да доведа това докрай...

Тя бавно премести погледа си към свещеника. Устните му се движеха, но думите не достигаха до съзнанието ѝ. Погледна надолу и видя роклята си, която бе купила в Денвър преди месеци. Прозрачната кремава тъкан се спускаше надолу от под гърдите ѝ и стилът империя подчертаваше тънката ѝ талия. Полите на роклята се виеха около глазените ѝ. Между кашките на сандалиите ѝ с цвят на кожа се провираха стръкове трева. Заобикалящите я Скалисти планини я зовяха, примамвайки я далече от това, което ставаше около нея.

Градината на майка ѝ беше чудесно място за сватба, цветята ѝ придаваха романтика на фона на кристалночистия планински въздух. Бяха планирали това толкова дълго. Твърде дълго всъщност — винаги изглеждаше така, сякаш го отлагат...

Бризът се заигра с дългата ѝ кестенява коса и Таша тихо си пожела да може да отплava на този бриз към някое далечно, мистично място, където мисълта дали това, което прави, е правилно, или не, няма да я беспокои. Очите ѝ се отвориха широко при това откровение, което я халоса като леден юмрук в корема. О, Боже, тя правеше ужасна грешка!

Аз наистина не мога да го направя...

Таша погледна бързо Марк и измъкна ръка от неговата, която я държеше здраво. Другата ѝ ръка се отпусна и букетът, който държеше, увисна.

Марк погледна първо към нея, а после отново към свещеника.

— Така че ако някой тук знае правдива причина, поради която тези двама млади хора не могат да бъдат свързани в свещен съюз днес, нека я каже сега или завинаги я запази в мълчание.

Таша пусна букета на земята.

Тишина.

Погледна Марк, срещна питаяния му поглед и въздъхна дълбоко.

— Толкова съжалявам — прошепна тя.

Обърна се и побягна по алеята през градината, без да гледа накъде.

— Трябва да говориш с него.

— Не можа.

— Трябва, Таша! Ти току-що разби сърцето на този млад човек.

Трябва да му кажеш нещо.

Таша повдигна очи от мокрите кърпички в ската си към нещастното, но съпричастно майчино лице. Майка ѝ беше права, наистина трябваше да говори с Марк, но точно сега това бе свръх силите ѝ. В момента едва понасяше себе си.

През прозореца на спалнята ѝ в къщата на родителите ѝ долиташе безгрижно чуруликане на птиче. Обикновено Таша тихо би се приближила, би седнала възможно най-близо, за да чуе melodичната му песен, но в този момент дори това не я ободри. Много бе наранила Марк.

— Той никога няма да ми прости, мамо. — Таша скри очи в ръцете си. — И аз не го обвинявам. Той е най-добрият ми приятел. Обичам го от детството си. Аз просто не съм влюбена в него, а го подвеждах твърде дълго. Трябваше да му кажа преди месеци. Трябваше да съм откровена с него.

Майка ѝ кимна и ѝ подаде кутията с кърпички.

— Трябваше, но не го направи. Не прави същата грешка отново, говори с него, Таша!

Таша погледна към прозореца. Птичката вече я нямаше, нямаше го и щастливото чуруликане. Тя поклати глава.

— Не, не мога. Не сега...

1.

— Трябва да заминеш оттук за известно време.

Таша погледна майка си и ѝ хвърли иронична усмивка.

— Така ли? И кой предлагаш да управлява магазина, докато ме няма?

— Аз, кой друг — майка ѝ се усмихна широко.

Таша се засмя:

— Ти? Не мога да те накарам да работиш и двадесет часа на седмица! И къде да отида?

— О, има къде...

Беше напълно в стила на майка ѝ да е неясна, потайна през цялото време, като при това усмивката да не слиза от лицето ѝ, помисли си Таша.

Точно месец беше изминал, откакто тя остави Марк пред олтара. Оттогава го избягваше, опитвайки се да събере мислите си, но това беше много трудно. Той се обаждаше в магазина почти всеки ден, просто за да разбере как е, но тя помоли майка си да отклонява обажданията му. Трудно ѝ бе да говори не само с него, но и с когото и да е друг от града. Това, че живееше в Пайнбоу Спрингс, където всички се познаваха, и онова, с което се занимава, правеше ситуацията достатъчно трудна. Вероятно наистина имаше нужда да се махне оттук за известно време, но този малък магазин бе нейното препитание и...

— Какво каза, Мунташа.

Изненадана тя погледна майка си.

— Казах ли нещо?

— Мърмореше си.

— Така ли?

— Ммм, да.

Таша махна с ръка на майка си за довиждане, като едва я погледна. Дали да не си почине малко? Случилото се с Марк бе напрегнало нервите ѝ. Нямаше пари да замине никъде точно сега. Може би през пролетта... Но би ли могла майка ѝ да поеме магазина за

седмица? Вайълет обикновено работеше почасово. Спомни си също, че една седмица в месеца майка ѝ се занимаваше с хомеопатия.

Камбанката над вратата звънна и Таша вдигна очи. Майка ѝ, разбира се, бе тръгнала. Трябваше да размисли над това по-късно.

Като прокара ръка през дългата си до кръста коса, Таша се приближи до клиента. Босите ѝ стъпала леко тупаха по гладкия дъсчен под, докато оправяше широката, дълга до глазените ленена рокля, падаща на дипли около стройното ѝ тяло. Втъкна немирен кичур зад дясното си ухо и приближи жената.

— Да ви помогна ли? — предложи Таша с усмивка.

— Домати — отговори жената, като опира голям узрят домат и след това насочи изпитателния си поглед към Таша. — Искам да разбера нещо за вашите домати. Къде са отгледани?

Таша прочисти гърлото си. Клиентите ѝ бяха придирчиви, винаги искаха да узнаят подробности за нейните плодове и зеленчуци. Е, тя не би могла да ги вини. В наши дни не всичко, на което човек попада, е отгледано естествено. Тя самата понякога се страхуваше да яде нещо, за което не знаеше къде и как е отгледано.

Интересът ѝ в тази област и проучванията ѝ върху билките, подправките и етеричните масла правеше този бизнес идеален за нея. Магазинът ѝ „Натурално“, обслужващ хора, които искат само най-чистите плодове, зеленчуци и подправки, които могат да се купят. Освен това Таша се беше заела да изучи лечебното действие на билките и етеричните масла. В последно време бе проявила голям интерес към прилагането на терапия чрез благоухания. Можеше да разкаже много на своите клиенти; а повечето от тях я слушаха с интерес.

— Във фермата на Том Джонс, в съседния окръг. — Таша прикри уста с опакото на ръката си и се прозя. — Тези отляво са отгледани хидропонично в парник. Без пестициди! Тези отдясно са отгледани върху обикновена почва, обогатена с много тор и подходящо подхранена, разбира се — продължи тя. — Колко да ви сложа?

Жената я преценяваше. Таша беше известна със своята откритост и в бизнеса този подход ѝ се отплащаше. Клиентите ѝ държаха да знаят кое какво е и тя им го казваше направо, без заобикалки. Голяма част от работата ѝ се дължеше на доволни купувачи, препоръчали я на свои познати. Беше много горда от успеха си.

— Ще взема около килограм и половина от тези отлясно. Не, нека бъдат два килограма. Ще правя сос маринара. — Тя щракна с пръсти. — Имате ли босилек?

— На стената срещу вратата е — отвърна Таша. — Искате ли сама да изберете доматите?

Клиентката кимна така, сякаш това беше нейна идея, посегна към рафта над доматите за кафява книжна торба и започна внимателно да ги поставя в нея.

— Донесете ги, когато сте готова, и аз ще ги претегля — подхвърли Таша и се отправи към щанда. — Имам чудесна царевица ето там. Сладка е като захар. Идва от Саресар, едно място нагоре по реката с отлична утаечна почва. Може би ще искате да я пробвате?

Жената кимна и се обърна. Таша се върна зад щанда и без да разбере как, отново се изгуби в мислите си. Може би трябва да опита да замине оттук. През изминалния месец беше изпила толкова много валерианов чай, че нервите ѝ трябваше не да са просто уравновесени, а направо приспани, но не беше така.

Вероятно майка ѝ беше права, тя наистина имаше нужда да се махне оттук, освен това беше успяла да спести малко пари... Вайълет я познаваше толкова добре, знаеше как да я запали за някоя идея, а тази я завладяваше все повече с всяка изминалата минута.

Може да открие някои от тези центрове за релаксация. Да, точно така! Ще скита сред природата всеки ден. Може отново да се заеме с медитация или да си припомни упражненията по йога. Дългото планиране на сватбата, неловкият начин, по който заряза Марк, и мисълта, че той е разстроен от постъпката ѝ, я караше да се чувства много напрегната.

О, я стига! Беше приключила с това, време е да върне живота си в релси. Дълбоко в сърцето си Таша знаеше, че тя и Марк не трябваше дори да помислят за брак. Твърде добри приятели бяха, за да рискуват отношенията си. Надяваше се, че той скоро ще разбере това, но сега, поне за малко, тя трябваше да забрави за болката, която му причини.

Таша вдигна очи и се загледа в жената, която бавно пресече помещението, за да остави торбата с домати на щанда, и се насочи към сладката царевица. Таша протегна ръце напред, завъртя пръстена с диаманти и сапфири, който носеше на дясната си ръка, и го нагласи добре на пръста си. Пръстенът улови слънчев лъч, падащ през

прозореца, и тя се усмихна. Единствената ѝ слабост бяха бижута, и при това скъпите бижута. Майка ѝ, ѝ натякваше за това всеки ден.

Опра лакти на щанда, постави брадичка в дланиете си и се огледа в уютния магазин. Той бе нейният живот.

Трябваха ѝ няколко години, за да го осъзнае, но сега вече беше сигурна.

Все още не приемаше напълно начина на живот на своите родители, основан на идеите на хипи поколението, но някои от тези идеи, без съмнение, бяха станали част от нея. След като им се противопоставя в продължение на няколко години, накрая тя се предаде и призна, че е дете на хипита, че е част от поколението на бейби бума. Родителите ѝ бяха поели риска да правят любов, а не война и бяха отгледали дете цвете, без да се възползват от облагите на брака. Това дете бе израснало объркано от живота в материалния свят и не бе успяло да се почувства част от него. Щом веднъж проумя това, тя се почувства по-особена, единствена по рода си. Прие го и това напълно я задоволяваше.

До скоро. В последно време се чувстваше толкова... неуравновесена, толкова разпиляна.

Таша въздъхна, наслаждавайки се на тишината в помещението. Само лекото бръмчене на перките на стария вентилатор по средата на тавана нарушаваше спокойствието. Обичаше магазина си. Не ѝ носеше много пари, но все пак достатъчно и тя бе доволна от удовлетворението, което работата ѝ носи всеки ден. При никакви обстоятелства не биха я хванали в капана на напрегнат работен ден от девет до пет. Зеленчуците ѝ даваха усещане за спокойствие и безопасност. Те не можеха да правят сексистки забележки или да възразяват, а на нея ѝ трябваше точно това, защото бе говорила на трилиони от тях.

— Мунташа Бегония! — Вайълет надзърна през завесите, които прикриваха задната врата, и Таша се обърна към нея. — Пак ли си се унесла в мисли. Не ми е ясно как въобще успяваш да движиш този бизнес! Камионът с доставките е отзад.

Таша се изправи, плъзна стъпала в чехлите с дървени подметки и се наведе, за да почеше глезната си — този, над който имаше малка татуировка на роза.

— О, добре! Можеш ли да поемеш тази клиентка?

Майка ѝ кимна и застана зад гишето, а Таша бързо излезе през задната врата.

Андрю Джейкъб Пауъл Трети не беше ползвал отпуск повече от десет години и не искаше да го направи и сега. Нямаше значение какво казват другите, освен ако този друг беше неговият шеф, разбира се.

Той огледа колегите си в залата. Лека димна мъгла от пурата на Дъг Джонсън се стелеше над заседателната маса. Светът се превръщаше в място за непушачи, защо Хейуърд и Пендълтън още не бяха го разбрали? Той надникна през масата към прекия си началник, Мартин Мейз, чийто поглед го държеше на прицел. Андрю преглътна и повтори своето становище.

— Действително, сър, програмата за поощрителни пътувания има своите достойнства, особено за новите сътрудници по продажбите, но като ветеран във фирмата чувствам, че би било погрешно да приема...

Мейз се изправи.

— Глупости!

Андрю изправи гръб в мекия кожен стол и отново се огледа в заседателната зала. Всички погледи бяха насочени към него. Бавно и решително Мейз пристъпваше към него. Дланите на Андрю се изпотиха. Той неволно вдигна ръка към яката си и разхлаби възела на вратовръзката. Как само мразеше тези срещи... Мейз застана зад него и сложи ръце на раменете му. Андрю положи усилие да не напрегне мускулите си.

— Ти свърши фантастична работа това тримесечие, Пауъл.

— Въсъщност показателите ми бяха малко по-ниски, сър — подхвърли Андрю.

Мейз го потупа по рамото и продължи:

— Но все пак по-високи от тези на другите сътрудници, доста по-високи. Разбира се, постоянството е важно, а ти си точно такъв — постоянен. Винаги преследваш парите. Аз мисля, че най-подходящо е нашето първо поощрително пътуване да бъде връчено на теб.

Ръцете му бързо се отместиха от раменете на Андрю и той се отдалечи.

— Говори с Дъг! Той е отработил всички подробности. И запомни, това е платен отпуск в допълнение към натрупаните дни, които ти се полагат. Може да ти се отрази добре. Поработи над схващанията на мускулите в този курорт. Раменете ти са на възли.

Андрю сведе очи към полираната маса.

— Да, Андрю — подсмихна се Дъг Джонсън. — Трябва да отидеш.

Андрю предпазливо пълзна поглед от Дъг към Мейз, докато последният седна отново на мястото си, взе лист хартия и приключи разговора с думите:

— Така, коя е следващата точка в плана?

Андрю отново погледна към Дъг през масата. Знаеше, че в тази работа има нещо повече от това, което се виждаше на пръв поглед. Конкуренцията между хората около тази маса беше огромна. Защо Дъг настояваше толкова на това пътуване? От три години той се опитваше да постигне по-високи резултати от Андрю. Защо би искал съперникът му да получи поощрителното пътешествие?

Присвивайки очи, Андрю съсредоточи мислите си върху този въпрос, докато наблюдаваше колегата. Толкова отчаяно ли искаше Дъг да го отстрани от офиса... и защо!

Таша погледна часовника се, намести раницата на рамото си и хукна през претъпканото с хора летище. Полет 2241 трябваше да излети за Далас след пет минути, а тя бе по средата на летището и тичаше с всяка сила за последното повикване.

Точно преди стюардесата да затвори вратата, Таша изскочи пред нея, здраво стисната билета и бордовата си карта, и ги тикна в ръцете й.

— Това е моят полет — задъхано каза тя, като мислено се проклинаше за втората чаша чай от лайка, която изпи сутринта. Стана ѝ толкова топло и уютно от нея, че заспа на кушетката и се събуди едва когато майка ѝ я извика.

— Добре — кимна стюардесата, откъсна контролния лист и върна билета на Таша. — Побързайте!

Таша я послуша и се втурна надолу по подвижната стълба към отворената врата на Boeing 737. Раницата натежаваше на дясното ѝ

рамо, в лявата си ръка носеше сак. Добре, че реши да пътува с малко багаж и не се наложи да го предава в багажното. Чувстваше се тромава с тежките спортни обувки, които носеше. Но бе успяла! Връхлетя през вратата и стресна стюардесата, която погледна билета ѝ и посочи пътеката.

— Почти сме готови да излетим. Някои от пътниците вече смениха местата си. Можете да седнете, където пожелаете. В предната част на самолета има хубаво място до прозореца. Ваше е, ако го искате.

В билета на Таша ясно бе отбелязано *туристическа* класа; реши поне веднъж да се възползва от това, което ѝ се предлагаше, и да приеме предложеното ѝ място в *бизнес класа*.

— Страхотно — отговори и се отправи надолу по пътеката.

Веднага забеляза свободното място, озадачена от факта, че някой би оставил седалката до прозореца свободна и би предпочел тази до пътеката. Тя винаги искаше да е до прозореца; не че бе вряла и кипяла в пътешествията, просто по време на полета обичаше да гледа навън как всичко се смалява като на пощенска марка.

Когато приближи, забеляза мъжа, седнал до пътеката. *Педантичен* беше думата, която моментално ѝ дойде наум. Облечен бе в бяла колосана риза с вратовръзка и панталон от костюм. Носеше очила с метални рамки. Русата му коса беше подстригана консервативно. Без съмнение един от тези, които работят от девет до пет, реши тя, а може би от девет до девет или дори по-зле. Срамота! Вероятно не беше много по-възрастен от нея. Винаги оприличаваше бизнесмени като този на грозното пате — свободен дух, който тайно, но силно желае да се освободи от капана на костюма, в който се е уловил.

Върху куфара му беше отворен лаптоп и пръстите му бързо бягаха по клавиатурата. Таша не можеше да се научди на хора, които нито за миг не могат да се отпуснат и да спрат да мислят за работа. Според нея нещо в този сценарий определено не беше наред. Както и да е, не бе нейна работа. Той сигурно щеше да слезе в Далас, помисли си, но дори и така да е, това си бяха цели три часа полет.

Таша спря до него и пусна сака на пода. Прокара пръсти по преградата за багаж над главата му, за да открие ключалката и да приbere раницата си вътре. В този момент по високоговорителя стюардесата напомни, че е време да сложат коланите си. Без да спира

да търси, Таша се обърна към нея и улови строгия й поглед. Господин Лаптоп я беше разсеял. Най-неочаквано вратичката на преградата над седалките се отвори и върху него заваляха едно одеяло, малка козметична чантичка и две възглавници.

Таша хълъцна. Стюардесата спря да говори. Господин Лаптоп гледаше право напред, пръстите му бяха замръзнали на клавишите. Една жена, седнала три реда зад тях, извика:

— Това е моята чантичка!

Таша се окопити.

— Толкова съжалявам... Ето, позволете ми да взема това. — Тя пусна раницата на пода до сака, грабна една от възглавниците и я подхвърли обратно в преградата за багаж.

Стюардесата заговори отново с монотонен глас и Таша се огледа към останалите пътници. Никой от тях не обръщаше внимание нито на нея, нито на стюардесата, но все още не бе видяла лицето на господин Лаптоп. Грабна другата възглавница и я прибра.

Собственичката на козметичната чантичка вече беше дошла. Мъжът на мястото до пътеката вдигна одеялото й и го подаде. Когато Таша посегна към козметичната чантичка и я повдигна, закопчалката ѝ изпукна. Цялото съдържание на чантичката се изсипа в скута му. Дъхът ѝ спря. Едва сега господин Лаптоп вдигна очи и суворият му поглед се втренчи в нея.

— Приключи ли? — попита той след кратка пауза.

Таша нервно се засмя.

— Ъъъ, мисля, че да.

Тя погледна надолу и видя лепкавия тъмнокафяв течен грим да се процежда в цепнатините около клавишите на лаптопа.

— Боже мой...

Вдигна шишенцето, затвори го и го подаде на жената, която бе застанала зад нея. Грабна една очна линия, червило, четки и лосион за отстраняване на грим и ги пусна в чантичката, като не спираше да се чуди защо някоя жена би намазала всичко това по лицето си. Тубичка с туш се плъзна между краката му и тя посегна да я вземе, но бързо отдръпна ръката си. Погледна го с широко отворени очи; той също я гледаше.

Сини очи! О, Боже, по-сини от ясен следобед в Скалистите планини.

Таша прегълтна, устата ѝ беше пресъхнала, и посочи шишенцето с туш.

— Вие го вземете — помоли, без да отмества очи от неговите.

Той насочи вниманието си към туша.

— Хм, да. Мисля, че ще го направя.

След като той пусна туша в чантичката, Таша щракна закопчалката, подаде козметичната чантичка на жената и потърси нещо, с което да обърше грима от компютъра.

Стюардесата се приближи и застана зад нея.

— Госпожице, трябва да заемете мястото си.

— Но аз... — Таша долови раздразнение в очите ѝ и кимна: — Сега ще седна.

Тя повдигна тежката раница над главата на мъжа, като леко се подпра на него, и я постави в преградата за багаж. После хвана сака и го прехвърли на пода пред своето място. Когато се опита да се провре покрай коленете му, той се надигна от седалката, за да я пропусне, все още здраво хванал покрития с грим компютър. Почти бе успяла да мине, когато кракът ѝ се заплете в дръжката на чантата, тя политна, хвана дясната ръка на мъжа и го повлече със себе си. Той бързо се изправи в седалката. Очилата му бяха леко изкривени на лицето и той веднага ги намести.

Таша въздъхна и се облегна назад. Главата ѝ се отпусна на облегалката и тя моментално затвори очи. Беше изтощена.

А уж трябваше да почива; нали за това майка ѝ, бог да я благослови, ѝ подари това пътуване! Мили Боже! Дотук се успа, почти изпусна самолета и съсира компютъра на человека. И всичко това само за един ден!

Не беше никаква почивка!

Вайълет много я изненада. Само ден след като предложи на Таша да замине от Пайнбоу Спрингс за известно време, тя се бе появила с резервация за курорта *Клуб Регал* и със самолетен билет. *Подарък*, бе казала. В този момент Таша беше вече напълно убедена, че трябва да се махне, и винаги щеше да е благодарна на майка си, че ѝ осигури тази възможност.

Изведнъж си спомни за покрития с грим лаптоп, бързо погледна към компютъра и взе чантата си.

— Мисля, че тук имам нещо, с което да го почистя — измърмори безпомощно.

Намери няколко книжни кърпички и посегна към компютъра. Стресна се, когато той рязко го придърпа в скута си, и го погледна в очите.

— Разрешете ми да го почистя.

— Не, благодаря. Искам да го видят професионалисти.

Капакът на компютъра щракна, когато той го затвори. Таша хвани ръцете му.

— Нека махна поне големите неща. Ще засъхнат там и...

Таша забеляза как за момент погледът му падна върху ръката ѝ. Той измъкна ръката си изпод нейната, закопча компютъра и заедно с куфарчето го постави в краката си. Погледна я с явно пренебрежение.

— Сложете си колана.

Изненадана, Таша се вгледа в него.

— Моля?

— Вие сте ходещо бедствие. Ако продължава така, този самолет може и да катастрофира. Сложете си колана! — изрече той сухо.

Мъжът закопча своя със силно щракване, без да сваля поглед от нея.

Таша направи, каквото ѝ бе казано, като отклони поглед от неговия. Сигнализацията за коланите и без това беше включена, оправда се тя. Не го направи само защото той ѝ нареди. Хвърли му още един поглед. Беше облегнал глава назад, очите му бяха затворени, а пръстите му — сплетени на корема. Позволи си да го огледа от горе до долу и трябваше да признае, че това, което видя, ѝ хареса. Ако питаха нея, той бе дяволски привлекателен. Кой би помислил! *Мъж в костюм!* Изглеждаше като че спи, но Таша разбра — просто се опитва да я избегне.

Сърцето ѝ биеше силно, но не от изтощение. Беше страст, чиста и първична. Вибрациите бяха положителни, както би казала майка ѝ. Нищо че беше бизнесмен.

Тя се обърна и си наложи да гледа през прозореца, да го пренебрегне така, както той пренебрегваше нея. Самолетът набра скорост и се издигна високо във въздуха.

Зашо става така, помисли си Андрю, когато самолетът забороти и се отдели от пистата — защо винаги се оказвам седнал до някой смахнат? Все така ставаше. В кината, в ресторантите, а в самолета — просто задължително. Лудите, като че ли го търсеха, за да седнат до него, сякаш беше магнит за смахнати. А нея си я биваше!

Опита се да не я поглежда, докато тя се препъваше по пътеката. Чу стюардесата да ѝ посочва мястото до него и направо се сви в седалката. Мразеше да е заграден. Нарочно бе избрали мястото до пътеката и с облекчение забеляза как, когато самолетът се напълни, това до него остана незаето. Тъй като малко се страхуваше от затворени, тесни пространства, пътеката и свободното място от другата му страна го караха да се чувства малко по-добре. Сега обаче тя беше там, цели сто и осемдесет сантиметра, а дали не и повече, предположи той. Повечето от тях — крака, помисли, като си я спомни застанала до него, облечена в тези нелепи дрехи — къси панталони в цвят каки, груби спортни обувки и дебели вълнени къси чорапи, тениска, очевидно без подходящо бельо под нея, вързана на врата кърпа и баскетболна шапка на *Оукънд А*, през която отзад бе прекарана дълга, кестенява опашка. Нито помен от женственост!

Краката обаче... Андрю леко отвори очи и я погледна крадешком. Тя гледаше през прозореца и той насочи погледа си надолу. Доста дълги крака! Беше ги кръстосала един върху друг и Андрю вътрешно простена. Слабините му се стегнаха, но той се опита да не мисли за това и отново затвори очи. Панталоните като че ли бяха твърде къси, за да прикрият тези, както му се стори, километри от загорели, гладки, стегнати, чувствени — и да, въпреки нелепото ѝ поведение — много женствени крака.

Андрю сбърчи вежди, докато се опитваше да си спомни кога за последен път крака като тези се бяха увивали около него. Никога, заключи той, такива крака никога не бяха го обгръщали. Жалко, че тя беше куку и слава на бога, че полетът трае само три часа. В Далас щеше да се отърве от нея.

2.

През прозореца Таша наблюдаваше спускането към *Далас Форт Уърт*. След като три часа се опитва да не поглежда към него, накрая тя реши да рискува и му хвърли един поглед. Когато самолетът се приземи, той се разтърси в седалката си и се изправи. Може би наистина беше спал през цялото време, помисли си Таша. Тя го наблюдаваше, когато той свали очилата, постави ги в скута си и разтърка очи така, сякаш се опитваше да се отърве от главоболие с масажи.

Определено не беше зле изглеждащ екземпляр. Само ако можеше да го извади от този костюм броня и да го настани в удобни дрехи! Той скри тези своиексапилни очи зад очилата и посегна към пода, за да вземе нещата си. Безименният пръст на дясната му ръка беше подозрително гол. Не че това значеше нещо в днешно време — собствените й родители бяха доказателство за това — но може би...

— Бих искала да заплатя за щетите по компютъра ви — неочеквано каза Таша, прекъсвайки собствените си мисли.

Той я погледна така, сякаш беше забравил, че тя е там.

— Не, всичко е наред. Той е собственост на компанията. Сигурен съм, че имат застраховка.

Таша задържа погледа си върху хладните му сини очи под гъсти тъмноруси вежди.

— Е, ако сте сигурен... Мога да ви дам адреса си, за да се свържете с мен, ако...

Той махна с ръка.

— Не, ние ще се погрижим. — И се извърна.

Самолетът се движеше бавно по пистата и пътниците пренебрегнаха заповедта да останат по местата си до пълното му спиране. Таша спокойно седеше, той — също. Накрая той погледна към нея.

— Мога да ви направя място да минете, за да си вземете нещата.

Таша поклати глава:

— Аз продължавам до следващата спирка. Вие тръгвайте.

Очите му се разшириха и той се втренчи в нея.

— Аз... Аз също продължавам.

Адамовата му ябълка се повдигна и спусна, той преглътна с мъка.

— Маями?

Таша кимна:

— Аха, Маями.

Като прочисти гърлото си, той погледна встрани от нея и се зазяпа през прозореца.

— Аз също.

— Семейството си ли ще посетите?

Погледът му рязко се премести върху нея и после бързо отново встрани.

— О, не, работа — каза. — А вие?

Таша го наблюдаваше как нервно докосва вратовръзката си и се учуди защо току-що я бе изльгал. Можеше да познае. Винаги разбираше кога някой я лъже.

— Почивка.

Той кимна и отново се извърна с лице към предната част на самолета. Престоят беше кратък, колкото да се качат няколко пътници, така че не им бе разрешено да напускат самолета. Най-сетне стюардесата се обърна отново към пътниците и съобщи предназначението на полета и предстоящото излитане. Сигнализацията на предпазните колани отново светна.

— Как е името ви? — запита Таша, уморена от задължаващата закачка.

— Извинете?

— Име — изрече отчетливо тя. — Имате ли име?

Той кимна и подаде ръка. За части от секундата на Таша ѝ се стори, че долови нещо като усмивка.

— А, да. Андрю Джейкъб Пауъл Трети.

Трябваше да се сети.

Таша пое топлата му длан в своята и при допира почувства надигащо се в нея вълнение. Той стисна ръката ѝ, а Таша — неговата на свой ред.

— Аз съм Таша — прошепна тя, все още под влиянието на пулсиращата между тях енергия — Таша Смит.

Той бързо пусна ръката ѝ и отдръпна своята така, сякаш нейната пареше. Самолетът се разтресе и пое по пистата. Таша почувства вибрациите във всичко около себе си, тя поне си помисли, че това са вибрациите на самолета.

Отново се отделиха от земята.

Таша се пресегна и свали раницата си, пътниците я бутаха, преминавайки по пътеката. Обърна се към предната част на самолета и успя да зърне тила на русата грива на Андрю Джейкъб Пауъл Трети, докато той излизаше.

Озадачена, Таша замислено последва тълпата навън от самолета по подвижната стълба към летището на Маями. Андрю Пауъл беше подскочил като кон над препятствие веднага щом самолетът спря. Тръгна преди дори да успее да му каже *довиждане*. *Какъв странен човек*, помисли си тя. Не можа ли поне да ѝ каже нещо — *приятен ден; наслаждавайте се на почивката си; харесвам краката ви?*

О, да, той определено хареса краката ѝ. През последните четири часа едва ли се заглеждаше в тях, защото това е здравословно. Опита се да я накара да мисли, че спи, но не спеше. Момичетата ги разбират тези неща.

Очите ѝ претърсиха тълпата, когато всички вкупом се насочиха към мястото за получаване на багаж, въпреки че нейният багаж не беше там. Потърси информация за полета до Монтего Бей. Докато вървеше, погледът ѝ внимателно се раздвижи нагоре-надолу над събрали се хора. Не че търсеше него. Просто се оглеждаше.

Така ли беше? Наистина ли търсеше един мъж? Боже... нали в живота ѝ винаги е имало мъж! Тъкмо бе сложила край на това с Марк. Защо би преследвала някой? И все пак в Андрю Джейкъб Пауъл имаше нещо...

Горкият Марк! Той винаги е бил неин приятел. Как можа да го забрави толкова бързо...

Бъди честна, Таша, каза си, не беше никак бързо. Обмисляла бе раздялата им твърде дълго, преди да предприеме нещо, освен това не

бе го изхвърлила от живота си. Все още имаше нужда от него — от най-добрия си приятел, не съпруг или любовник.

Помни, момиче, това е целта на пътуването — една седмица, през която да събереш мислите си, за да можеш да се изправиш пред Марк и да му кажеш, че го обичаш като приятел и ще продължиш да го обичаш, но нещата трябва да останат дотам. Нямаше да е лесно да срещне Марк отново, но трябваше да го направи и отчаяно се нуждаеше от тази седмица почивка, за да събере смелост.

В багажното се бяха събрали хора, готови да вземат багажа си и да тръгнат, но Таша продължи да върви. Най-накрая откри информация за полета си и започна да търси терминална. Минути по-късно вече бе навън, под яркото слънце на Маями, загледана как малкият самолет, който трябваше да я отведе до Ямайка, бавно се отправя към пистата.

Без нея!

Андрю се отпусна в седалката с дълбока въздишка на облекчение. Затвори очи и наклони глава, размишлявайки за последните няколко часа. Беше доволен, че се измъкна от големия самолет и от навалицата. Този бе малко по-голям от вертолет и наоколо нямаше много хора, които да го беспокоят. На борда бяха само тричленният екипаж на самолета и още трима пътници. Слава богу, не забеляза никакви потенциални луди, които да му досаждат. Радваше се, че почти приключи с последния етап от пътуването. Само допреди два дни Андрю се ужасяваше от тази така наречена почивка. Сега я очакваше като нещо случайно и временно. Беше нетърпелив да се наслади на няколко часа усамотение — хубав чист хотел, горещ душ и дълга дрямка. По-късно щеше да намери нещо за хапване и да опита нощния живот. Дотогава обаче не искаше нищо друго, освен уединение и спокойствие. До този момент денят му бе абсолютен хаос. Поклати глава и се опита да се освободи от мисълта за лудата брюнетка, с която сподели първите часове от пътуването. Тя бе пълна противоположност на жените, с които бе излизал, но в нея имаше нещо дяволски привлекателно, нещо, което още не можеше да определи. Разбира се, тя бе напълно смахната.

Самолетът се задвижи, Андрю отвори очи и се загледа в летището на Маями, което бавно започна да преминава покрай

прозореца. Изведнъж осъзна, че се усмихва. Потри устните си с ръка, като че ли се опитваше да изтрие тази усмивка, но тя бе някъде дълбоко в него, идваше от вътре.

Не! помисли си той. В тази жена нямаше нищо, което го привлича. Тя го дразнеше, беше досадна и напълно... земна. Не беше негов тип, определено не беше. Луда! Ами да, тя беше луда, но и той — също, щом седеше тук и мислеше за нея, че и се усмихваше отгоре на всичко. Както и да е, беше безсмислено, защото би било дяволски странно съвпадение, ако отново я срещне.

Самолетът неочаквано спря и Андрю политна напред. Навън, изглежда, настана някаква суматоха, нещо като боричкане. Пилотът спореше с някого по радиото. Тонът на гласа му се повиши, но Андрю не успя даолови ясно думите. Беше нещо за някаква жена, която закъсняла за полета.

Вратата рязко се отвори и в самолета влетя останалата без дъх от бързане Таша Смит. Тя се тръшна на седалката до него, обърна се и широко му се усмихна. Очите му бяха станали кръгли, като монети, той го знаеше.

— Ама че съвпадение — въздъхна тя. — Не е ли това някак... странно!?

Крайчето на устните ѝ се повдигна в самодоволна усмивка. Андрю изпъшка и се опита да задържи напиращата в него усмивка.

— Така, в литературата, която имам за *Рай Две* в курорта *Клуб Регал*, където и двамата отиваме, пише, че когато пристигнем на летището в Монтего Бей, можем да вземем автобуса. Има и коли под наем, но ми се струва, че услугата е доста скъпа. С автобус се пътува само два часа, но, разбира се, ако предпочетете да наемете кола, тъй като пътуваме до едно и също място, можем да си поделим разходите. Освен това, така ще имаме на разположение кола в комплекса, в случай че някой от нас иска да...

— Спрете!

— Моля?

— Казах да спрете.

Таша се обърна и погледна Андрю, а едната ѝ вежда се повдигна.

— Искахте да кажете нещо ли?

Той направо не вярваше на ушите си.

— Да, бих искал да кажа нещо, ако не възразявате.

Таша го погледна учудено.

— Разбира се. Какво искахте да кажете?

Погледна я в очите, лицето ѝ придоби смешно изражение и той не можа да се сети какво точно искаше да каже. Дори от това да зависеше животът му, в този момент не би могъл да произнесе и дума. Беше слушал нейното бръщолевене вече почти час, не бе имал възможност дори да отвори уста. Тя просто се отприщи, щом разбра, че пътуват към един и същи курорт. Сега той не знаеше какво да каже.

По дяволите, тя на практика бе вече успяла да планира цялата им седмица. Андрю изсумтя. Ако не я спре сега, до края на седмицата ще е готова и със сватбените планове.

— Щяхте да казвате нещо.

Андрю вдигна очи към лицето ѝ. Без да разбере как и кога, отново се беше загледал в краката ѝ.

— Исках да кажа...

Самолетът се разтърси и тласна Андрю надясно към Таша. Той бързо се изправи.

— Исках да кажа, че *аз* няма да пътувам с автобус. Имам кола под наем. Но вие, вие ще вземете автобуса. Трябва да пътувате с автобуса. Вие и *аз* няма заедно да...

Таша пълзна поглед покрай него и се наведе към прозореца.

— Вижте! Спускаме се. Ето го острова. Представете си само! Сега някой малък човек там долу се провиква *Самолетът, самолетът*. Чувате ли го? Не мога да повярвам, че почти пристигнахме. Не е ли вълнуващо?

Андрю си пое дълбоко дъх и разтри лицето си с длан. Парфюм с аромат на гора изпълваше ноздрите му, а пред очите му се стелеха талази от дълга кестенява коса. Искаше тя да се махне. Сега! Преди да е станало твърде...

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Знаете ли, това ще бъде една вълшебна седмица — каза тя и се усмихна широко, топло и много по-съблазнително от...

Късно! Преди да е станало дяволски късно...

Андрю се премести в седалката, а тя отново седна в своята. Той почувства снижаването на самолета или по-скоро нещо го присви под

лъжичката, нещо, което му беше трудно да определи.

— Тъкмо казвахте нещо — започна тя.

Андрю поклати глава.

— Нищо, не беше нищо.

Таша се засмя, облегна се назад и зачака приземяването на самолета. Андрю също чакаше нещо, но все още не бе съвсем сигурен какво.

Андрю нервно пресече павираната алея и се отправи към редиците от автомобили. Ключовете от наетата кола подрънквала в ръката му. Беше успял някак да се изплъзне от Таша на входа на летището. Не го направи преднамерено, просто така се случи. Истината е, че се огледа няколко пъти, опитвайки се да я открие, но не успя, а и покрай цялата тази суетня на митницата... Когато излизаше от багажното, му се стори, че я мярна в гръб, но се отправи бързо към гишето за коли под наем.

Беше без значение. Няя я нямаше.

Още по-добре, помисли си той. Имаше по-добри неща за вършене от това до края на седмицата да му дотяга някаква си Таша Смит.

Докато приближаваше малкия паркинг, му хрумна, че идеята на Дъг Джонсън не беше чак толкова лоша. Трябваше да открие ред *D*, място 12. Търсеше колата, малка червена спортна миата. Тази поощрителна програма може би наистина си струва, помисли си той. Ако неговите резултати от продажбите се задържат на ниво от последните две години, вероятно често ще му я предлагат.

Той се усмихна.

Обикновено оставаше на работа часове след края на работния ден, ставаше рано и лягаше късно. Неочаквано за него самия мисълта за тази отпуска му се стори привлекателна. А и на място като това със сигурност щеше да осъществи полезни контакти — с лекари, фармацевти, болнична администрация. Отпуск и работа едновременно. Как не се сети за това по-рано...

Видя знака на редица *D* и тръгна покрай нея, за да открие номер 12. Девет, десет, единадесет, дванадесет. Вдигна очи. Колата беше там.

Таша също беше там и се опитваше да отключи неговата спортна червена миата.

— Хей — той пристъпи към нея, — мисля, че сте сгрешила автомобила.

Тя рязко премести погледа си върху него, извади ключа от ключалката и изправи стройното си тяло. Когато големите й кафяви очи срещнаха неговите, Андрю отново усети това особено присвиване под лъжичката.

— Това *вашата* кола ли е? — попита тя с кадифен глас.

— Хм, да. — Той погледна билетчето, което беше прикрепено към ключовете, и го протегна към нея — *Д-12*, миата. Моята е.

Таша хвърли поглед на своите ключове и ги размаха към него.

— Не мисля така. Погледнете, *Д-12*. Пише го точно тук. Не очаквах чак миата, но не се оплаквам.

Тя посегна към дръжката и отвори вратата:

— А и ключът пасва.

Хвърли сака и раницата си на седалката отпред, седна вътре и затвори вратата с тръсък. С очи, широко отворени от изумление, Андрю направи крачка към колата и почука по стъклото, точно когато моторът забръмча.

— Хей, какво си мислиш, че правиш?! Това е моята кола!

Тя му се усмихна. Тази проклета, красива, вбесяваща куку му се усмихваше.

— Не съм съгласна.

Произнесе думите така бавно и отчетливо, че той ги прочете по устните ѝ. Като продължи да се усмихва, Таша дръпна лоста на задна скорост.

Андрю усети как кръвта му закипя. За момент неподвижно гледаше как тя изкарва колата на заден ход, изведнъж се окопити и затича редом с нея.

— Не можеш да направиш това! Ти си луда!

Заудря с длан по стъклото. Тя продължи на задна, изкарва колата на алеята и я насочи към изхода. Бяха вперили поглед един в друг през матираното стъкло. Накрая тя свали прозореца наполовина.

— Какъв ти е проблемът? — попита.

Очите ѝ, големи и красиви като очи на кошута, го гледаха въпросително.

— Винаги ли се държиш така? Много си напрегнат, изглежда. Трябва да опиташ с женшен. Прави чудеса, да знаеш.

Моят проблем? Женшен?

— Ти си луда! — повтори той. — Както казах, ти си направо ходеща напаст. Излез оттам, за да уредим въпроса.

— Какво да уредим? — попита тя с престорена невинност.

— Виж, очевидно е станало някакво объркане.

— Не съм на същото мнение — спокойно каза тя и поклати глава.

Андрю не вярваше на очите и ушите си. Как можеше тя да е тъй твърдоглава и груба и в същото време така завладяващо красива. Той посегна към дръжката и откри, че вратата беше заключена, и това го вбеси още повече.

— Аз обаче съм сигурен.

— Няма.

Прозорецът се вдигна доторе и двигателят изръмжа. Миатата бавно тръгна и започна да набира скорост. Преди да стигне изхода обаче, тя намали и спря. Таша излезе от колата и застана срещу него. Андрю видя как тя вдигна ръце, постави ги пред устата си като фуния и извика. Той бързо направи няколко крачки към нея и се напрегна да я чуе през шума от двигателя на преминаващ самолет. *Какъв подъл тип* — му се стори, че я чу да казва. Тя посочи нещо зад него.

Той се обърна и обходи с поглед редиците от автомобили. Отново погледна към Таша, но видя само задните светлини на миатата, когато пътното движение по магистралата я погълна.

Подъл тип ли? Как смее да ме обижда!?, мислеше си той, докато вървеше през паркинга. От насьбраното се този следобед напрежение остра болка прониза главата му.

Подъл тип! Андрю се почеса по главата, лицето му изразяваше недоумение. Спра да върви и забеляза, че се е озовал пред редица от джипове. *Подъл тип! Аз?! Защо, та тя дори не ме познава? Само да ми падне... Джип.* Очите му попаднаха върху надписа, на задната част на автомобила. Той премигна и прочете думата отново, буква по буква. *Джип!* Възможно ли беше да е казала *Пробвай с джип!*

Минути по-късно Таша вече се наслаждаваше на пътуването си по тясната панорамна магистрала. От лявата ѝ страна бучеше океанът, а от дясната я ограждаха зелени хълмове и стена от дървета. *Колко е приятно да се пътува тук — помисли си тя — а и Рай Две ме зове!*

Самото име дори ѝ действаше отпускащо. Андрю Джейкъб Пауъл Трети направо излъчваше стрес и тя като че бе поела твърде много от него. За миатата обаче дължеше благодарности на добрия стар Андрю.

Тя се спусна по един хълм, намали скоростта, за да вземе завой, зарея поглед в океана и въздъхна. Чувстваше леко угрizение на съвестта за това, че остави Андрю Пауъл Трети там, на паркинга, с празни ръце. Точно по тази причина бе решила да му каже за джипа. *Достатъчно интелигентен е, за да се сети, че ключовете са разменени*, каза си тя. Предположи, че той ще се върне в бюрото и ще му дадат друга малка червена миата. Какво би могла да направи тя, ако служителката ѝ е дала не този ключ, който трябва? Размяната, разбира се, бе отчасти предизвикана, когато телефонът звънна и дамата зад гишето ѝ обърна гръб, за да се обади. *На подарен кон, зъбите не се гледат*, каза си Таша. Този кон обаче излезе чудесен подарък. Въпреки това не трябваше да го оставя там. От друга страна, така му сепадаше на този безочлив надут северен бог, задето беше изхвърчал от самолета без едно довиждане да каже и се беше изпълзнал веднага щом мина през митническата служба. *Обзала гам се, че майка му още му пере дрехите!*

Таша нагласи огледалото за обратно виждане и забеляза някакъв автомобил, който бързо се приближаваше. Когато наближи задната броня на миатата, автомобилът рязко сви вляво и се изравни с нея.

По дяволите! Това вече не бе очаквала.

Андрю забеляза миатата пред себе си, неговата малка спортна миата, и му прекипя. Никога не е бил толкова ядосан, в момента можеше да удуши човек. Беше си обещал, че ще удуши тази луда само минута след като остане насаме с нея. Само че не беше разбрал, че това нямаше да е този ден. Дяволите я взели, може би той все пак ще успее да приключи с това днес, ще успее да се заеме с това убийство още преди залез-слънце.

Беше я проклинал през всяка от двадесетте минути, през които се опитваше да отключи подред всички джипове на площадката пред бюрото за коли под наем. Един от служителите дори го бе обвинил, че се опитва да разбие някоя кола. Човекът за малко да се обади на местните власти. Андрю го изльга, нещо, което не му беше присъщо,

че ключът, който са му дали, не е за посочения джип. Започнаха да търсят заедно, докато накрая откриха автомобила.

Така че сега той почти летеше по тесния път със скорост, много по-висока от разрешената, а брезентът по покрива и вратите на джипа плющеше на вятъра. Андрю даде газ до ламарината и приближи миатата. Различи тъмната коса, прибрана в конска опашка, и баскетболната шапка на шофьорката и мина вляво, за да се изравни с нея. Тя го погледна и очите ѝ се разшириха от изненада, след това увеличи скоростта и запраши напред по пътя.

Той направи същото. Настигна я отново и ѝ направи знак с ръка да спре. Тя се усмихна и даде газ. Андрю изруга.

— Нямам никакво намерение да си играем на котка и мишка целия следобед — промърмори той.

Стрелката на скоростомера равномерно отчете повишаване на скоростта и той пак я настигна. Карака успоредно един до друг по тесния път. Андрю се пресегна през седалката до него, отвори прозореца и извика:

— Спри!

Тя поклати отрицателно глава.

— Казах да спреш! — кресна той, като отново ѝ направи знак с ръка.

Тя свали стъклото на прозореца.

— Само през трупа ми!

— Щом настояваш!

Тя широко отвори очи и го загледа предизвикателно.

— Махай се! Остави ме на мира! — Гласът ѝ достигна до него през шума от свистящи гуми.

— Искам си колата? — извика Андрю в отговор. Очите му се спряха върху дългата ѝ нежна шия, около която вятърът виеше конската ѝ опашка. Искаше му се да сграби тази шия.

Гледаха се гневно.

— Спри, преди да сме се избили един друг — заповядда той, като примигна към нея над очилата си.

— Не — извика тя.

Андрю поклати глава. Мускулите на раменете му се напрегнаха. Когато погледна напред, видя как от неговата страна на пътя се появи голямо животно.

— Магаре!

Той рязко натисна спирачката и погледна Таша, която стреснато се взираше в него.

— Какво?

— Внимавай!

Докато той спираше, нейният автомобил се плъзна напред. Наблюдаваше я как обръща глава към пътя; стоповете на колата ѝ светнаха; миатата занесе и остави черни дери по пътя след себе си.

Андрю се съсредоточи върху това да запази контрол над джипа, но в същото време не изпускаше от очи криволичещите задни светлини на колата пред него. Дясната част на джипа излезе от пътя и затъна в мократа песъчлива канавка. Джипът напусна пътя и Андрю рязко спря, като изруга. Тогава...

Тогава той чу скърцане от метал, триещ се в... нещо много твърдо.

За момент Андрю се почувства леко замаян и разтърси глава, докато погледът му се изясни. Миатата беше излязла от пътя и носът ѝ сочеше голям скален къс.

О, Боже, не! Не е имал намерение тя да пострада. Той само искаше...

— По дяволите, Пауъл! Ти си идиот! — изрече гласно.

Изскочи от джипа и хукна към миатата. Стъклото беше свалено. Таша беше полегнала по лице върху волана, гърбът ѝ се повдигаше и отпускаше от тежкото ѝ дишане, а от гърлото ѝ излизаха задавени звуци. Той посегна и докосна рамото ѝ.

— Добре ли сте?

Тя рязко вдигна глава.

— От всички глупави, безотговорни, идиотски неща...

Андрю въздъхна с облекчение и опря юмрук на бедрото си.

— Попитах само дали сте добре?

— Добре? О, да, разбира се, че съм добре. Вие как сте?

Андрю премести тежестта на тялото си на другия крак и кръстоса ръце на гърдите си.

— Аз съм добре.

Братата се отвори с трясък, като при това така го удари по крака, че той едва не загуби равновесие. Таша изскочи от колата, ръцете ѝ вършееха във въздуха.

— Какво, по дяволите, си мислехте, че правите? Можехте да убиете и двама ни! Да не сте идиот или...

Андрю присви очи срещу нея.

— Не, всъщност мисля, че това много по-точно характеризира вашата личност. Искам си колата.

Тя посегна, сграбчи го с две ръце за ризата и я събра нагоре. Андрю почувства как очите му се разширяват.

— Материалистично прасе! Рискува живота и на двама ни заради никаква спортна кола!?

Блъсна го и той отстъпи назад. Нали неговият план беше да я удуши! Какво всъщност ставаше?

Таша пропълзя в колата по шофьорското място и се пресегна да вземе чантата си от съседната седалка, като през цялото време мърмореше нещо за фашизъм и за зловредните влияния на фашисткото общество. Андрю си позволи да огледа това, което се виждаше от нея в очертанията на отворената врата на колата. Улови се, че се усмихва, защото му хареса начинът, по който късите й панталонки се повдигаха нагоре и разкриваха малки заоблени части от съдържанието си. Тя излезе гърбом, влечейки багажа след себе си, и тръшна вратата. Докато се навеждаше през стъклото, за да вземе нещо, което бе изпуснала на седалката, Андрю изтри усмивката от лицето си.

— Искаш си идиотската кола, вземи си я!

Таша се намуси и тръгна. Той се отдръпна, за да й направи път, и я изпрати с поглед, наблюдавайки как стройните й бедра се полюшват в спортните къси панталонки с цвят каки, докато тя вървеше към джипа, а прибраната й в конска опашка коса леко бръскаше приятната заобленост над бедрата й. Не помръдна от мястото си, когато тя грабна багажа и куфарчето му и ги остави на пътя. Една минаваща кола едва не ги блъсна. Андрю се сви от уплаха и се стрелна към нея.

— Хей, внимавай, тези неща са скъпи.

— Тогава по-добре ги махни от пътя — изсъска тя.

Когато той се приближи, Таша бързо седна в джипа и завъртя ключа. Настъпи педала на газта. Джипът не помръдна. Опита отново. Зад джипа полетя пръст и пясък, автомобилът се полюшна напред, после назад и отново напред. Тя спря и пробва още веднъж. Зад джипа отново се вдигна вихрушка от пясък и кал, но не помръдна.

Таша загаси двигателя и предизвикателно погледна Андрю през предното стъкло. Мина му една мисъл. Той като обезумял се втурна към миатата, отвори вратата и се мушна на шофьорското място. Страхът му се оказа основателен — в стартера нямаше ключ. Беше взела проклетите ключове.

— Това ли ти трябва?

Той се обърна. Беше застанала до джипа и му се усмихваше подигравателно, а ключовете се люлееха на върха на пръстите ѝ. Идиотката се усмихваше. Андрю се почувства така, както когато беше малък и големият му брат го дразнеше. Не му беше приятно нито тогава, нито сега. Беше уморен от тези игри.

— Да, бих искал да получа ключовете, ако обичате и ако не възразявате.

Таша отново се усмихна. В следващия момент тя запрати с всичка сила ключовете към океана, а след тях и багажа и куфарчето му. Смили се само над лаптопа. Андрю стоеше, напълно слisan, и гледаше как вещите му се удрят и отскачат от скалите надолу към океана.

И тогава заваля.

3.

Автобусът за *Рай Две* беше избоботил покрай тях преди около петнадесет минути.

Андрю и Таша бяха мокри до кости. Таша се подсмихна доволно. Така му се пада, помисли си тя. Сега вече може би щеше да съблече тази ужасна риза и вратоворъзка. Тя, разбира се, ще трябва да го придружи до някой от магазините в туристическия комплекс. Щеше да ѝ стане жал за него, ако се появеше в плажен тоалет, който сам си беше избрал.

Андрю беше в ужасно настроение и отказал да даде знак на автобуса да спре. Таша пое нещата в свои ръце. До гуша ѝ беше дошло от този надменен бизнесмен. Беше готова за една щура седмица без задръжки и ѝ беше все едно дали той щеше да дойде с нея, или не.

За момент тя дори си помисли, че той няма да се качи в автобуса и ще остане там, край пътя. Накрая той все пак се качи. Представляваше комична гледка, приличаше на тъжно, мокро кутре, докато си проправяше път през тълпата купонджии, които пътуваха за *Клуб Регал*, към единственото свободно място в автобуса, здраво притиснал лаптопа към гърдите си.

Мястото беше далече от нейното, но тя нямаше нищо против. Още не беше приключила с Андрю Джейкъб Пауъл Трети. Особено защото на пръв поглед начинанието имаше малки шансове за успех. Тя обаче разполагаше с още шест дни и седем нощи.

Гъста дъждовна гора затулваше тесния път, който се виеше през джунглата на острова като живодишащ тунел. Огромните местни цветя придаваха свежест на деня с контрастните си цветове, деца ту се втурваха на пътя, ту тичаха обратно, танцуваха в локвите и ловко избягваха движещите се по пътя автомобили и мотоциклети. Дъждът беше спрял и слънцето се опитваше да се провре между облаците. Следобедът щеше да е хубав.

Тя знаеше, че са близо. По картата, която й дадоха от бюрото за автомобили под наем, беше проследила всички забележителности по пътя. Вече бяха в покрайнините на Негрил. Автобусът бе успял да навакса времето, което изгуби, когато спря да ги прибере в бурята, а също така и половинчасовия престой до една крайпътна барака, който направиха, за да могат някои гости да си купят *предмети от първа необходимост*.

Таша пресметна, че трябва рязко да завият наляво точно...

Сега.

Пристигнаха!

Когато автобусът мина с леко поклащане между необозначените каменни колони на входа, тяолови спокойствието, което лъхаше от това място. Движеха се бавно покрай палмови дървета, а след това нагоре по засят с лози склон и покрай малък хълм. Таша свали прозореца до своето място и се захласна по това, което й се стори самата същност на блаженството — чист въздух, птичи песни и равномерния плясък на разбиващите се в брега вълни.

Своенравният Андрю Пауъл беше забравен.

— Това е рай — прошепна тя на себе си. Беше готова да му се наслади след всичко, през което премина, за да дойде тук.

Автобусът направи още един завой по тесния черен път и пред Таша се откри огряно от слънце открито пространство, паркинг, наполовина запълнен с автомобили, а зад паркинга — великолепна сграда, в която, от снимките в брошурата, тя разпозна основната сграда на туристическия комплекс.

Рай Две.

Една седмица, изпълнена със страсть и удоволствия, пишеше в брошурата, отмора за тялото и за душата, за ума и за духа. Пълен ваканционен пакет, който по най-добрния начин е съчетал в себе си всичко — от никога не секващ нощен живот до плажни удоволствия за нудисти.

Знае ли Андрю Джейкъб Пауъл Трети къде всъщност е попаднал?, зачуди се Таша. Би било забавно да разбере.

Тя се засмя.

Автобусът спря. *Регалите*, както бе взела да нарича веселите компании от гости на клуба, започнаха да слизат. Бяха много шумна група. Отне й само секунда да грабне раницата и другата чанта и с

пружинираща походка да се отправи към изхода в предната част на автобуса. В никакъв случай не искаше да изпусне компанията.

Когато слезе, се оказа лице в лице с надменния северен бог и се улови, че се чуди как би изглеждал той като нудист.

— Здрави!

Той направо клюмна, прегърна лаптопа, притисна го към гърдите си и наежено пое към хотела. Таша го последва.

— Представяш ли си, от самото начало сме пътували към едно и също място. Кой би предположил?!

Андрю се намръщи.

— Не каза ли, че си в Маями по работа?

Той недвусмислено я пренебрегваше, приковал поглед в паважа.

— Навик ли ви е да лъжете хората?

Андрю спря, обърна се и я погледна.

— Оставете ме на мира! Идете да досаждате на някой друг. Вие сте ходеща бомба със закъснител и аз не искам да съм наоколо, когато експлодирате.

За момент Таша се стъписа.

— Знаете ли, аз не съм чак толкова лоша — извика тя след него.

— Трябва просто да се отпуснете.

Той застина на мястото си, обърна се леко, сякаш да каже нещо, размисли и отново се отправи към хотела.

— Виж — каза тя, като се опитваше да не изостава от него, — извинявам се за случилото се с колата. Мисля, че причината бе това голямо объркване, не знам. Вината обаче не беше моя, а ти трябва да признаеш, че едва не уби и двама ни.

Той само я погледна и поклати глава. Изкачиха стълбите до хотела.

— А за компютъра, казах, че ще платя щетите, макар да зная, че вероятно е доста скъп и ще ми отнеме известно време, но...

Стигнаха до двойна стъклена врата, която въвеждаше във фоайето. Андрю премести компютъра под лявата си мишница, а с дясната ръка хвана дръжката на вратата. Таша бързо нагласи раницата на рамото си и постави ръка върху неговата.

— Може би ще можем да започнем отначало.

Обърнаха се един към друг като вцепенени. Харесваше ѝ да гледа тези сини очи. Андрю пръв прекъсна момента, като изпълзна

ръката си изпод нейната и бутна вратата така, сякаш Таша я нямаше.

Той пристъпи във фоайето. Тя припряно го последва и застана до него.

Фоайето беше голямо помещение, застлано с дебел червен килим, а стените бяха изработени от грубо одялани трупи. Декорирано бе с подходящо избрани растения. От големи греди, поставени по протежение на тавана, висяха вентилатори, крито бавно се въртяха. Отляво се намираше receptionта, зад която стоеше един мъж, а вдясно бяха подредени столове. Отсрещната стена беше цялата от прозорци, стигащи от пода до тавана. Гледката през тях разкриваше голяма открита площ, няколко вили, а отляво се виждаше басейн, пълен с хора.

Нешо друго обаче изцяло прикова вниманието на Таша, а и на Андрю, предположи тя. Мъжът зад receptionта беше гол до кръста. Не можеше да види останалата част от тялото му, защото бюрото го скриваше от кръста надолу.

Това място трябва наистина да е доста непринудено, щом разрешаваха на персонала да се движи без ризи. Таша погледна Андрю с любопитство, той съсредоточено гледаше нещо през прозореца. Проследи погледа му и като се загледа през пъстро оцветените стъклa, ѝ се стори, че хората в басейна плуват... без общоприетото за целта облекло.

Боже мой! Това там не беше ли *плуването натюр и джакузи натюр*, за които се говореше в брошурата? Таша се усмихна. Съвсем скоро тук щеше да стане много интересно.

Лаптопът на Андрю тупна на пода и удари пръстите на краката й. Тя не обърна внимание на болката, а се обърна към него. Очите му бяха широко отворени, челюстта — увисната от удивление. Таша леко прокара език по горната си устна, докато изпитателно оглеждаше Андрю Пауъл от главата до петите, чудейки се как би изглеждал той без тази скучна колосана бяла риза. Той правеше същото с нея. Какъв беше този израз в очите му?

Таша колебливо се усмихна. Андрю грабна компютъра и с бързи крачки се отправи към вратата.

— Почакай! — извика тя след него и го последва. — Андрю, почакай!

Настигна го и хвана ръката му, за да го спре.

— Виж, помисли за минута — додаде тя задъхано. — Може и да е забавно.

Той я погледна гневно и премести лаптопа в другата си ръка.

— Не, ти слушай. Ако си мислиш, че ще остана в колония от нудисти цяла седмица, значи жестоко се лъжеш.

Таша се засмя.

— Това не е колония от нудисти, а курортният комплекс *Клуб Регал, Рай Две*. Спомняш ли си?

— Онези хора не носеха никакви дрехи! Не съм много сигурен за мъжа зад рецепцията, но онези навън при басейна...

— Той носеше къси панталони или нещо подобно, сигурна съм.

— Е, аз пък не съм — сопна се той — и си заминавам.

— И ще пропуснеш отпуската си?

— Ще си взема друга.

— Но ти си тук *сега*. Защо просто не останеш?

Андрю внимателно се вгледа в нея, а след това поклати глава.

— Ако си мислиш, че след всичко, на което ме подложи през последните шест-седем часа, ще прекарам отпуската си с теб на... място, където хората се събличат, то тогава ти си точно толкова луда, за колкото те мислех.

Той се отправи към вратата.

— Какво има? Да не те е страх?

Стори ѝ се, че забеляза как малките косъмчета по врата му се изправиха, но той пренебрегна думите ѝ. Таша го последва.

— Хайде, само една седмица. Остани и се поотпусни малко. Ще ти се отрази добре да свалиш тези педантични дрехи, събуй ги тези обувки и зарови стъпала в пясъка, отпусни се, печи се на слънце, впусни се в нощния живот, сподели едно джакузи с мен. А и какво толкова, ако облечеш тога и се веселиш цяла нощ. Може и да е забавно — засмя се тя дяволито.

— Ти си луда!

— Да, знам. Вече ми го каза един-два пъти. До сутринта няма да има друг автобус. Късно е. Пътувал си цял ден и сигурно си изморен, а и умората от тези реактивни самолети винаги си казва думата. Прекарай ноцта тук и помисли. Влез в стаята си и остани за през ноцта. Сутринта нещата може да ти се сторят различни.

— Уморен съм, така е. Уморих се от теб, от това, че си навсякъде, където отида — каза той. — Уморих се от смахнатата ти личност, уморих се да се опитвам да се измъкна от бъркотии, предизвикани от теб, и се уморих от това да вървиш след мен.

— Не вървя след теб.

Андрю изсумтя. Обърна се с лице към хотела, вдигна ръце и прокара пръсти през късо подстриганата си руса коса. Прииска й се косата му да е малко по-дълга. Би искала да прокара пръсти през тези руси кичури. Думите му я смущиха, но тя вероятно бе открила своя скрит коз. Той беше уморен — може би от нея, но по-важното бе, че беше уморен. Денят беше дълъг, но тя още не бе готова да го пусне да си върви. Той беше предизвикателство, доколкото беше срещала такива, с което не би пропуснала възможност да се справи. Освен това той хареса начинът, по който погледът му обхождаше тялото ѝ от време на време.

— Така че остани!

Той я изгледа продължително. Погледът му премина по устните ѝ, надолу по шията към заоблената якичка на тениската ѝ. Гърдите му се надигнаха, той пое дълбоко въздух и леко въздъхна. Тръпки преминаха по гърба ѝ. Харесваше ѝ да я гледа така.

— Не — Андрю поклати глава и се приготви да тръгне. — Няма да остана. Ще се махна от това място и от вас възможно най-бързо.

Той изпъна гръб и закрачи.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Да намеря автобус.

— Може да ти отнеме известно време.

— Не ме е грижа. Ще чакам цяла нощ, ако трябва.

— Толкова много ли искаш да се махнеш оттук?

Той се извърна и застана срещу нея решително.

— Да, мадам, толкова.

Страните на Таша пламнаха. Заболя я от резкия му тон.

— Добре, щом се чувствуваш така, не бих настоявала да останеш. Няма да искам от теб да разхлабиш тази примка около врата си и да почувствуваш живота, макар и за кратко. Няма да настоявам да излезеш от опаковката на тези дрехи за мумия и да позволиш на кожата си да диша. Знаеш ли какво, аз мисля, че ти се *страхуваш*, Андрю Джейкъб

Пауъл Трети, това е! Страхуваш се да не би да изгубиш контрол над себе си и да се позабавляваш.

Андрю я погледна остро и присви очи.

— Ти не знаеш абсолютно нищо за мен. Ти, проклето либерално... хипи!

В Таша започна да се насьбира гняв.

— Хипи! — Гласът ѝ се извиси пронизително. — Въобще не съм хипи! Либералка — да, но хипи! Не, господине, не и аз. Аз не съм хипи, не! Обичам да мисля за себе си по-скоро като за свободен дух, благодаря. Хипитата са отживелица.

— Обзалагам се, че си демократ до мозъка на костите! — подхвърли той подигравателно.

Таша постави ръце, малки топки от здраво стиснати юмруци, на бедрата си.

— И съм много горда с това, ти, малък консервативен...

Той вдигна ръка.

— Недей. Не казвай нито дума повече.

Таша тържествуваше.

— Ти жалък...

Той я гледаше разярено.

— Ти жалък... *републиканец*!

— Моля!

— Чу ме — утвърдително кимна тя, — нарекох те републиканец.

— И това би трябвало да е обида?!

— Сам прецени.

Лицето му стана червено като цвекло.

— Нека ти кажа нещо за републиканците, момиченце!

Таша прехапа устни, за да прикрие усмивката, която се прокрадна по лицето ѝ. Андрю продължи да обяснява с патос, докато нейното внимание бе привлечено от някаква суматоха около три метра зад него. Очите ѝ се разшириха от напиращия в гърлото ѝ смях и тя кръстоса ръце пред гърдите си, за да го възпре, докато той разпалено продължи да обяснява достойнствата на републиканците. Не можеше да издържи повече, прихна, заля се от смях, дори започна да се превива. Андрю рязко прекъсна тирадата си и сърдито се втренчи в нея.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно?

Таша се опита да спре да се смее, като прехапа устна.

— Ти.

Той рязко смени позата си.

— Аз?

— Да, ти.

Андрю изглежда не виждаше нищо смешно в това.

— Нямаш капка уважение. Докато аз ти изяснявам историята на Републиканската...

Таша поклати глава и вдигна ръка, за да го възпре.

— Не се смея на републиканците, глупчо. Не ме е грижа за тях, въобще. Смея се на това, което става зад теб, и как то ще обърка плановете ти.

Тя се изсмя отново и Андрю още по-напрегнато се вгледа в нея.

— За какво говориш? — попита.

Тя му отговори, без да спира да се усмихва:

— Извинявай, но се съмнявам, че ще заминеш някъде тази вечер, или дори утре.

Погледът му беше изпитателен.

— Кое ви кара да мислите така, госпожо Всезнаеща.

— Обърни се!

Той го направи и се оказа лице в лице с това, което толкова я забавляваше, но него накара да загуби самообладание. Това, което видя, бяха импровизирани плакати и транспаранти с надпис:

СТАЧКА НА ШОФЬОРТЕ НА АВТОБУСИ

Всички шофьори на автобуси се бяха излегнали в шезлонги по паркинга, пиеха пина колада и слушаха реге. Явно си прекарваха чудесно.

Таша сви рамене.

— Мисля, че това решава въпроса.

— Кой въпрос? — Изразът на лицето му в този момент беше незабравим.

— Оставаш.

Той поклати глава в недоумение.

— Хммм, не!

— Ммм, да.

— Не мога да остана тук. С теб! На това място!

Таша се засмя.

— Не трябва да оставаш тук *с мен*, глупчо! Нали си имаш стая. Какво толкова! Късно е, тази нощ няма да намериш автобус и със сигурност не можеш да тръгнеш пеша. Така е... Да вървим да се настаним в хотела.

Той се люшна към хотела, затвори очи, издиша шумно и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва — промълви Андрю.

Таша го хвана под ръка и бавно го поведе към вратата на фоайето. Той тръгна, без да се съпротивлява.

— Имам нужда от сън.

Той леко разтри основата на носа си и Таша долови умората в погледа му.

— Не мисли за това — предложи тя. — Представи си горещ душ, удобно легло и хубава малка стая само за теб. Блажено спокойствие. Ще бъде чудесно. Сутринта можеш да решиш какво искаш да правиш. Аз дори ще ти помогна, ако искаш.

Той изпъшка и кимна. Сякаш беше изпаднал в унес.

— Сутринта?

— Да.

Продължиха по алеята. Докато вървяха, той объркано поклащаше глава.

— Не мога повече, не и днес — промълви той, когато отново преминаха през двойната врата на фоайето.

Таша го потупа по ръката и се усмихна.

— Ето, ето. Всичко е наред. Само не мисли сега за това. Аз ще се погрижа за всичко. Всичко ще се оправи. Имам нещо в чантата си, което прави чудеса в напрегнати дни като този.

Тя продължи да бърбори и раменете на Андрю се отпуснаха в знак на примирение.

— Това е комбинация от билки, действа сто процента, смес от листа на коприва, полски джоджен и *uva ursi*...

4.

Андрю покорно пристъпи към рецепцията. Опита се да съсредоточи мислите си само върху това, което му предстоеше в момента. Първо — да получи стаята си, второ — да поспи, трето — първото нещо, което ще направи сутринта, ще е да се измъкне от това забравено от бога място.

Той не отклоняваше поглед от лицето на мъжа зад рецепцията. Беше здравеняк, с издути лъщащи мускули и зализана коса, прибрана в лъскава руса опашка, и, разбира се, беше гол, Андрю беше сигурен в това, но не смееше да го погледне, за да провери. Мъжът, меко казано, го караше да се чувства неудобно.

Един поглед към Таша му беше достатъчен, за да разбере нейната реакция. Точно както предполагаше! Погледът ѝ беше откровено похотлив.

Никой, колкото и да отпусне въображението си, не би нарекъл Андрю Джейкъб Пауъл Трети превзет моралист. Макар че ценностите му бяха консервативни, той бе имал своите щури моменти, един-два пъти дори бе прескочил границата на общоприетото, да прекарва времето си с нудисти, обаче бе спрял на тази граница и нямаше намерение да я прескача.

Погледна надясно, Таша му се усмихна. Изглеждаше така, сякаш се чувства в свои води в този сценарий. Боже, това изглежда не ѝ се случваше за първи път... Сигурно бе планирала да прекара отпуската си, тичайки наоколо както майка я е родила. Това обаче не беше сценарий, в който той би желал да остане.

Андрю отново насочи вниманието си към служителя. Къде ли закача табелката с името си, след като работи гол? Андрю предпазливо сведе поглед. На бюрото беше поставена табела, на която пишеше *Тод*.

— Господине — обърна се *Тод* към Андрю, — изглежда имаме малък проблем тук.

Защо ли това не изненада Андрю...

— Да го чуем, *Тод*.

Тод тръгна да излиза иззад рецепцията. Андрю бързо му направи знак с ръка.

— Спрете!

Мъжът учудено повдигна вежди.

— Моля?!

— Спрете! Не излизайте иззад гишето.

Тод направи още една крачка.

— Повтарям, не го правете.

Тод обиколи рецепцията. Андрю покри очите си с ръка, после се обърна и постави ръка на очите на Таша.

— Андрю, какво, по дяволите, правиш!

Андрю бавно свали ръцете си и се обърна. Тод беше застанал до рецепцията, обут бе във въздълги, пъстро щамповани шорти и сандали. Андрю шумно въздъхна. Тод отново повдигна вежди в недоумение.

— Какво очаквахте?

Андрю поклати глава.

— Нищо.

Таша се изкикоти. Той не ѝ обърна никакво внимание. Подобният на Адонис администратор взе няколко брошури и се върна зад гишето. Андрю посочи с пръст през стената от прозорци.

— Онези хора там голи ли са?

Тод се засмия от сърце.

— В басейна? Не, не и там. Погледнете натам. Басейнът за нудисти е по-далече от хотела. — Той отново се наведе над книжата пред него.

Андрю като че ли се сви. *Басейн за нудисти?*

— А нудисткият плаж и джакузито са отделени от общия плаж — продължи Тод.

Нудистки плаж! Нудистко джакузи!

— Така, да уредим въпроса с вашата резервация!

На Андрю му отне малко време да се отърси от мислите за нудисткия плаж.

— Да, резервацията ми. Имам нужда от стаята веднага.

Имаше нужда и от шепа аспирин и хубаво, прохладно легло.

— Имаме малък проблем.

Андрю почувства как стомахът му се напрегна от тревога.

— В какво се състои проблемът?

— Изглежда нямаме стая.

Андрю скръцна със зъби.

— Изглежда нямате какво?

— Вашата резервация не е отбелязана тук.

— Невъзможно.

Андрю посегна за куфарчето си и изруга наум.

— Имам номера на резервацията, но той е... — хвърли поглед на Таша — някъде в Атлантическия океан, предполагам.

Тод го изгледа с недоверие.

— Би трябвало да е на ваше име, нали?

— Да.

— Но нямаме такава.

Андрю затвори очи. Бъди проклет Дъг Джонсън!

— Проверете на *Фармацевтични продукти Хауърд и Пендълтън*.

Тод старателно прегледа книжата пред себе си.

— Съжалявам, няма.

Андрю изреди още няколко имена, но без успех. Той въздъхна:

— Добре, ще си направя резервация сега.

Тод вдигна глава.

— Боя се, че това е невъзможно.

— Защо?

— Всички стаи са заети, господине. В най-активния сезон сме.

Боже мой, разбира се...

— Нямате нито една? — С усилие на волята Андрю си наложи да не изпада в паника. Нямаше кола, нямаше багаж, нямаше стая.

— Не, господине. Съжалявам.

Андрю удари с юмрук по рецепцията.

— Извикайте ми такси! Махам се оттук!

Той нервно закрачи пред гишето.

— Нямаме таксиметрова служба, господине.

— Тогава как мога да се махна оттук?

— Господине, ние се намираме дълбоко във вътрешността на Ямайка, шофьорите на автобуси стачкуват...

— Казвате ми, че няма начин да се махна оттук?

— Освен ако не желаете да тръгнете на автостоп, да доплувате или да пробвате да се придвижите под вода с шнорхел. — Тод се засмя на собственото си остроумие.

На Андрю обаче не му беше до смях. Той заря поглед някъде над главата на Тод. Напълно беше забравил Таша, когато тя постави длан на ръката му.

— Имате ли резервация на името на Таша Смит? — попита тя.

Тод ѝ се усмихна, наведе глава към бумагите си и прокара пръст по списъка с резервациите.

— Да, ето я. Стая двеста и четиринаесет с изглед към океана, голямо легло, за непушачи. Минутка само, ще ви дам ключа.

Той се обърна към таблото зад него, а Таша се усмихна на Андрю.

— Проблемът е решен — каза тя.

Андрю я гледаше в недоумение.

— Кой проблем е решен?

— Твоят проблем с резервацията.

— Ще ми отстъпиш стаята си?!

Таша се усмихна широко и закачливо.

— Не, но ще я *разделя* с теб.

Андрю отстъпи крачка назад и протегна напред ръка, сякаш да се защити.

— Не, твърдо не! Ще измисля нещо друго.

Тод се върна и ѝ подаде ключовете заедно с един пакет — подарък за новопристигналите гости на хотела.

— Надявам се, че ще прекарате приятно тук, госпожо Смит. Моля ви, съобщете ми, ако имате нужда от нещо. За да звъннете на рецепцията от телефона в стаята си, изберете седмица. — Той ѝ се ухили, тя взе ключа и пакета и широко му се усмихна в отговор.

— Има още нещо. Имате ли походни легла? — попита тя.

— Да, мисля, че имаме няколко.

— Бих искала едно за моята стая. Господин Пауъл ще отседне при мен, докато резервацията му бъде уредена.

Андрю сграбчи ръката ѝ.

— Виж какво, аз не съм се съгласявал.

— Но няма какво друго да се направи.

— Сигурен съм, че има. — Той се обърна към администратора.

— Сигурно ще се намери някой друг, при когото да се настаня, дори и временено?

Тод постави пръст на устните си.

— Да, бях забравил. Може би ще се уреди.

— Мъж ли е?

— Да.

— Той... носи ли дрехи?

— Хм, да... носи.

— В такъв случай вземам стаята.

— Първо трябва да говоря със Самюел все пак. Той е инструкторът по медитация в нашия рекреационен център. Мил и внимателен човек. Сигурен съм, че ще ви хареса.

Андрю въздъхна с облекчение. Най-сетне някой почти нормален.

— И не ходи гол, нали?

— О, не — погледна го Тод, — обикновено носи тога.

Таша прихна и Андрю ядосано я погледна.

— Донесете ми походното легло — каза тя.

— Не носете никакво походно легло — възрази Андрю. — Няма да ни потрябва.

Таша учудено повдигна вежди.

— Така ли? Да не би да смяташ да споделиш *моето*!

Той се сепна почти ужасен.

— Не, исках да кажа... — Лицето му почервена. — Имах предвид...

Мъжът погледна първо Андрю, после Таша. Тя му кимна.

— Ще помоля Джош да донесе едно след малко; за всеки случай. През това време ще поговоря със Самюел, за да разбера дали е съгласен да сподели стаята си с господина. Предполагам, че междувременно ще трябва да отидете с госпожа Смит.

— Джош?

— Да, Джош. Той е дясната ми ръка. Нашият специалист по всичко тук, включително и помощник-готвач.

— А не може ли да кара автобус?

— Не, съжалявам, има споразумение с профсъюзите.

— Страхотно — измърмори Андрю. — Това е просто невероятно. Попаднал съм някъде между страната на Оз и Бермудските острови. Тоги! Готвач — специалист по поддръжката! Нудистки плажове! Автобусни стачки! Няма свободни стаи, нямам багаж.

Докато произнасяше това, представата му за луксозен морски курорт никак се разми. Това място му приличаше на някаква налудничава кръстоска между *Бар Наздраве* и *Народни напеви от Бевърли*, но в стил Ямайка.

Таша се засмя.

— Все още имаш лаптопа си.

Андрю я погледна. Беше бесен.

Таша плъзна ключа в ключалката и отвори вратата. Хотелът беше обграден от огромни дървета, освен това вече се здрачаваше, така че в стаята беше тъмно. Веднага щом влезе, тя дръпна пердетата и отвори всички прозорци. Стаята моментално се преобрази, стана по-светла. Отдясно се откриваше гледка към океана, а отляво — към възстановителния комплекс и басейна на курорта. Леглото заемаше почти цяла стена, а на стената срещу него имаше огромно огледало от пода до тавана. Над леглото по тавана също бяха поставени огледала.

Интересно...

Тя се огледа. Обзавеждането на стаята се състоеше от два стола, изработени от дърво на виещи се палми, малка кушетка и хладилник. Декорът, разбира се, беше плажен, с мотиви на мидички, на различни места из стаята бяха поставени цветя в саксии. Създаваше усещане за лекота, като от повей. Покривката на леглото беше в бледосини и бледоморави щампи на миди, кушетката и възглавниците по столовете от палмово дърво бяха тапицирани в подходящи тъкани. Пердетата, също в бледосиньо, се издъвхаха от океанския бриз, който внасяше свеж повей в стаята.

Таша хвърли сака на леглото и го заобиколи, за да погледне през прозореца.

— Хубаво е — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на Андрю.

Чу стъпките му зад себе си.

— Да, ако харесваш дъждовни гори — промърмори той.

Таша се извърна към него.

— Точно това смятам да направя.

Таша наблюдаваше лицето му, докато той внимателно разглеждаше стаята. Все още не й беше съвсем ясен. *Кой си ти, Андрю Джейкъб Пауъл Трети?*

— Мисля, че това ще ме устрои... временно. — Погледът му се върна върху лицето й. — Къде е банята?

Таша се огледа и забеляза две врати на отсрещната стена. Провериха и установиха, че едната от тях води към дрешник, а другата — към напълно обзаведена баня. Андрю влезе, пробва ръчката на казанчето за тоалетната и пусна водата от чешмата и от душа.

— Е, поне има течаща вода, че и топла при това.

— Ти какво очакваше, малка колиба на двора с изрязан полумесец на вратата?

Андрю завъртя очи с досада и излезе от банята.

— На този етап вече не съм сигурен какво да очаквам.

Таша отиде до леглото и взе да рови из багажа си. Издърпа някакви дрехи — къси панталони, тениски и други подобни — и ги прибра в едно чекмедже в скрина зад нея. Андрю нервно крачеше в другия край на стаята. Хрумна й една дяволита мисъл. Взе купчинка с бельото си и се отправи към скрина.

— Не зная защо си правя труда да разопаковам тези неща — избъбра тя и го погледна крадешком, — предполагам, че така или иначе няма да ги нося.

Андрю тръгна към нея.

— Трябва да ги разопаковам, но най-вероятно отново ще прибера почти всичко в раницата и ще я сложа в гардероба. Безполезно е да замърсявам дрехи, които след това ще трябва да се перат — измърмори тя отчасти на себе си, отчасти на Андрю и бързо го погледна.

Той беше застанал в средата на стаята и я наблюдаваше изпитателно.

— Какво искаш да кажеш?

Таша се изправи и отиде до скрина. Извади всички дрехи, които бе прибрала там, и отново започна да ги подрежда в раницата.

— Най-вероятно няма да ги нося много. Сигурно ще прекарам повечето време на плажа. Смятам да проверя онзи нудистки плаж и тъй като съм от хората, които обичат да се показват...

Андрю прочисти гърлото си и пристъпи към нея. Посегна, грабна част от дрехите и ги постави обратно в чекмеджето на скрина.

— Повече от сигурно е, че дрехите ще ти трябват.

— За какво? — предизвика го Таша. Толкова й беше смешно, че едва сдържаше усмивката си. — Между другото, ти какво смяташ да

обличаш? Не че ще имаш нужда от кой знае какво, най-много бански костюм и нещо за излизане вечер. Ако пък решиш да станеш редовен посетител на празненствата с тоги, тук все ще се намери някой излишен чаршаф. Какво ще кажеш за чифт къси панталони? Мога да ти помогна с пазаруването.

Андрю възмутено вдигна ръце и се отдалечи.

— Сам ще решава своя проблем с облеклото, благодаря! Фактът, че нямам дрехи, не е по мой избор. Ти обаче имаш дрехи. Носи ги!

— Защо да ги нося? Никой, освен теб не ме познава тук, всъщност ние с теб също сме непознати, нали? Какво значение има? Защо да не се поотпуснем?

— Ти май си на път напълно да полу值得一еш. — По лицето му беше изписана ярост.

— Не мисля така.

Таша огледа Андрю от главата до петите. Това момче наистина имаше нужда от почивка. Нервите му явно бяха опънати до скъсване. Трябва да е от свръхнапрежение и натоварване. Той е едно предизвикателство — напомни си тя — и все пак не беше съвсем сигурна, но може би тази отпуска няма да се окаже изгубено време. Може би ще успее да помогне на този мъж да се отпусне и да забрави света на бизнеса поне за няколко дни.

— За какво мислиш? — сепна я той.

— Чудя се...

— Спри да се чудиш! Спри да ме гледаш така, сякаш се опитваш да разбереш как бих изглеждал без дрехи!

Таша се опита да сподави смеха си.

— Това се казва смяна на ролите — избъбра тя.

— Какво искаш да кажеш? Аз не те оглеждам така.

Тя се обърна към скрина и отново взе дрехите си. Щълчето на устните ѝ се повдигна.

— Не исках да кажа това. Обикновено жените имат чувството, че мъжете ги събличат с поглед. Да не би това да те кара да се чувстваш неудобно?

— Да, чувствам се дяволски неловко. Престани да го правиш!

Таша отново се усмихна.

— За твоя информация аз не правех нищо такова. Мислех си, че имаш нужда от почивка, повече от много други хора. — Тя се

приближи към него. — Не зная как си се озовал тук, но това е факт. Очевидно е било по грешка. Аз, от друга страна, бях напълно наясно къде ще попадна. Това пътуване ми е подарък от майка ми, представяш ли си... През следващите няколко дни смятам да си прекарам чудесно. Ти, предполагам, се чувстваш поставен пред свършен факт, но ако помислиш, може би ще решиш да постъпиш като мен.

— Но...

— Аз не те познавам, ти също не ме познаваш. Когато напуснем това място, едва ли ще се срещнем отново. Повече от вероятно е, че никога няма да срещнем някой, свързан с това място. Така че през следващите дни аз мисля да си почина и да правя каквото ми харесва. Ако за разнообразие решава да изпитам усещането да си нудист, това няма да навреди никому, а и на мен самата.

— Аз няма да...

— Можеш да седиш тук, Андрю Джейкъб Пауъл Трети, да мърмориш срещу нещастietо си и да се криеш в стаята до края на седмицата, но можеш също така да свалиш тази вратоворъзка и да се почувстваш свободен и безгрижен поне за седмица. На мен ми е все едно. Нека ти кажа нещо — не съм изминала целия този път, за да се завра в хотелската си стая. Ако си толкова умен, колкото изглеждаш, и ти няма да го направиш.

Когато спря да говори, лицето й беше толкова близо до неговото, че можеше да усети дъха ѝ.

— Какво ще кажеш за това?

Андрю като че бе онемял.

Когато Джош донесе сгъваемото походно легло и съобщи на Андрю, че още не са открили Самюел, Таша вече умираше от глад. Джош, който беше застанал в рамката на вратата, изглеждаше като ямайски вариант на Джед Клампет, допълнен с престиилка през врата и плоска сламена шапка. Таша бе доволна от това, че е напълно облечен, но не би го споделила с Андрю.

В действителност тя не бе по-запалена по нудизма от него. Беше толкова нетърпелива да съблече дрехите си пред непознати, колкото повечето жени биха били, но не можеше да устои на изкушението да подразни Андрю. Беше много привлекателен, когато бе озадачен и

ядосан. Изглежда той я мислеше за най-стрannото човешко същество, с което се е сблъсквал. Досещаше се, че е малко по-различна от другите, но просто трябваше да приеме това или да си върви.

— Джош, къде можем да намерим нещо за хапване тук? — попита тя.

Мъжът подръпна небръснатата си от седмица брада и сведе очи към пода. Помълча минута и вдигна поглед.

— Както разбирам, още не сте имали време да се настаните и сигурно не сте прочели информацията в пакетчето от брошури.

Таша погледна към леглото. Пакетчето беше там, все още неразпечатано.

— Не, не сме — кимна тя.

— Е — той се почеса по главата, — долу има кафетерия, но работи до осем. В някои от баровете се сервираат мезета, разбира се — даде той провлачен.

Таша погледна часовника си. Девет и тридесет и пет. Впери поглед в Джош. В момента не й беше до нощен живот, а и на Андрю също, предположи тя.

— Джош, стори ми се, че чух, че ти си помощник-готвачът тук.

По лицето му се разля непринудена усмивка.

— Е, щом сте чула, елате с мен да видим какво ще намерим.

Таша кимна и погледна Андрю.

— Ще дойдеш ли?

Той седеше в плетения стол в другия край на стаята. Беше се досетила, че новините на Джош за Самюел никак не му бяха харесали. Откакто влязоха в стаята и Таша го предизвика с изявленията си за нудизма, той седеше и се окайваше за всички несправедливости, на които е бил подложен през последните двадесет и четири часа. Таша го беше оставила да мърмори, докато междувременно бе успяла да вземе душ и да подреди вещите си. Сега бе готова да похапне.

— Донеси ми нещо — промърмори той.

— Страхуваш се да не видиш нещо, което не би искал да видиш, така ли?

Той сви рамене и й обрна гръб. Таша се засмя и излезе от стаята, за да последва Джош.

Андрю едва сега осъзна колко беше гладен. Покрай цялата тази бъркотия не му бе останало време да се спре и да помисли за ядене.

Идеше му да разцелува Таша, когато тя влезе с два големи сандвича със салата от пуешко месо и черен хляб, малка торбичка с чипс и две бутилки студен чай. В този момент би разцелувал и Джош.

През около двадесетте минути, през които бе останал сам, Андрю се бе опитал да прецени ситуацията, в която беше попаднал. Колкото и да се напрягаше, винаги достигаше до един и същ извод. Не би могъл да направи нищо, поне не и в момента. Имаше вероятност да му се наложи да прекара нощта при Таша. На следващия ден обаче щеше да се измъкне от това място по един или друг начин. В момента единственото, върху което можеше да се съсредоточи, бе сандвичът, който Таша бе оставила на скрина.

Джош се изниса през вратата с обещание да се върне, когато има новини от Самюъл, и Андрю се обърна към Таша.

— Благодаря за сандвича.

Тя кимна, кръстоса крака под себе си в средата на голямото легло, към което вече се отнасяше собственически, и започна да яде своя.

— Чипсът е за теб — осведоми го делово.

Той взе сандвича и пакетчето чипс.

— Можем да си го разделим.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не ям чипс.

Той седна на разгънатото походно легло и взе да разопакова сандвича.

— Защо? — попита я, като я погледна.

— Ако мога да го избягна, не ям нищо друго, освен пресни или задушени зеленчуци.

— Така ли?

Той отхапа от сандвича и стомахът му доволно изръмжа — най-после храна.

— Вегетарианка ли си?

Таша се усмихна.

— Последния път, когато проверявах, пуйката не беше зеленчук.

Андрю прегълътна.

— Права си, тъп въпрос — промърмори той.

— Не, аз действително ям много малко месо — добави тя, — само бяло месо, по малко пилешко и риба от време на време. Храня се

най-вече с житни растения, плодове и зеленчуци.

— Да не би да си нещо малко луда на тема здравословно хранене?

Всъщност ти така или иначе си нещо малко луда, продължи той наум.

Тя отхапа от сандвича и отново поклати глава.

— Не. Имам магазин за органично чисти храни. Продавам пресни, отгледани при естествени условия плодове и зеленчуци, подправки, някои билки, природни лекарства, нали разбиращ, етерични масла, неща от този род. Магазинът се казва *Натурално*. — Тя се засмя и Андрю ѝ се усмихна в отговор.

— Естествено...

Таша приключи със сандвича и отпи от чая.

— А ти с какво си изкарваш хляба, Андрю?

Тя така неочаквано смени насоката на разговора, че му трябваše минута, за да се съсредоточи.

— Работя във фармацевтичната промишленост.

Тя избухна в смях, просто не можеше да се спре.

— Какво смешно има?

— Тя покри устата си с ръка.

— Наистина не е смешно. Предполагам, че трябваše да се досетя.

— Да се досетиш за какво? — По дяволите, не можеше да понася, когато тя му се смееше.

— Ами лаптопа, облеклото ти, поведението ти. Как не се досетих! Работа и пак работа. Не си ли чувал, че от много работа без развлечения се затъпява.

Тилът му почервена.

— Така значи, казваш, че съм тъп?

Таша наклони глава настрани и се вгледа в него. По лицето ѝбавно се разля широка усмивка.

— Може би — отговори тя. — Но ако поработим над това, може да успеем да променим нещата.

Тя подхвърли все още неразопакования пакет с брошури на леглото на Андрю.

— Какво е това? — попита той и продължи да яде.

— Информация — отговори му.

— За какво?

— За рекреационния център. Не те ли интересува поне малко?

— О, да. — Той се прозя. — Дай я насам. Нямам търпение да прочета за предимствата на това да се разхождам гол по плажа и в дъждовната гора като наивен глупак.

Тя се отпусна назад в леглото, опря се на лакът и прелисти една от брошуриите.

— Тук пише, че голотата е съвършено единение с природата. Какво мислиш за това?

Андрю сви рамене и погледна встрани. В момента не му беше до нейните штанове^[1].

— Къде го намери това?

Таша го погледна и се усмихна лъчезарно.

— В информационния пакет. Искаш ли да чуеш още нещо?

— Не особено — промърмори той и изпъна гърба си.

Андрю протегна ръце, раздвижи ги нагоре и настриани и стана. Пристъпи към прозореца, отдръпна пердетата и после бързо ги затвори. В далечината, на един плаж бе видял хора. Дали бяха голи? Отвратително! Започна да се поти.

— В тази тук пише, че голотата е силно стимулиращо изживяване, извисяване на тялото и духа, и че когато човек се освободи от задръжките си, той постига вътрешен мир.

Таша пусна брошурата в ската си и го погледна.

— Звучи красиво, нали?

Андрю впери поглед в нея.

— Красиво?!

— Разбира се. Не проумява ли? Когато си гол, забравяш за всички външни условности на нашето общество. Ние нямаме нужда от луксозни дрехи и бижута, нито дори от тела на манекени, за да сме самите себе си. Всичко, от което се нуждаем, е това, с което сме се родили, и, разбира се, трябва да се приемем такива, каквито сме. Тук дори предлагат курс по ориентация в курорта за новопристигнали. Ще бъде утре сутринта. Трябва да се запишем, какво ще кажеш?

Андрю направи гримаса.

— Мисля, че това са глупости. Пишат всички тези неща, за да накарат хората да се бъркнат дълбоко в джоба. И за какво? За да тичат голи наоколо и да се гледат многозначително под прикритието на

единение с природата. Не разбираш ли, онези хора навън са банда перверзици.

Таша се изправи, пусна книжките на пода и пристъпи към него.

— Нищо подобно, Андрю. Тези хора навън не са перверзни, те са добри, обикновени луде, на които не им пука как изглеждат. Те виждат вътрешната същност, духа. Облеклото е само капан, наложен им отвън, който те са решили да отхвърлят.

— Заблуждаваш се, Таша. Онези хора са навън за едно-единствено нещо — за да прекарат една дива, разгулна, луда седмица под мотото *Свобода за всички*. Не ги е грижа какво правят и какво причиняват на другите. Ти не си наред с главата, ако си мислиш, че дори за минута ще захвърля *наложсения ми капан*, за да освободя духа си. Това са празни приказки.

Тя му отправи гневен поглед.

— Имаш нужда да разпуснеш малко, знаеш ли? Откажи се поне от част от този твой консерватизъм.

— Това, че съм консервативен, не значи, че не зная как да се забавлявам — предизвикателно изрече той. — Ако поискам, мога да бъда душата на кое да е проклето парти.

Таша се подсмихна и кръстоса ръце пред гърдите си. Побутна края на килима с босото си стъпало, а след това го погледна право в очите.

— Ние с теб сме на напълно противоположни мнения по всички въпроси.

Той се извърна и се отдалечи.

— Така изглежда.

— Предполагам, че е безнадеждно.

— Вероятно е така.

— Гледаш ли Ръш Лиймбау?

— От време на време. — Той я погледна с недоумение. — Какво общо има това?

— Би ли гласувал за жена президент? — попита го подигравателно.

— В момента в политиката няма жена, която да е потенциален кандидат.

— Кой твърди това?

— Аз!

— А кой си ти, та да си позволяваши такива оценки! — Таша се приближи към него, решително притисната кръстосаните си ръце към гърдите.

— Аз съм гласът на голяма част от консервативна Америка.

— Ако питат мен, тази част от консервативна Америка може да върви по дяволите.

Андрю усети напирация в него гняв.

— Мислиш се за много умна, нали? Искаш да спориш, така ли, е аз съм дяволски сигурен, че ще те поставя на мястото ти. Едно ще ти кажа, обзалагам се, че ще сме от двете страни на барикадата по всички въпроси.

— Да видим. — Тя присви очи.

— Абортите?

— Право на свободен избор!

— Право на живот! — парира я той.

— Здравна реформа! — Таша като че запрати думите в лицето му.

— Пари на вятъра!

— Защита на околната среда!

Таша му обърна гръб и се отправи към другия край на стаята. Не ѝ се говореше за това повече. Не искаше да говори с него. Нищо нямаше да излезе от това. Съвсем нищо.

— Ние сме напълно противоположни — промърмори пак Андрю. — Опитът ни да споделим тази стая няма да проработи. Силно се надявам скоро Джош да се появи с ключ от стаята на Самюел. И дано да е много скоро.

Таша го погледна и кимна почти незабележимо.

— Не може да е толкова скоро, колкото ми се иска.

За момент се гледаха безмълвно, накрая Андрю наруши мълчанието.

— Ако можех, бих тръгнал веднага. Ако не беше стачката на шофьорите, щях вече да съм напуснал това място.

Таша кимна.

— Аз вероятно бих ти помогнала.

Тя се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се поразходя.

— По плажа?

— Не, във въздуха! — тя пристъпи прага.

— Внимавай! Пази се от...

Вратата с трясък се затвори зад нея.

— Пази се от луди нудисти — промълви той.

Секунди по-късно на вратата се почука. Андрю ядосано пресече стаята, за да отвори.

— Да не би да си забрави ключа? Така ти се пада, да знаеш, щом се сърдиш!

На прага стоеше Джош, който след кратка пауза каза:

— Самюел се върна, съгласен е да ви приеме в стаята си временно. Разбирате ли, в четв...

— Най-сетне!

Андрю въздъхна, взе лаптопа си и профучка край Джош на излизане от стаята.

Това ли беше? Щеше ли да я види отново? Едва ли, и слава богу! Хвърли още един поглед на стаята и усети нещо като спазъм в стомаха си. *Трудно е да се каже, все пак* — помисли си той. — *Когато става дума за Таша Смит, човек трябва да е винаги нащрек.*

[1] Штан (рус.) — панталони. — Б.ел.к. ↑

5.

През прозореца долитаха приглушени звуци на ноцта. Андрю лежеше в леглото си и размишляваше над преживяното през деня. Нещата се бяха променили, но той вече не бе сигурен, че тази промяна беше в желаната от него посока.

Таша го привличаше от самото начало, това беше факт. Кой мъж би устоял? Изпитваше физическа, страстна нужда да е близо до нея, да почувства тялото ѝ в ръцете си, пък била тя и смахната.

Странно, помисли си той, изведнъж тя вече не му изглеждаше толкова луда, колкотоексапилна, ексцентрична и, бога му, твърде привлекателна. *По дяволите, трябва да се махна оттук, преди да се е случило нещо, за което по-късно ще съжалявам*, помисли си той. Това обаче беше невъзможно. Джош беше казал, че по последни сведения стачката ще продължи седмица, а може би и повече. Изглежда никой не знаеше. Беше заседнал на това място като в капан.

Андрю се обърна настрани. През прозореца в стаята нахлуваше топлият влажен бриз. Той се загледа в Самюел, който спеше в леглото в другия край на стаята. Силуетът му се открояваше на фона на лъч лунна светлина, който се процеждаше през отсрещния прозорец.

Гърдите на мъжа бавно и равномерно се повдигаха от ритмичното му дишане.

Той беше странен човек, говореше малко и създаваше впечатлението, че е безразличен към новия си съквартирант. Самюел бе дал да се разбере, че не очаква споразумението им да продължи повече от ден-два. Уверил бе Андрю, че някоя от стаите непременно ще се освободи, и при това много скоро.

Андрю не беше много сигурен в това. Всъщност вече в нищо не беше сигурен, особено що се отнасяше за Таша Смит. Макар че може би преувеличаваше. Между тях нямаше нищо друго, освен физическо привличане, което едва ли щеше да трае до края на седмицата, а какво остава за по-дълго. Бяха толкова различни, че едва ли биха могли да създадат трайна връзка. Може би поне веднъж в живота си трябваше

да се впусне в нещо със затворени очи и да разбере какво ще се случи, ако не в бъдеще, то поне през следващите няколко дни. Би било забавно.

— Няма да вляза там — обяви Андрю и спря малко преди входа на хотела.

— Андрю — умоляваше го Таша, — аз нямам никакви предразсъдъци по отношение на живота в рекреационния център. Ти си този, който се нуждае от разяснения. Хайде, няма ли поне да опиташ?

Таша така и не разбра как успя да измъкне Андрю от хотелската стая на Самюел. Щеше да ѝ отнеме повече време обаче да го убеди да мине през фоайето и да влезе в стаята за срещи. Тя го хвана под ръка и пристъпи напред.

— Спомни си — убедително добави тя, — в брошураната се казваше, че всички участници ще имат полза от кратките разяснения за ориентиране в курорта. Те са за тези, които се колебаят, не са съвсем сигурни по отношение на хм, *мероприятията*, които се предлагат тук, за по-плахите. Мисля, че ти спадаш към тази категория.

Когато приближиха масивната дървена врата, тя приятелски потупа ръката му.

— Не се тревожи, аз ще бъда до теб.

Андрю я погледна ядосано.

— Това не е много утешително.

— Защо? — В гласа ѝ прозвуча престорена изненада.

— Защото ти си луда и аз не знам какво, по дяволите, правя тук.

Таша се засмя и отвори външната врата на хотела.

— Андрю, вече постигнахме съгласие по въпроса, че докато сме тук, може да се пробваме в тези мероприятия. Нали си спомняш? Сутринта говорихме за това.

Беше го събудила още с пукването на зората. Самюел вече беше излязъл.

— Бях сънен, имах нужда от кафе.

— Това не е извинение. Хайде, просто ще видим какво представлява. Имай ми доверие!

— Да ти имам *доверие*? — повтори Андрю като ехо, докато внимателно пристъпваше през фоайето. — Все едно, че ме молиш да се доверя на гърмяща змия!

Таша се усмихна и го поведе през залата. Стаята беше уединена и разположена в задната част на сградата. *Това е добре* — помисли си Андрю. В момента не му беше до среци с разъблечени индивиди.

След като влязоха в празното, постлано с червен килим помещение, Таша го поведе през пътеката между редиците от столове и шумно се настани в средата на първия ред.

Андрю отстъпи крачка назад.

— Аз ще седна отзад — каза той и се обърна към дъното на стаята.

— Андрю Пауъл! Върни се тук и седни до мен! Не си ли поне малко заинтересован?

Андрю се намръщи.

— Едва ли искаш да съм откровен.

— Напротив!

— Сигурен съм, че не искаш. — Той отново се запъти към последния ред.

— Ан-дрю! — Таша натърти всяка буква.

Той седна в най-отдалечения десен ъгъл и победоносно се изсмя.

— Даа — отговори, имитирайки тона на гласа й.

Тя го изгледа, обърна се напред и неодобрително изсумтя.

— Не зная защо въобще си правя труда — чу я Андрю да мърмори. — Мислиш си, че той би искал поне малко да разшири хоризонта си, да преживее нещо, надминаващо общоприетото, щом му се е удала такава възможност. — Тя повиши тон. — Особено когато е на място, където никой не го познава. Но не-е-е, не и този малък, консервативен...

— Мисля, че това е достатъчно, Таша. — Думите му прозвучаха като предупреждение.

Беше достатъчно ядосан, че тя го довлече тук тази сутрин, и не му беше до нов словесен двубой с нея.

Таша замълча. Той разбра, че я е объркал и ядосал, защото тя като че не можеше да си намери място. Чудесно! Време беше нещата да се обърнат в негова полза.

— Би могъл да опиташ все пак. Да не би да се срамуваш от нещо? — подхвърли тя, без да се обръща.

Изведнъж тя подскочи в стола, бързо се извърна назад и го закова с поглед.

— Така ли е? Няма нещо, от което да се *срамуваш*, нали, Андрю?

Той ѝ се усмихна широко и самодоволно.

— Да се срамувам?! Всъщност притеснява ме *шокът*, който мога да предизвикам, скъпа ми Таша! Опитвам се да бъда скромен, но, разбираш ли, големината на...

Братата се отвори.

— Виж ти! Имаме гости! — разнесе се гласът на новопристигналия.

Беше мъж на средна възраст, с прическа *ала Цезар* и тога, спускаща се на дипли около тялото му. Той плесна с ръце и с пъргави крачки се отправи към импровизираната сцена пред редиците столове. Андрю устоя на погледа на Таша, в който се четеше раздразнение, и видя как тя леко се изчерви и рязко се обърна напред.

Мъжът, който влезе, бе Самюел.

— Приветствам ви! Добре дошли на всички тук — обяви съквартирантът на Андрю. — Утринта навън е толкова красива, нали?

— Той се наклони към Таша, сякаш искаше да сподели нещо само с нея. — Горя от нетърпение да изляза навън, времето е просто божествено.

Той се изправи неочеквано бързо и протегна ръка към нея. Андрю не можеше да види лицето ѝ, но бе убеден, че тя поглежда му с усмивка.

— Добро утро, хубавице! Казвам се Самюел.

— Добро да е и за вас! Аз съм Таша.

На Андрю му се стори, че гласът ѝ бе далеч по-любезен от необходимото. Какво, по дяволите, правеше тя? Кой друг, ако не някой идиот, би облякъл тога, за бога!

— Стига толкова! — изсумтя той.

Нямаше намерение да остава тук и да слуша безсмислени разговори.

— Можете да се преместите отпред, господине. Уверявам ви, че не хапя — каза Самюел.

Таша се засмя, а Андрю наперено изправи гръб в стола.

— Тук ми е добре, благодаря ти, Самюел.

Самюел погледна първо Таша, а после Андрю.

— Щом вие сте добре, и на мен ми е добре. На кой както му харесва — каза той и описа кръг с ръка. — Такива са правилата на играта тук. *Няма* правила.

Самюел се извърна и се отправи към малкия подиум.

— Да започваме. Предполагам, че и двамата сте тук за първи път. Хм, знаете ли, много обичам девственици. О, боже, мисля, че направих гаф. Късметлии сте обаче, че не ви се падна Саманта. Тя е моята сестра близнак и аз я обичам, но понякога е много цапната в устата. — Той се засмя към Таша и погледна Андрю.

Андрю изсумтя. Била малко цапната в устата, а той за какъв се мислеше?!

— Тя е извън страната за няколко дни — продължи Самюел, — при роднини. Знаете какви са роднините — държат да им се обръща внимание.

Също като някои непознати, помисли си Андрю.

— Много е просто всъщност — продължи Самюел, — има само едно нещо, което трябва да ви кажа за нашите мероприятия, а то е — освободете съзнанието си. Ключът е в отпускането. Това е *Рай Две*, позволете си да изживеете всички свои скрити желания. Разрешете си да направите нещо, което не смеете да сторите в ежедневието си. И помнете, всичко ще си остане тук, гълъбчета, и ще свърши в края на седмицата.

Той се усмихна, затвори очи и протегна ръце напред. Таша го последва.

— Да — прошепна Самюел. — Освободете съзнанието си. Опитайте с мен, сега. Повтаряйте след мен. Ммм, ммм.

Таша затвори очи и започна да припява с него. Андрю се загледа в красивия профил на леко вдигнатата ѝ глава. Миглите ѝ нежно докосваха кожата ѝ, плавната извивка на шията ѝ бе някак съблазнителна. Какво ли би направила тя, ако той проследи с устни тази извивка от брадичката до малката вдълбнатина в основата ѝ. Какво ли бе да усети кожата ѝ? Как ли ухаеха косите ѝ?

Самюел прочисти гърлото си, Андрю се сепна, откъсна очи от шията на Таша и го погледна. Макар че Самюел не бе спирал да

припява, в този момент дясното му око бе отворено и го наблюдаваше. Андрю се почувства така, сякаш мъжът четеше мислите му.

— Хайде всички, опитайте с мен — повтори Самюел и протегна ръка напред, с длан, обърната нагоре. Отвореното му око все още фокусираше Андрю.

— Ммм, ммм.

Андрю не си помръдна и пръста. Може би за тринаесети път тази седмица той се запита как беше позволил да го вкарат в този кукувичарник и защо просто не намери някакъв начин да се измъкне.

Неволно погледът му отново се спря на Таша. Дяволите да го вземат! Трябаше да си признае, че вече знаеше отговора на този въпрос. Таша Смит го бе заинтригувала така, както никоя друга жена не бе го правила в съзнателния му живот.

— Тайната на това, което правим тук — продължи Самюел. Отново бе затворил окото си, а лицето му бе обърнато нагоре — е единението с природата, в осъзнаването на радостта от това да се отърсим от задръжките, да проумеем клопките, в които обществото улавя човешката ни същност, душите ни, и чувството на притеснение, изживявано ежедневно от хиляди хора, които, обличайки голите си тела, се крият от истината. Трябва да осъзнаем, че когато отхвърлим задръжките, наяве излиза истинската ни същност. Трябва да отворим сърцата си и да се посветим в светостта на съществуването си. Не трябва да градим личността си върху украсенията, с които покриваме душите си.

— Това вече е прекалено — промърмори Андрю едваоловимо, като шумно издиша и се размърда на стола.

— И разберете — провлачено продължи Самюел, — човек трябва да си постави лична цел да служи на себе си и да отмъсти на обществото за злините, които то му е причинило, отклонявайки го от първичната му мисия. Целта на всичко това не е да съдим за някого по красотата на тялото му, човек си прави подарък, когато излага несъвършенствата на тялото си пред света, защото това прочиства духа ни, подхранва душата с обогатяващото изживяване на голотата и прави психиката ни по-неуязвима.

— Какви абсурдни... — промърмори Андрю, но не успя да довърши, защото в този момент вратата вляво от него се отвори.

В стаята наперено влязоха двама мъже, забелязаха Таша и се отправиха към нея по пътеката между столовете, като през цялото време се подсмихваха под мустак. Седнаха на втората редица, точно зад нея.

Андрю не можа да повярва на очите си. Не можеше да е истина! Кучи синове! Бяха Дъг Джонсън и Брет Саутуотър, неговите колеги от Сиатъл, точно тези, които бяха организирали цялата тази пародия. Какво правеха тук?

Самюел продължи проповедта си, но точно в този момент Андрю не бе в състояние да вникне в думите му. Таша, изглежда, бе изцяло погълната от тях. Беше седнала по турски на стола и дългите ѝ загорели крака сякаш се увиваха около него. Андрю преглътна. Не можеше да устои на тези крака. Поставила бе ръце на коленете си, дланите ѝ с плътно прибрани пръсти бяха обърнати нагоре, а изражението ѝ наподобяваше това на Самюел. Лицето ѝ бе обърнато нагоре, очите — все още затворени. Стори му се, че я чу да припява.

Дъг и Брет следяха всяко нейно движение и многозначително се сбутваха в ребрата. Погледите им внимателно изучаваха тялото ѝ. Копелета! Опитваха се да си представят как би изглеждала без дрехи.

Изведнъж припяващите звуци престанаха. Самюел отвори очи и отпусна ръце. Погледът му се насочи към Дъг и Брет. След кратко колебание Таша също отвори очи и отпусна краката си на пода. Изглеждаше унесена, погледът ѝ бе концентриран върху Самюел.

Андрю се облегна напред, защото с изненада забеляза, че Самюел изглеждаше раздразнен.

— Извинете ме, господа, вашата аура наруши медитацията ми. Принуден съм да ви помоля да напуснете помещението — каза Самюел и махна по посока на вратата.

Таша хвърли поглед надясно. Дъг и Брет седяха и невъзмутимо се усмихваха.

— На вас говоря, господа. — Андрю не можеше да повярва, че Самюел би повишил тон, но това бе факт. — Трябва да се обадите на рецепцията, за да ви върнат парите. Присъствието ви тук е нежелано. Излезте!

Дъг и Брет се спогледаха. Дъг силно се изсмя и се изправи.

— Вижте какво — започна той и направи пауза, сякаш се опитваше да си спомни името.

Самюел като че ли прочете мислите му и бързо се обади:

— Самюел. Името ми е Самюел.

— Добре, Самюел. Да видим дали съм те разбрали правилно.

Само защото не ти харесвала аурата ни, смяташ, че присъствието ни тук е нежелано и ни молиш да си тръгнем?!

— Точно така. А сега, ако обичате, защото госпожица Таша и аз трябва да продължим. Нейната аура е много приятна, ако разбирате какво искам да кажа, и много чиста.

Брет стана и сбути Дъг в ребрата.

— Сигурен съм, че е приятна — захили се той, — но се чудя...

В този момент Таша се изправи и застана с лице срещу двамата мъже. Андрю разпозна гнева, изписан на лицето ѝ, и я видя да отваря уста. Сигурен бе, че щеше да избухне всеки момент, но не ѝ даде тази възможност. Без да разбере как, той също стана, прескочи две редици столове и се озова зад Брет, с ръка на рамото му. Брет се сепна и се обърна, а Андрю го хвана за яката.

— Не бива да си вадиш прибързани изводи за хора, които не познаваш, Саутуотър!

Изненадата на Дъг и Брет бе очевидна, но само след няколко секунди Андрю бе по-стреснат и от тях. Никога не се бе отнасял към колега по този начин. Но пък в случая не ставаше дума за работа.

— Виж ти! Андрю Пауъл. Ти си бил тук...

Андрю пусна Брет и погледна Дъг Джонсън. Дъг го наблюдаваше, нахално ухилен.

— Въпросът е вие защо сте тук? — сопна се Андрю, без да се замисля.

Дъг и Брет се спогледаха.

— Отпуск — отговориха те в един глас, сякаш се бяха наговорили.

Андрю отстъпи крачка назад, присви очи и внимателно ги огледа.

— Защо ли не ви вярвам — каза само, като кръстоса ръце пред гърдите си.

Дъг сви рамене.

— Не знам, Андрю, друже. След като организирахме твоето идване тук, не можахме да устоим и решихме да проверим що за място е това. Беше възможност, която не можеше да подминем. — Дъг

погледна Таша и се подсмихна. — В никакъв случай. Знаехме си, че не трябва да я пропускаме.

Андрю откъсна поглед от двамата мъже и го насочи към Таша, която стоеше малко по-насторани от тях. Изглеждаше озадачена и объркана, но когато Дъг ѝ се усмихна, тя колебливо му отговори.

В този момент Андрю почувства как кръвта забуча в ушите му. Таша го погледна въпросително и той видя в очите ѝ нещо, което не би желал да види. Не беше ли това желание да е с Дъг Джонсън? Почувства се като кръгъл глупак. Тя, очевидно, тръгваше след всеки мъж, който я погледнеше два пъти. Как е могъл да оглуpee до такава степен!

Без да си направи труда да обясни нещо, той се обрна и излезе от залата.

— Ти си най-невъзпитаният човек, който някога съм срещала!

С тези думи Таша влетя в хотелската стая на Самюел. *Гняв* бе твърде слаба дума, за да опише възбудата, която пулсираше през цялото ѝ тяло. Андрю отстъпи крачка назад, пресече стаята и рязко се извърна към нея.

— Какво има пак, Таша? Дъг те е пуснал като горещ картоф и ти се връща да просиш милостиня?

Тя решително скръсти ръце пред гърдите си. Нищо не би я помръднало от мястото ѝ, докато не получи отговорите, които искаше, дори не и неговата надменност.

— За какво говориш, Андрю? Не познавам тези мъже. Очевидно е обаче, че ти ги познаваш. Изплюй камъчето, за да изясним нещата. Кои са те и защо се държиш като идиот?

— *Идиот?!* — Андрю ядосано пристъпи към нея. — Не зная кого наричаш идиот, защото аз съм единственият здравомислещ човек наоколо. Да си ме видяла да медитирам пред някакъв особняк, който си припява и чувства аурата на всички околни? Не ти ли се стори поне мъничко странно, Таша? Дявол го взел, не може да мислиш, че това е нормално!

Таша издържа на погледа му. Не бе го виждала толкова разгневен, а си мислеше, че го е виждала прекалено разгневен. Андрю

Джейкъб Пауъл Трети беше бесен. Тя не можеше да се досети за причината и нямаше да си тръгне, докато не я разбере.

— Не забърквай Самюел. Той е добър човек и аз го намирам доста приятен. Той поне не ми крещи.

Андрю пренебрежително вдигна ръце и се отдалечи.

— Ти не отговори на въпроса ми — продължи тя. — Кои бяха онези мъже и защо толкова си им ядосан.

Той се обърна и я погледна.

— Ядосан ли? Ще ти кажа защо съм ядосан. Ти правеше мили очи на Дъг Джонсън, не отричай. Видях всичко. Той се пробва при теб и откликна веднага. Обзалагам се, че вече сте си уговорили среща. Обзалагам се, че нямаш търпение да го завлечеш на някое парти по тоги или... или, още по-лошо, на някой нудистки плаж. А той няма да се дърпа, повярвай ми.

Думите напираха в гърлото ѝ, но тя ги преглътна. Прехапа език, за да не заговори, и внимателно прецени Андрю. Целият този разговор беше смехоторен. В него имаше нещо повече от това, което се долавяше на пръв поглед. Таша си пое дълбоко въздух и кръстоса ръце.

— Кой е Дъг Джонсън? — попита тя спокойно и прикова очи в него. — Просто ми отговори, моля те!

Той бе опрял ръце на хълбоците си, погледна настрани и въздъхна. Раменете му се отпуснаха и тя почувства как ледът около него започна да се топи.

— Той е мой колега от Сиатъл. Работим в една и съща фирма.

— А другият?

Андрю отново въздъхна.

— Той също.

— Защо са тук?

Той вдигна ръце и завъртя очи.

— Откъде да знам, по дяволите! Всичко, което ми идва наум, е, че работят по някакъв мащабен план да ме хванат гол с...

Таша видя как очите му се разшириха, а след това изведнъж се свиха и той пристъпи към нея. За момент Таша почти се изплаши от израза на лицето му.

— И ти участвуаш в това, нали? — процеди той през зъби.

— Какво?

— Ти също участвуаш. Ти, Дъг и Брет — вие сте в комбина.

— Не знам за какво говориш. — Тя отстъпи крачка назад.

Андрю настъпи към нея и я хвана за лактите.

— Сега вече разбирам всичко. Държиш се така, сякаш си ме взела под крилото си и искаш да ми помогнеш да се освободя от задръжките си, но преиграваш, Таша, много преиграваш. Какво има? Някъде си скрила фотоапарат ли? Щеше ли да ме снимаш гол? Щеше ли да ме изнудваш със снимките след това?

Таша поклати глава, бе напълно объркана.

— Андрю — започна тя, — не разбирам и частица от това, което казваш. Всъщност, като помисля малко... хм, имам предвид, наистина, но защо да те изнудвам? Та аз едва те познавам. Исках само да те спася от скучния ти живот и да разнообразя моя. Мислех, че можем да бъдем приятели, а може би и нещо повече за известно време. Но да те изнудвам... Това е абсолютна безсмыслица. Ако помислиш дори за момент...

Андрю гневно отстъпи крачка назад и прокара пръсти през късата си коса.

— Би ли мъкнала за момент! Дъг и Брет биха се опитали да ме изнудят, не разбираш ли? Те не ме искат във фирмата. Аз съм твърде силен конкурент за тях.

Таша замълча и за момент в стаята се възцари тишина. Андрю закрачи напред-назад по дълбината на леглото, след това се спря и я погледна. Таша го наблюдаваше, учудена, че причини като тези биха развълнували някого до такава степен. Защо някой би работил във фирма, в която другите биха го изнудвали или спъвали работата му, за да получат повишение? Според нея това бе направо нелепо. Горкият Андрю...

— Може би си прав, но нека изясним нещо — спокойно започна тя. — Първо, не познавам тези мъже и не държа да се запозная с тях. Не са ме наемали за нищо. Нямам представа дали се опитват да те изнудят, или не, но зная, че аз нямам нищо общо. Освен това не си падам по нито един от тях и не желая да разсьбличам никого, поне за момента.

Гласът ѝ леко се повиши. Не бе имала намерение да се ядосва, но колкото повече мислеше, толкова по-силно я нервираха обвиненията му.

— А най-малко Дъг Джонсън, Брет Някой си или теб, Андрю Пауъл — продължи Таша. — В момента искам едно-единствено нещо — да се прибера в стаята си, да се пъхна между чаршафите в прекрасното си голямо легло и да поспя. След това може би ти и аз ще седнем и ще поговорим защо всъщност си толкова ядосан.

6.

— Защо съм толкова ядосан ли? Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?!

Андрю остана загледан в гърба ѝ, докато тя напускаше стаята.

— Защо всъщност съм бил ядосан? Я стига!

Причините бяха цял куп. Само фактът, че е хванат като в капан в тази бъркотия, би ядосал всеки. Отгоре на това, по една или друга причина, Дъг и Брет бяха тук, а на него още не му беше ясно защо. Дали пък не беше прав, когато си помисли, че те наистина биха се опитали да го изнудят да напусне работа. Не искаше да мисли за това сега, то го ядосваше още повече.

Работата му беше изключително важна за него. Тя не само го осигуряваща финансово. Той се отъждествяващ с кариерата си. Беше работохолик, затова му бе толкова нужна, за него той самият и работата му бяха едно цяло. Имаше нужда от този дух на надпревара и другарство. Отчаяно се нуждаеше от сигурността, която му даваше съзнанието, че е първокласен бизнесмен. И най-накрая имаше нужда от тази работа, за да се чувства удовлетворен, да има усещането, че е завършена личност.

— Е, Пауъл, нямаш ли чувството, че нещо в тази картичка не е наред? — Андрю се сепна и се огледа в стаята. Гласът, който произнесе тези думи, като че не беше неговият, а на Таша. Беше готов да се закълне, че е тя, и се вгледа във вратата, за да се убеди, че не бе там. По дяволите, тя вече обсебваше и мислите му...

Той разтърси глава, за да се освободи от гласа ѝ и да промени посоката на мислите си. В момента му предстояха много по-важни неща. Нямаше да позволи на досадните ѝ натяквания да го ядосат точно сега. Трябваше да разбере защо Дъг и Брет бяха тук.

В службата му те бяха постоянна заплаха за него. Това му бе ясно от доста време. Така и не успяха да постигнат успехите, които неговият екип имаше в продажбите, и вероятно бяха готови на всичко,

за да го изместят от компанията, или най-малко да го бутнат надолу по стълбичката на йерархията.

Андрю седна на леглото и изпусна въздишка на раздразнение. Удари с юмрук по една от възглавниците. Мисълта, че онези двамата си точат зъбите за работата му, направо го вбесяваше. Ако Дъг и Брет бяха започнали някаква мръсна игра, то той трябваше да изкара тежката артилерия. Не би си позволил да направи нещо, което да опетни работата, но и в никакъв случай не би им я поднесъл на тепсия.

И все пак за този гняв ли говореше Таша? Не бе съвсем убеден. Тя не знаеше почти нищо нито за работата му, нито за Дъг и Брет. Ако бе научил нещо за Таша Смит през изминалния ден, то бе, че тя беше напълно откровена и не се свенеше да говори за всичко, което ѝ дойдеше наум. Не би могла да крие от него нещо толкова важно.

Трябваше да ѝ се извини!

В такъв случай обаче какво би могло толкова да го ядоса? За какво говореше тя?

Отговорът на този въпрос му дойде изневиделица, като прозрение. Не му се искаше да признае, но вече знаеше какво имаше предвид тя? Той я *ревнува*. Дъг бе ѝ се усмихнал многозначително и тя бе отговорила на усмивката му. Андрю бе побързал да си направи изводи от това и без дори да разбере как, бе допуснал ревността, това зеленооко чудовище, да контролира чувствата му.

Дявол да го вземе! *Ревнува* ѝ! Сега трябваше да ѝ се извини за две провинения, не за едно, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

На вратата се почука. Таша придърпа завивките до носа си.

— Махай се! Не искам никакви... — промърмори тя.

Човекът отвън като че ли се поколеба, но след малко отново почука. Може би ако не му обръщаше внимание, щеше да си тръгне. Не беше в настроение за поредната препирня с Андрю. Чукането на вратата се усили.

— Махай се!

Тя захлуши възглавницата върху главата си, но с това успя само да приглуши настоятелното тропане. Накрая отметна завивките, скочи от леглото и бързо пресече стаята, прокарвайки ръка през разрешените си коси.

— Ти наистина си упорит малък идиот, Андрю Пауъл! — промърмори тя и обви с длан дръжката на вратата. — И дано първото, което кажеш, като си отвориш устата, да е извинение.

Пред прага обаче не беше Андрю, а другите двама мъже от Сиатъл.

— Извинение ли? — каза този, когото Андрю бе нарекъл Дъг, и пристъпи напред с усмивка. — Май че не си спомням да ви дължа извинение. Да не съм пропуснал нещо?

Таша отпусна ръка, за момент бе напълно слисана. Къде беше Андрю? Как щеше да се справи с тези идиоти?

— Какво искате? — направо попита тя, като кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на касата на вратата. Не беше в настроение за тези двамата.

Дъг пристъпи към нея.

— Чудехме се дали бихте желала да поплуваме, или да поиграем волейбол. В случай че нямате планове за тази вечер, ние ще ходим на дискотека. Ще се присъедините ли към нас? Пристигнахме рано тази сутрин, а разбрах, че вие вече сте прекарала един ден тук. Бихте ли ни развела наоколо, за да ни покажете комплекса?

— За това си има служители — изръмжа тя още преди той да е свършил. — Съжалявам, нямам такова желание.

Тя посегна да затвори вратата, но другият мъж протегна ръка и хвана дръжката. Таша го погледна. Що за нахалство беше това!

— Моля да ме извините, но в момента съм заета — изсъска тя и бутна вратата, за да я затвори.

Мъжът я спря, все така усмихнат.

— Бихте ли се отдръпнали! — Очите ѝ гневно искряха.

Тя го погледна в очите и задържа погледа му. Той пусна вратата и отстъпи няколко крачки назад.

— Извинявайте. Къде останаха добрите ни обносци! — подхвърли иронично Дъг. Тя вече знаеше защо Андрю не ги харесваше. — Ние не се представихме подобаващо. Името ми е Дъг Джонсън, а това е Брет Саутуотър. Ние всъщност сме приятели на Андрю. Работим в една и съща фирма, нали разбирате. А вие...

— Както вече ви казах, не се интересувам. Вижте, ако сте приятели на Андрю, нека той ви разведе наоколо. Той сигурно е тук някъде. Не смее да се отдалечи и на две крачки от стаята си.

Таша не можа да се въздържи от намека, но съжали в момента, в който го изрече. Вдигна очи и видя Андрю да върви към тях. По дяволите, изразът на лицето му никак не й хареса.

— Всъщност ето го и него — студено добави тя. — Е, може и да се видим, докато сме тук.

При тези думи тя тръшна вратата и бързо превъртя резето. Облегна се назад и неочекано осъзна, чедиша тежко. Тези двамата никак не й се нравеха. Щеше да остави Андрю да се разправя с тях. Не беше неин проблем.

На вратата отново се почука. Двамата едва ли бяха толкова безочливи, че да повторят представлението си, но и така да беше, тя нямаше намерение да се разправя с тях цял ден.

Таша се надигна от леглото, пресече стаята и погледна през шпионката. Този път беше Андрю. Изражението на лицето му не бе никак благо и приветливо. Всъщност изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

Тя бързо отвори вратата. Той тъкмо бе вдигнал свитата си в юмрук ръка, за да почука отново.

— Знаеш ли, ако не свалиш тази гримаса от лицето си, то ще замръзне така — каза тя.

Андрю ѝ хвърли гневен поглед и влезе в стаята. Тя бавно затвори вратата, обрна се и облегна гръб на хладното дърво. Не бяха се виждали повече от час, но това, очевидно, не бе разсеяло гнева му.

— Е, Андрю, какво си намислил? — каза тя и закова поглед в него.

Той спря да крачи из стаята и също я погледна.

— Спести ми излишните думи, Таша. Да минем направо на въпроса.

— Добре. Какво те притеснява?

— Това, което ме притеснява, сте ти и онези двамата. Какво търсеха те тук, по дяволите!

Таша внимателно го изучаваше, прехапала устни. Нервите му бяха опънати до скъсване. Дали това се дължеше на пристигането на двамата мъже?

— Казах ти вече, нямам нищо общо с тях. Ако не ми вярваш, проблемът е в теб — рязко рече тя и пристъпи към средата на стаята.

— Да бе, така ще да е! Само преди минути бяха пред вратата ти и душеха като хрътки на лов за лисици. Щом не сте в комбина, как тогава те откриха толкова лесно?

Той направи крачка към нея и после отново отстъпи назад. Тя реши да пренебрегне последните му думи.

— Андрю, трябва да си починеш. Седни! Ще ти запаря чай.

Тя тръгна към банята, където имаше малка кафеварка, която бе пригодила за приготвяне на своите билкови чайове. Когато мина покрай него, той посегна и хвана ръката ѝ.

— Нямам нужда от чай, Таша. Искам да ми кажеш какво става.

— Не зная, Андрю! Какво в действителност става? — тихо промълви тя, като се обърна и лицето ѝ се оказа на сантиметри от неговото.

От тъмните искрици в ясносините му очи кръвта забучава в ушите ѝ. От допира му плътта ѝ пламна. Той нежно пусна ръката ѝ и се отдалечи. Таша се обърна и го проследи с поглед. Той седна на леглото, опря лакти на коленете си, отпусна глава в дланите си и притихна. Таша тихо се зае да свари силен валерианов чай. И двамата имаха нужда от него.

Когато тя се върна в стаята, той вдигна глава. Таша му подаде голяма димяща чаша чай и седна до него на леглото. Няколко минути мълчаливо отпиваха от чая. Когато Андрю пресуши чашата си, тя я взе от ръцете му и заедно със своята я постави върху масичката до леглото.

— Ето, така е по-добре, нали?

Тя се обърна към него. Беше прегъната единия си крак под себе си. Хвана ръцете му. Той се извърна към нея и направи опит да кимне. Таша не бе виждала по-разтревожен човек.

— Така. Не е от полза нито за теб, нито за мен да се надвижваме и да се ядосваме. — Тя вдигна ръка и приглади назад кичур коса, паднал на челото му. — Очевидно е, че мислите ти са заети с нещо, което много те разстройва. Не можем ли да поговорим за това спокойно, като възрастни хора?

Андрю въздъхна и погледна настрани, но тя почувства как ръцете му хванаха нейните и ги притиснаха.

— Аз съм идиот, Таша! Трябва да ти се извиня за начина, по който се държах. Ще ми простиш ли? — отрони той и я погледна.

Таша кимна.

— Разбира се. Но трябва да разбереш какво предизвиква гнева ти. Ще споделиш ли с мен?

Андрю сподавено се засмя и на нея ѝ олекна. Това бе първият знак, че започваше да се отърсва от напрежението.

— Да не би да си и психоаналитик? — попита той.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Не, но присъствах на няколко лекции, когато се подготвях за дипломирането си. Едва ли ще си спомня всичко. Но да не променяме темата. Трябва да поговорим за това, което те тревожи.

— Сега?

— Моментът не е по-лош, от който и да е друг.

— Трябва да си отида у дома, Таша, да се прибера там, където се чувствам на мястото си, и да забравя за тази седмица. Тук се чувствам като риба на сухо.

Таша почувства как сърцето ѝ тревожно се сви. Не искаше той да си тръгне.

— Андрю, това място е ново и необичайно за теб, за мен също, и ще ни трябва малко време, за да свикнем. Твоите колеги се опитаха да помрачат седмицата. Нека това не ти попречи да правиш това, което желаеш. Искам да кажа, наясно съм, че не си падаш по всички тези разсъждения за *освобождаване на духа* и *всичко е позволено*, но ние с теб започнахме толкова добре и... ох, по дяволите!

Андрю внимателно я погледна.

— Онези двамата са намислили нещо. Това ме влудява. Ти също ме влудяваш. — Той разтърси глава, сякаш се опитваше да се освободи от тези мисли.

Таша изчака, не знаеше какво да му каже.

— Добре — продължи той след кратка пауза. — Съгласен съм, че трябва да изясня това. Ако ти се слуша, готов съм да си кажа болката.

— Аз съм невероятно добър слушател!

Той кимна.

— Много е просто. Аз съм наистина добър търговски посредник и резултатите от работата ми винаги са го доказвали. Въщност точно така спечелих това пътуване. Във фирмата предстои повишение и аз съм най-вероятният кандидат. Както и да е, Дъг и Брет биха дали мило и драго да ме изместят. Смяtam, че нещата стоят така: очевидно са планирали това пътуване, като ми казаха, че е почивка на минерални

бани, и са се надявали да ме хванат в компрометираща ситуация и да ме изнудят да напусна работа или да предизвикат уволнението ми. И двете биха им свършили еднакво добра работа.

— Но откъде знаеш това? Този план ми се струва доста нелеп. Да те пратят на другия край на света, за да...

— От тях очаквам всичко. Те *искат* работата ми. Убеден съм, че искат да напусна компанията.

Таша се замисли. Лицето на Андрю отново се сви от напрежение. Стресът го убиваше.

— Има ли нещо друго, което би искал да ми кажеш?

Той се вгледа в нея. Таша усети вътрешната му борба.

— Да, съжалявам, че те обвиних, че си твърде предразполагаща към Дъг. Предполагам... Бях малко...

— Да? — Таша леко се усмихна.

— Добре де, по дяволите! Ревнувах, какво толкова!

Признанието му я развълнува.

— Добре — повтори тихо тя и свенливо се усмихна.

От доста време никой не ѝ бе казвал, че я ревнува; стана ѝ приятно. След като вече го бе казал обаче, тя искаше да се върнат на по-належащия въпрос. Ако Андрю не се примиреше с обстоятелствата около работата си, Дъг и Брет, тази седмица щеше да се провали.

— Андрю, толкова ли е важна за теб работата ти?

Той я погледна така, сякаш не можеше да повярва на очите и ушите си.

— Да. — Тонът му беше безапелационен.

— Защо не напуснеш? Ще си намериш друга.

Очите му се разшириха от изненада.

— Какво?! Да напусна работа! Но защо, заложил съм твърде много на тази, за да напускам...

— Какво например?

Андрю поклати глава, като че ли се опитваше, да проумее думите ѝ.

— Стажът и позициите ми в юрархията. Плановете ми за пенсия. Акциите от компанията, които купих. Допълнителните служебни облаги като жилище...

— *Стресът!*

Андрю я погледна.

— Никога не бих могъл да напусна работата си!

— Ако не го направиш, ще получиш сърдечен удар, преди да си стигнал петдесетте.

Той се изправи и поклати глава.

— Не, няма! Поддържам се в добра форма. Аз тренирам. — Той направи няколко крачки и се отдалечи.

— *Стресът* ще те убие. Това, че си в добра форма, не значи нищо. Погледни се! Обзалагам се, че в момента кръвното ти налягане е скочило до небето. Неспокоен си, лицето ти е напрегнато, крачиш нервно...

Андрю спря на място и се обърна към нея. Таша стана от леглото, приближи се до него и постави длани на раменете му.

— Раменете ти са на възли — констатира.

Тя ги стисна и видя как очите му се затвориха, а лицето му се изкриви в лека гримаса при натиска.

— Не можеш да живееш така, Андрю — прошепна тя. — Никой не би могъл.

Тя започна да го масажира. Направи кръгове по гърба му, а след това се залови с врата и раменете. Поведе го към леглото.

— Седни! Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми позволиш да те разтрия. Само след минути ще се чувстваш много по-добре.

Таша коленичи на леглото до него, пръстите ѝ ритмично го масажираха. В началото Андрю седеше стегнат и изправен, но няколко минути след нейното нежно покушение над гърба му, раменете му се отпуснаха и той се облегна на нея. Не можеше да си спомни от кога не се бе чувствал толкова добре. Топлите връхчета на пръстите ѝ се плъзгаха по ризата му и се впиваха в мускулите му. Той затвори очи и се унесе. Разкопча ризата и я свали от раменете си.

— Имаш ли нещо против? — тихо я попита. — Пръстите ти са толкова приятни и аз...

— Не — бързо отговори тя, в гласа ѝ се долавяше дрезгавина. — Нямам нищо против. Ако така ти действа по-добре... — добави тя с леко колебание.

Андрю замълча и я оставил да продължи. След известно време единственото, което усещаше, бяха меките възглавнички на пръстите ѝ, които отпускаха мускулите му, почвства, че се унася и главата му

натежава. Долавяше равното й дишане зад себе си и чувствуваше топлината на дъха ѝ върху кожата си. Дълбоко в него нещо се отприщи и го завладя. Преди да осъзнае какво бе то, той се поддаде на импулса и се обрна към Таша. Очите ѝ бяха замъглени, широко отворени и пълни с въпроси. Устните ѝ бяха сочни, аленочервени и влажни. Тя дишаше бързо и насечено и той почувства влажния ѝ топъл дъх върху гърдите си. Отпуснала бе ръце в ската си, сякаш не знаеше какво да прави с тях.

Андрю задържа погледа ѝ, протегна ръка и докосна лицето ѝ. Сякаш привлечена от него като от магнит, Таша се наведе напред и отпусна лице в дланта му. Андрю докосна устните ѝ със своите. Целувката бе нежна, лека и продължителна. Устните ѝ бяха сочни и примамливи и Андрю трябваше да положи неимоверно усилие, за да се откъсне от тях, но той го направи. Тя не помръдна, той се вгледа в очите ѝ и разбра, че тази единствена целувка бе развълнувала много и двамата, и това страшно го изплаши.

Той се отдръпна и стана. Започна да оправя ризата си и крадешком погледна Таша. За висока жена тя изведнъж му се стори малка и изгубена. Изражението на лицето ѝ бе същото, както преди целувката, а очите ѝ — пълни с въпроси, сякаш изведнъж бе научила нещо, което много бе я изненадало. Андрю я разбра, той самият бе много изненадан.

7.

— Имаш нужда от дрехи.

Андрю я погледна, докато закопчаваше ризата си.

— Дрехи ли?

— Вече два дни си с тези. Да отидем да напазаруваме.

Тя се извърна и се загледа през прозореца. Андрю разбра, че целувката бе станала тема табу. Може би така беше най-добре. Той също не искаше да говори за нея.

— Да пазаруваме?!

— Да, нали знаеш, влизаш в магазин, избираш нещо, което ти харесва, даваш пари за него и то е твое.

— Знам какво е пазаруване.

— Тогава да го направим. Пазаруването, искам да кажа. Освен това ще ти трябва нещо за тази вечер.

— Какво ще става тази вечер?

— Ами — Таша се изправи, — дискотека. Купонът започва в девет. — Тя се отпари към вратата. — Който не дойде, е мухльо. Ако не си паркиран там, лично ще те завлека.

Андрю дори за миг не се усъмни, че ще го направи. Тя отвори вратата и му се усмихна заплашително.

— Идваш ли?

— Къде?

— Да пазаруваме.

Той поклати глава.

— О, хайде! Разбира се, че ще дойдеш.

— Аз не се занимавам с дискотеки.

— Андрю, никой не се занимава с дискотеки, те просто те увличат някак си. — Тя се усмихна и го повика с пръст. — Хайде, да изprobваме тези твои кредитни карти.

— Няма да пазарувам и няма да ходя на дискотека.

Тя се усмихна така, сякаш знаеше нещо, което той не знаеше, и преди да излезе от стаята, подхвърли през рамо:

— Ще видим, Андрю Джейкъб Пауъл Трети.

Шумът бе оглушителен, а проблясващите светлини — заслепяващи. От тавана дори висеше едно от онези безвкусни огледални кълба. Телата бяха скуччени, движеха се спираловидно, кикотеха се, въртяха се — някой навярно би го нарекъл танцуране. Помещението бе пропито с миризмата на цигарен дим, плодови алкохолни напитки и звуците на групата *Слънчева светлина*.

Той мразеше дима, плодовите алкохоли и диското. Защо, по дяволите, бе тук?

Андрю бавно си прости път през тълпата до бара, който бе в дъното на помещението. Опитваше се да остане възможно най-незабележим, но се досещаше, че ще му е трудно да успее.

Този следобед бе пазарувал. Макар че не му беше лесно да открие това, което търсеше, накрая все пак бе попаднал на нещо, щогоде близко до стила му на обличане. Панталоните бяха малко понадиплени, отколкото му се искаше, но от друга страна, подхождаха на това разхвърлено място. След дълго търсене бе открил и чорапи, малко просташки и в тъмноливаво, но щяха да свършат работа. Така или иначе нямаше намерение да си демонстрира чорапите. Ризата бе прекалено копринена, нямаше яка и бе твърде прилепнала по него, но бе приятна на пипане.

Андрю се облегна на бара и отново огледа навалицата от хора. Той, очевидно, бе прекалено облечен. На дансинга се вихреха жени в минирокли без презрамки, а мъже, голи до кръста или с ризи, разкопчани до долу, ги следваха като ловджийски хрътки. Нелепо!

— Питие, господине? — обърна се към него барманът.

— Скоч — отговори Андрю.

— С вода?

— Чисто. — Тази нощ имаше нужда от мъжко питие, никакви плодови гаргари.

— Веднага.

Андрю погледна дансинга. Масата от човешка плът сякаш се състоеше само от крака, ръце и подскачащи глави, натъпкани като сардини. Нямаше представа как ще си пробие път през тях, за да

излезе оттук. Струваше му се, че ако се приближи до пулсиращата тълпа, тя ще го погълне. Не му беше мястото тук.

— Питието ви, господине.

— Доливайте, когато свърши.

— Добре, господине.

Андрю вдигна чашата и почувства как течността опари гърлото му.

— Ще танцувате ли с мен?

Гласът, игрив и по южняшки провлачен, дойде отлясно. Той бавно се обрна, жената бе застанала на не повече от десет сантиметра от него. Само това му липсваше, още една жена, която да му дотяга и да се опитва да го... Бедрата ѝ се полюшваха бавно и съблазнително в такт с музиката. Погледът му се плъзна по извиващото се тяло и спря на лицето ѝ. Очите ѝ бяха големи, кафяви и топли и го гледаха подканващо. Устните ѝ бяха червени, нацупени и леко отворени.

Той остави чашата на бара.

— Още едно, господине?

— Доливай.

— Да, господине.

Хубавицата от Юга пристъпи още по-близо. И тогава той я видя, точно зад убийственоексапилната богиня. Как не бе я забелязал по-рано — висока, много висока, почти глава над останалите, с виещ се около нея водопад от кестеняви коси, а тези крака... Боже, черни рокли като тази трябва да се забранят за жени с толкова дълги крака. Роклята едва покриваше дупето ѝ, а тя се извиваше и подскачаше в ритъма на *Разтърси го*.

— Ще танцувате ли?

Андрю погледна застаналата пред него красавица и отново насочи вниманието си към Таша.

— Не танцурам диско — каза той.

Тя предпазливо скъси дистанцията.

— Мога да те науча. Мога да те науча на много неща.

Обзагам се, че е така.

— Съжалявам, но не... — Това котенце май не разбираше от дума.

— Андрю!

Таша се появи до него най-неочаквано. За първи път от два дни ѝ бе благодарен, че е тук, дори задължен.

— Таша!

Тя се втурна към него, хвана лицето му в двете си ръце и енергично го целуна по устните. За момент Андрю замръзна, направо се вцепени. Стоеше и се взираше в очите на Таша, които му се усмихваха. Един поглед надясно му бе достатъчен да се убеди, че Мис Свежестта на Джорджия бе изчезнала. Слава Богу!

— Благодаря ти! — успя да каже той на Таша.

— Какво има? Дамата май се опитваше да разпали кръвта ти. — Тя се засмя и се обърна към бармана. — Нещо плодово, ако обичате — каза му, — по ваш избор, изненадайте ме.

След това широко усмихнатата тя се обърна и отново насочи цялото си внимание към Андрю.

— Ще танцува ли с мен?

— Не танцувам диско.

— Мога да те науча.

Андрю преглътна. *Обзала гам се, че можеш.*

Странно, тези думи, произнесени от Таша, събудиха във въображението му цяла вихрушка от представи, които другата жена не бе успяла да предизвика. Не бе сигурен какво означаваше това и не бе убеден, че му харесва.

Пресуши уискито, примигна леко от паренето в гърлото и остави чашата на бара. Хвърли поглед наляво и кимна на бармана.

— Още едно, господине?

— И още как — отговори Андрю.

Таша забеляза как Андрю само за минути допи трета чаша с уиски. Нямаше да издържи дълго с това темпо. Трябваше да го изкара на дансинга, преди да е припаднал.

— Хайде, Андрю, да танцуваме.

Той хвана празната чаша пред себе си като щит.

— К-казах ти...

— Хайде, стига!

Таша взе чашата от ръцете му и я тупна на барплота. След това хвана ръката му и бавно го поведе към самия център на дансинга. Той

изглежда чудесно, помисли си тя. Най-сетне се измъкна от бялата риза и сините панталони. Явно беше взел предложението ѝ да пазаруват присърце и се бе справил доста добре.

Очите му бяха приковани в нея и тя не можа да устои на изкушението да се полюшва предизвикателно в такт с музиката. Той бе толкова привлекателен, толкова срамежлив и несигурен, когато се остави тя да го въвлече в пулсиращата тълпа... Като агне на заколение, помисли си тя, но това я забавляваше още повече. Очите му не се отклоняваха от нейните и докато си пробиваше път през навалицата, Таша почувства болезнена необходимост да е близо до него.

— Можеш ли да правиш бутането? — попита тя.

Андрю се огледа около себе си. Хората танцуваха, викаха и се въртяха около тях.

— Моля?

— Много е лесно. Стой така и гледай.

Таша вдигна ръце високо над главата си, направи чупка и го бълсна с ханш в такт с музиката. И още веднъж. Той просто стоеше и гледаше.

— Схвана ли?

— Това ли било...

— Е, това е моята част — отговори тя... — Ти трябва да направиш същото. — Надвикиваше се с музиката.

Тя отново го бутна, но той продължи да стои. Някой отзад я бълсна и тя политна към Андрю.

— Знаеш ли — извика тя в ухoto му, — диското е като да караш по магистрала. Ако не се движиш с потока на движението, ще те премажат. Или ще трябва да се размърдаме, за да не ни съборят на пода, или да излезем оттук.

— Така ли — Андрю се огледа.

— Е, кое от двете?

Той поклати глава и Таша си помисли, че е замаян от пиенето.

— Ще танцууваме — реши изведнъж.

Таша се усмихна и кимна.

— Давай. Можеш!

Той вдигна ръце, погледна я глуповато и докосна ханша си до нейния. Таша се засмя.

— Можеш и по-добре, нали?

Той отново вдигна ръце и се изви надясно. Таша направи същото и когато го бутна, той за малко да загуби равновесие и да се бълсне в жената, която танцуваше зад него. Изправи се бързо.

— Не беше честно! Не бях готов.

Тя поклати глава и отново се засмя.

— Добре, да опитаме нещо друго.

Тя пристъпи напред и постави ръце на ханша му.

— Така. А сега ме хвани и ти. Прави като мен.

Андрю направи както тя му каза, като присви очи и я загледа изпитателно и напрегнато. Таша сподави смеха, който напираше в нея.

— Движи се ето така — показа тя, като завъртя бедрата си и се полюшна наляво-надясно. — Трябва да се отпуснеш малко. Успокой се. Хайде...

Изведнъж Андрю я привлече към себе си и я притисна толкова силно, че дъхът ѝ спря.

— Така ли — прошепна ѝ.

Дланите му галеха бедрата ѝ. Песента бе бърза, дори прекалено бърза, помисли си Таша, но те откриваха свой собствен ритъм.

— Да — прошепна тя. — Точно така.

Сякаш само секунди по-късно бугито утихна и започна бавна балада. Светлините притъмняха и тълпата притихна. На дансинга останаха двойки; Андрю и Таша също продължиха да танцуваат. Дланите му се спускаха по гърба ѝ и я притискаха. Тя обви ръце около врата му. Той допря лице до нейното и тя почувства топлия му дъх.

— Видя ли — прошепна той, — мога да танцуваам.

Таша затвори очи и се предаде на усещанията си. Телата им се движеха в пълна хармония под звуците на бавната, страстна музика.

— Да, можеш — прошепна му — и го правиш много добре.

Баладата изведенъж секна и ярките светлини отново запулсираха. Андрю неохотно я пусна и тя болезнено почувства липсата на допира му.

— Мисля, че трябва да изляза оттук — каза той.

— Добре ли си? — попита го Таша, озадачена от изражението му.

— Не зная — отговори ѝ, като направи крачка настрани, препъна се и залитна, но успя да запази равновесие. — Мисля, че съвсем скоро движението ще ме премаже.

Таша се засмя и кимна.

— Нека ти помогна.

— Добре съм. Просто трябва...

Някой зад него го тупна по гърба.

— Андрю, човече, виждам, че си излязъл на диско сцената.

Лицето на Андрю се сгърчи от отвращение. А може би бе пристъп на гадене. Таша се чудеше дали е хапнал нещо през деня, защото от толкова много уиски на празен stomах не можеше да се очаква нищо добро.

— Дъг, не съм си и представял, че ще те срещна тук.

Ритъмът на музиката се ускори. Таша почувства как някой изведнъж я хвана през кръста и я дръпна, като я повлече навътре в навалицата от танцуващи тела. Когато успя да се ориентира, откри, че срещу нея стои Брет Саутуотър.

— Какво правите, по дяволите? — кресна му тя.

Той се обърна и започна да танцува пред нея — предизвикателна самба, за която се предполагаше, че еекси, помисли си тя.

— Хайде, танцувай с мен!

— Не искам!

Тя се обърна и тръгна към Андрю. Той рязко хвана ръката ѝ. Таша спря.

— Какво правиш?!

— Казах ти да танцуваш с мен!

Тя го погледна и смаяно поклати глава.

— Чуй какво, друже, не зная как се отнасяте с жените в Сиатъл, но този подход не върви при мен. Махни си ръката от мен.

Брет се захили; тя едва го понасяше. Той отстъпи крачка назад и я пусна.

— Хей, мила, не исках да те стряскам. Върви при приятеля си.

— Той не ми е приятел.

Брет наклони глава.

— Тогава танцувай с мен.

— Не танцувам с неандерталци.

— Твой приятел изглежда не си губи времето, май добре се забавлява.

Тя проследи погледа му и откри Андрю сред тълпата. Ето го, танцуващ с русата красавица, която се бе опитала да го сваля преди

малко. Таша косо изгледа Брет.

— Колко ѝ плати, за да танцува с него? Какво си си наумил, подла душицио?

Брет дори не я погледна.

— Не се наложи да ѝ плащам, тя каза, че за нея ще бъде удоволствие.

— Обзалагам се, че е така — промърмори Таша, докато се опитваше да си пробие път през тълпата.

Миг по-късно тя вече потупваше Госпожица Южно Гостоприемство по рамото.

— Мой ред е, сладурano. Отнемам ти кавалера.

— Таша!

— Здравей, скъпи!

За да обезкуражи хубавицата, тя повтори това, което бе направила по-рано — сграбчи го и го целуна по устните. Той имаше вкус на уиски и паста за зъби. Андрю обви ръце около нея.

— Аз танцувах — обяви той.

— Зная.

— Танцувах диско.

— И това зная.

— Пиян съм.

— Така е. Да се прибираме.

— Не се чувствам добре.

— Прекали с уискито?

— Прекалих с диското.

Но не танцува достатъчно, помисли си Таша, не танцува достатъчно с мен.

Таша наблюдаваше Андрю, който спеше на походното легло в другия край на стаята. Гърдите му равномерно се повдигаха и отпускаха, но от време на време лицето му се изкривяваше в гримаса, като от лош сън или неприятни мисли. Наблюдаваше го от доста време.

Андрю не бе успял да намери ключа от стаята си, Самюел не се виждаше никъде, а вратата на стаята му бе заключена. Таша нямаше

избор, заведе го в стаята си и го настани на походното легло, така, както си беше с дрехите, а след това си легна.

Чаршафът се бе плъзнал надолу и бе открил гърдите ѝ. Андрю бе толкова изтощен, че веднага щом влязоха в стаята, той се строполи на леглото, затова тя реши да рискува и да си легне гола. Беше много горещо, чувствуващо се неудобно, а и така или иначе щеше да се събуди преди него.

Сърцето ѝ заби силно, когато нощният бриз погали гърдите ѝ и те се изпълниха с копнеж. А може би не беше от бриза. Може би бе Андрю. В съзнанието ѝ се върнаха усещанията за лекото докосване на пръстите му. Какво ли би било усещането да се люби с този прагматичен северен бог? Той не беше неин тип. Защо тогава изведенъж — е, добре, всъщност от известно време — искаше да се люби с него? Дали ще бъде простоекс? Чувствата, които той събуждаше в нея, бяха по-дълбоки. Тя вече втори ден се чудеше защо изпитва необходимост да е близо до Андрю. Дали защото той я предизвикваше и ѝ се искаше да го види в напълно необичайни за него ситуации; дали защото искаше той да се отпусне и да се отърси от части от консервативните си възгледи; или просто защото го искаше.

Но ако го имаше, какво щеше да прави с него тогава? Да се грижи за него като за малко изгубено кутре, което е спасила от ръцете на кучкарите? Майка ѝ все ѝ повтаряше, че когато прави нещо, трябва да го прави в името на някаква кауза, да следва проект. Таша вече бе участвала в спасяването на китове, прилепи, панди, бременни тийнейджърки, бездомни и бе преподавала фермерство по традиционни методи в индиански резерват. Не бе ли Андрю само поредното ѝ начинание — да спаси страхливия, наперен нещастник от скучния му живот?

Тя не искаше да се обвързва, не и на този етап от живота си. Тъкмо бе изоставила Марк и причината може би беше в обвързването. Таша се бе стремила към тази връзка, но не бе сигурна, че бе готова да отдаде на Марк всичко, което той искаше от нея. Ценеше Марк заради приятелството му, но вярваше, че ако се омъжи за него, приятелството щеше да е подложено на изпитание. Свободолюбивите духове не искаха да се обвързват, а тя беше свободолюбива, нали? Бохемството беше в кръвта ѝ. Какво тогава се опитваше да направи с Андрю

Джейкъб Пауъл Трети? Защо не искаше да го остави да се върне към рутината — досада на живота му в Сиатъл?

8.

— Хайде, нагоре и напред, момко! Време е да се раздвижиш. Андрю отвори едното си око и я погледна накриво.

— Това за ръста ми ли се отнася, или за определена част от анатомията ми? — изръмжа той, след което се обърна с гръб към нея и дръпна завивките до носа си, малко уплашен от мисълта какъв би могъл да бъде отговорът.

— Нищо определено, имах предвид да станеш *въобще*. Хайде! Има толкова места, на които трябва да отидем, и толкова неща, които трябва да свършим — каза тя, като дръпна завивките.

— Махай се! Това е моята почивка. Искам да спя.

— Нещастен купонджия. — Тя го плясна по гърба. — Хайде, навън няма кой знае колко хора. Днес голяма група заминава извън комплекса за някакво масово гмуркане. Да отидем да видим как е плажът.

Андрю се отви до кръста и я погледна.

— Никога ли не мълкваш? Слушай, когато ти говорят! Гледай ме в устата: и-с-к-а-м-д-а-с-п-я.

Тя не му обърна никакво внимание и грабна завивката. Той мълниеносно се изправи и дръпна чаршафа към себе си, но не бе достатъчно бърз и Таша успя да го зърне. Изглежда се беше съблъкъл по някое време през нощта. Горещината наистина беше непоносима.

— Хм, а може би съм имала предвид анатомията ти — промърмори тя и се отдалечи. — Тъй като така или иначе вече си гол, можем направо да тръгваме. Сложи нещо само докато стигнем дотам.

Тя започна да разкопчава ризата си. Андрю бе седнал на леглото и се опитваше да увие чаршафа около кръста си.

— Чакай, какво правиш? — извика той.

Таша вече бе разкопчала ризата до колана на късите дънкови панталони и я издърпваше.

— Ще си облека банковия костюм, за да стигна до плажа. Нещата стоят така — сега или никога. Идваш ли или не?

Андрю се замисли над въпроса.

— Знаеш ли, Таша, не мисля, че е необходимо да отида на нудисткия плаж точно сега. Дъг и Брет са някъде навън, готови да ме щракнат... хм, могат да ме унижат, когато се върна в офиса.

— Не ти ли казах? — Таша пристъпи към него и дръпна чаршафа, при което ризата й леко се разтвори. — Тази сутрин станах рано и медитирах със Самюел.

Андрю я погледна с любопитство.

— Той ми каза, че след снощното парти са изхвърлили Брет и Дъг от комплекса — продължи тя. — Изглежда са се държали грубо и цинично и в един момент съвсем са прекалили — имали фотоапарат, което е забранено в тази част на комплекса. Снимали са гостите голи. Един от тях се ядосал и уведомил управителя. Изхвърлили ги като мръсни котета и ги ескортирали до летището. Така че няма от какво да се притесняваш.

Тя се усмихна, но неговото лице помръкна.

— Е? — Тя го гледаше изпитателно.

Погледът му бе прикован в нея.

— Те са стигнали до летището?!

— Хм, така изглежда — намръщи се Таша. — Сигурна съм, че управителят има някаква кола за спешни случаи. Но съм сигурна също и че твойят случай не е спешен. Какво ще им кажеш? Че си се превъзбудил?

— Ти си невъзможна!

— Така, идваш ли с мен, или не?

— Добре, ще дойда. Дай ми само минута, трябва да се облека. — Не му се ходеше, но мисълта, че тя ще е сама там, никак не му харесваше.

— Според мен няма защо да си правиш труда. Обуй си банския и да тръгваме.

Тя свали ризата от раменете си и пристъпи към вратата. Беше с гръб към него и Андрю видя как синята тъкан се свлече на пода и откри гладкия й тъмен гръб, плавната линия на раменете й и тънката й талия.

Тази жена ме подлудява...

— Трябва да си измия зъбите — изрече на глас той.

— Измий ги, ще те изчакам.

— Нещата ми са в стаята на Самюел.
— Отиди да ги вземеш и се върни тук.
— Не, ти тръгвай, аз ще те настигна.
— Как пък не! Ще тръгнем заедно.
— Аз... аз размислих. Всъщност не си спомням да съм решавал нещо, ти реши вместо мен.

Таша се обърна и го изгледа заплашително.

— Не — процеди тя през зъби, — *не си* размислил.
— Размислих! — Боже, тя изглеждаше великолепно.
— Какво има? Притесняващ се, че няма да си в нормата ли? Това ли е? Да не би да се стеснявате, господин Наперен Многознайко?

Ноздрите ѝ потрепваха, косата ѝ се вееше около голите ѝ рамене, а дългите ѝ крака бяха разтворени — поза, която изразяваше пълна решителност и деловитост. Андрю си даде сметка, че вече нямаше как да се откаже.

Той направи крачка към нея. Нещо в стомаха му се преобръна. Направи още една крачка и усети как в гърдите му нещо трепна. Гърлото му се сви, стори му се, че не може да си поеме въздух.

Не мога, помисли си бързо.

— Обещах ти да се срещнем на плажа, нали? Остави ме да отида до стаята и да се пооправя малко. — Той се обърна и събра дрехите си.
— Всъщност можеш да тръгнеш още сега, за да мога да се облека. Обещавам, че ще те намеря.

— Андрю, това са празни приказки. И на двама ни е ясно, че няма да дойдеш.

— Уверявам те, имам намерение...

— Е, аз няма да те чакам. В случай че решиш да дойдеш — ще бъда на плажа и ще се забавлявам. А ти ще се вайкаш в стаята си за подредения си живот в Сиатъл. Знаеш ли какво, прави каквото искаш. Аз обаче нямам намерение да губя нито минута повече. Чао, скъпи.

Не му бе приятно да я наблюдава как се отдалечава.

На леглото му имаше бележка, на която пишеше:

„Довечера — купон с тоги. Който не дойде, е мухльо.“

Нямаше нужда да се чуди от кого е бележката. Самюел му бе казал, че не е почитател на партитата, нарушавали концентрацията му и му пречели да медитира. Бележката със сигурност беше от Таша.

След като се върна в стаята си тази сутрин и за радост Самюел не бе излязъл, защото Андрю още не бе успял да открие ключа си, той облече чифт къси панталони и риза тип поло, които бе купил предния ден. Трябваше да си купи и обувки, но... Реши да е непринуден и луд като всички останали и да тръгне бос.

Едно на нула за бизнесмена, помисли си той.

Не бе много приятно, но все пак по-добре от виолетовите чорапи и кожените обувки.

Цял ден се разхожда, като се опитваше да избягва нудисткия плаж. Не го беше грижа дали Таша бе там, той самият нямаше намерение да стъпи на онова място. Какво като ѝ бе обещал!

Огледа нормалния плаж за нормални хора и му се прииска поне веднъж и Таша да е нормална. Хората тук се забавляваха и без да си захвърлят дрехите и да парадират наоколо така, както майка ги е родила. Радваха се на слънцето, караха сърф и си прекарвала доста добре. Защо те с Таша не можеха да направят същото?

Защото Таша не беше нормален човек. В интерес на истината той точно за това я харесваше, но никога не би си го признал.

Внимателно огледа всяко кътче — баровете, един от тях пиано бар, уроците по подводно гмуркане, тук само гледа, школата по ветроходство, тенис кортовете, фитнес клуба, волейболните игрища, откри, че едно от тях е за нудисти, столовата — там обядва, и дори и библиотеката. *Предостатъчно за един ден*, каза си.

Най-много го удивиха хората. Те прехвръквали от едно занимание на друго, а лицата им бяха озарени от въздоржени усмивки. Бяха доволни и безгрижни, сякаш нищо на този свят не би могло да ги разтревожи.

Андрю седна на края на леглото, погледна в огледалото на отсрещната стена и това, което видя, не се нуждаеше от думи. Лицето му бе намръщено, беше навлечен, не изглеждаше безгрижен, приличаше на човек, който носи световните проблеми на раменете си. Погледна бележката в ръката си и се замисли за вечерта. Само след миг здраво стисна листчето и тръгна да търси Самюел.

— Ако някой знае как се прави тога от това тук, то това трябва да е той — промърмори си Андрю.

Реши, че ако опита, ще може поне малко да... да се отпусне.

Таша опира ивицата от тогата, която минаваше през лявото ѝ рамо, през гърба ѝ и бе завързана на кръста ѝ. Проклета работа, помисли си тя. Как щеше да задържи този чаршаф върху себе си!? Трябваше да използва безопасни игли, но нямаше нито една, а и в магазина във фоайето на хотела не продаваха.

Чаршафът бе малък, този от голямото легло беше много голям, и тя издърпа малкия от походното легло. От него бе излязла доста къса и тясна за нейния ръст тога, а тя не носеше бельо. Реши да не прекалява с танците тази вечер.

Помисли си, че Андрю едва ли би забелязал, че е взела неговия чаршаф. Вероятно нямаше да му се наложи да го използва отново, едва ли щеше да прекара още една нощ в стаята ѝ. Не го бе виждала цял ден. Знаеше, че той няма да се появи на плажа. Помисли си обаче, че по една или друга причина ще ѝ се обади, особено след като разбере какво е запланувала за вечерта. Успя да убеди Самюел да пусне незабелязано бележката в леглото му. Това, разбира се, не значеше, че ще дойде. Нещо повече, ако той се появеше тук, тя щеше...

— Не вярвам на очите си — прошепна тя.

Това беше той, в тога от главата до петите. По лицето ѝ се разля доволна усмивка. Беше дяволски привлекателен в тога. Видя го да се отправя право към бара, точно както и предната вечер. Тя се досети, че като човек на навика той щеше да направи точно това и след секунди вече бе там и го чакаше с чаша скоч в едната ръка и с коктейл с чадърче за нея самата в другата.

Андрю неловко се оглеждаше, опитваше се да не привлича внимание и да не показва колко неудобно се чувствува. Всички

наоколо се веселяха — хапваха, пийваха и танцуваха, но Таша знаеше, че интересната част все още предстои. Затова побърза да му вземе чаша уиски.

Той я видя едва когато застана пред нея. Очите му обходиха тялото ѝ от горе до долу и се разшириха.

— Едно питие, моряко? — каза Таша и му подаде чашата с уиски.

Той я пое, изля кехлибарената течност в гърлото си и ѝ я върна. Таша я постави на барплота и кимна на бармана.

— Доливайте му — каза тя и намигна на Андрю.

— Добре.

Таша се засмя. Раменете му се отпуснаха, той се плъзна до нея и се облегна на бара.

— Чувствам се глупаво.

— Изглеждаш като прасковка.

— Като прасковка!

— Хм... апетитен.

— Моля? — Андрю отстъпи крачка назад, но Таша се долепи до него.

— Не се тревожи, няма да те ухапя. *Засега*.

Той отново преглътна и потърси второто си уиски.

— Точно от това се страхувам — промърмори глухо в чашата.

Таша се изправи.

— Чуй! Време е за модното ревю на тоги.

Тя го хвани за ръката ѝ го повлече към центъра на дансинга. Андрю нямаше друг избор, освен да я последва.

— Ревю на тоги ли?

— Да, ние ще участваме, записах и двама ни. Надявам се, че нямаш нищо против.

Андрю се закова на място и я дръпна.

— Какво си направила?!

— Записах ни! Ще бъде страхотно. Само чакай да видиш.

Той направи три крачки назад.

— Не! Съвсем си се побъркала!

Тя се обърна, тръгна към импровизирания подиум и го дръпна след себе си.

— Хайде, това ще е върхът! Трябва просто да вървиш по подиума. Виж! Започва.

— Да бе, голям майтап!

— Трябва да побързаме. Ние сме номера три и четири. — Тя спря, лепна голям номер с цифрата три на гърдите му, а номер четири залепи на бедрото си. — Да вървим!

Поведе го към стълбичката от лявата страна на сцената и преди да е разбрал какво става, го избута на подиума. Той спря в средата на сцената напълно вцепенен. На това май му викаха сценична треска, помисли си. Не можеше да помръдне от мястото си. Хиляди ръце махаха, полюшваха се, сграбчваха двамата състезатели преди него, докато те си пробиваха път по подиума. Ръцете хващаха краката им и дърпаха тогите им. Боже мой! Какво ще стане, ако... Отгоре на всичко крещяха груби, невъздържани сексуални подмятания, като о, миличък и хей, хубавецо.

— Андрю, движи се! — извика му Таша някъде изотзад. Изведнъж тя го хвана под ръка и го дръпна напред. — Не бъди толкова сериозен, отпусни се. Това е само на шега — извика тя, опитвайки се да надвика музиката и скандиращата тълпа.

Някой докосна прасеца му и той подскочи.

— О, скъпи, искам те! — изписка една обезумяла жена.

— Той е мой — извика друга.

— Карамба! — извиси се трети женски глас. — Русият е мой!

Андрю погледна към Таша. Очите му бяха пълни с ужас и възмущение. Тя отметна назад глава и се засмя, беше в стихията си и царствено се носеше по подиума. На него обаче му стигаше. Тя изглежда долови намеренията му, защото бързо се обърна и го поведе обратно по подиума и надолу по стълбичките. Когато слязоха, тя го погледна.

— Ти си напълно луда!

— Да, може би... — Тя се засмя.

— Това бе най-унизителното преживяване в целия ми живот.

— О, боже, и аз трябва да се чувствам отговорна за това — избъбра тя през смях. — Хареса ли ти?

Той поклати глава.

— Не проумявам. Защо искаш да ме унизиш? Какво целиш, Таша?

При тези думи изражението на лицето ѝ стана малко по-серозно.

— Не искам да те унижавам, Андрю. Искам да те накарам да се отпуснеш, да се забавляваш и да си починеш. Това се опитвам да направя. Хайде, овладей се!

При тези думи тя се обърна и се отдалечи от него. Отново.

На следващия ден следобед, когато Андрю се прибра в стаята след обичайната си разходка из комплекса, той отново откри бележка на леглото си. Този път съобщението бе:

„Девет часа. Бар Бейсайд. Който не дойде, е мухльо.“

Край, тук вече щеше да тегли чертата. Беше понесъл гневните ѝ изблици в спора за нудисткия плаж, изстрадал бе дискотеката, бе оцелял от произшествието на купона, но по никакъв начин нямаше да го накара да отиде в бара. Тя нямаше и минимален шанс да успее, абсолютно никакъв. Беше невъзможно.

От открития бар се носеше глас, който пееше толкова фалшиво, че зъбите му изтръпнаха. Андрю нямаше представа какво прави тук. Струваше му се, че е дошъл да си търси белята. Истината бе, че колкото и да се опитваше, не можа да се примери с мисълта, че ще остане в стаята на Самюел, когато всички останали са навън и се забавляват. Особено когато *Tasha* е навън и се забавлява без него. Той си помисли, че ако излезе, ще може поне да я види. Така или иначе се чувстваше вън от опасност, защото никой и нищо не биха могли да го принудят да пее на караоке. Ако по някакъв начин успееха, щяха горещо да се разкайват за това.

Андрю пристъпи към барплота и направи гримаса при усърдния опит на една жена с дълга, черна, къдрава коса да интерпретира песен на Уитни Хюстън. Не си спомняше името на песента, но някак успя да разпознае мелодията, защото му харесваше. Жената на сцената обаче бе същински екзекутор на песента.

— Уиски, господине?

Андрю погледна бармана и лицето на мъжа зад бара светна. Андрю му се усмихна в знак, че го е познал, и кимна.

— Чисто.

— И да доливам, нали?

— Точно така.

Барманът плъзна чашата почти до ръба на барплота. Андрю я хвана, отметна глава назад и я изля в гърлото си, след което доволно въздъхна от усещането на приятното парене в стомаха си. Уискито бе на път да му стане навик.

Андрю внимателно огледа помещението, опитвайки се да открие Таша, но не успя. Нямаше много хора; барът бе по-малък, по-далеч от хотела и по-близо до плажа. Да не би да е събъркал мястото?

— Как се казва този бар? — попита той бармана, като му хвърли поглед през рамо.

— *Бейсайд*, господине.

— Тогава това трябва да е.

— Да, господине. Високата брюнетка ли търсите?

Андрю се обърна към него.

— Виждали ли сте я?

— Да, видях я преди малко. — Той отново плъзна чаша към Андрю. — Най-добре е да пийнете. Човек никога не знае какво се върти в главата на една жена.

Андрю се засмя и отпи от чашата.

— Тук сте много прав.

Той погледна към сцената и забеляза, че чернокосата жена си тръгва. Тълпата я изпрати с присмехулни хихикания и дюдюкане.

— Какво ли не правят хората, за да привлекат внимание — промърмори той.

— Така е, господине — съгласи се барманът и му подаде още една чаша уиски.

— Не мога да разбера защо някой би се качил там и би се правил на идиот. Много чудно.

— Виждам го всеки ден, господине.

Андрю надигна третото уиски.

— Може би ще желаете да намалите малко темпото, господине?

— предложи барманът.

Андрю махна с ръка.

— Ами, по дяволите. Знам как да се оправям с уискито и най-важното — никакви плодови сокчета. Освен това — той подаде чашата на бармана — няма да шофирам. Могат ли да ме арестуват за пияно ходене?

Андрю се засмя на шегата си, барманът също се засмя.

— Не, господине, не могат! — каза той.

— Още едно тогава, друже.

— Веднага.

Само след няколко минути Андрю вече бе приключил с четвъртата чаша. На сцената излезе жена и обяви следващия участник. Трудно му бе да различи чертите на лицето ѝ, но гласът ѝ му бе познат. Сигурно е някоя позната от Сиатъл, помисли си той. Може би...

— Следващият ни гост — прогърмя гласът ѝ над бара — е много специален. Той идва чак от Сиатъл. Нека посрещнем с бурни ръкопляскания господин Андрю Джейкъб Пауъл Трети.

Той примигна и се опита да съсредоточи погледа си в жената зад микрофона. Това беше... не беше ли?

Лицата на всички в бара бяха обърнати към него.

— Ваш ред е, господине — подкани го барманът.

Андрю го погледна.

— Това е тя, нали?

— Страхувам се, че сте прав. Тя е.

— Аз съм пиян.

— Това много помага в пеенето.

— Мисля, че сте прав.

Последните му спомени от тази нощ бяха как пее с прегракнал глас Хей, Джуд, след това *Лъзовете спят тази нощ*, последвана от сантиментална интерпретация на *Ти имаш приятел*. Опитваше се да запее *Десперадо*, когато Таша го издърпа от сцената и го поведе към стаята му. Нямаше спомен дали тя или Самюел го сложиха в леглото, но бе много доволен, че най-сетне се оказа там.

9.

Тази нощ Таша реши, че най-доброто, което би могла да направи за себе си и за господин Андрю Джейкъб Пауъл Трети бе да не му обръща внимание, да се държи така, сякаш той не съществуваше. Нямаше да забелязва вниманието му, нямаше да го предизвиква, да му натрапва присъствието и мнението си — нямаше да прави нищо, въобще, съвсем нищо.

Сега вече нищо нямаше да я вълнува. Реши да прекара остатъка от почивката си както ѝ харесва, без да разрешава на консервативния републиканец бизнесмен да я занимава с нищожната си същност. Реши да се радва на независимостта си.

След като го сложи да си легне и се прибра в стаята си, тя се почувства зле. През последните три нощи той бе прекалявал с алкохола и тя не искаше това да лежи на нейната съвест. Наистина го унижаваше, правеше го преднамерено. Всъщност не беше точно преднамерено, защото нещата просто се случваха от само себе си. Как би могла да знае, че ще е трудно да го свали от сцената след няколко чаши уиски? Никой не би могъл да предвиди. По-добре щеше да бъде да стои настрана от него за известно време.

Тя вървеше по пътеката към волейболното игрище и размишляваше над новоосъзнатата си свобода.

Искам да кажа, наистина, Таша — каза си тя. — Дойде тук, за да преодолееш паниката, която те обхвана около сватбата с Марк. После, като идиот, се залепи за този мъж, който определено не се числи в категорията освободено съзнание. Не би могла да попаднеш на по-неподходяща компания за това пътуване. Защо не се хвана с някой свободомислещ, който да те гушне под някое одеяло в гората?

Вместо това се бе привързала към Андрю Пауъл. Проблемът обаче бе, че ѝ харесваше да е с Андрю.

— Имам проблем — каза някой.

— Не си единствен, друже — промърмори Таша.

Нешо я накара да спре на място и да вдигне очи. Точно пред нея стоеше Андрю.

— О, Андрю, ти ли си?

Той я погледна озадачено.

— Кой си помисли, че е?

— А-аз, ами, не знам. Бях се замислила. Мислех за... хм, предполагам, че не би искал да знаеш.

— Провери!

— Ами...

— Какво има, страх ли те е?

Таша имаше чувството, че са си разменили ролите.

— Да ме е страх?! Мен? Шегувате ли се, господине?

— За какво мислеше?

Тя го изгледа изпитателно и се реши.

— Заекс — избъбра тя припряно. — Мислех заекс.

И двамата се почувстваха неловко, гледаха настрани и пристъпваха от крак на крак. Изглежда всеки се опитваше да предположи какво ще последва. Таша прочисти гърлото си. *Добре — каза си тя, — вземи се в ръце.*

— Каза, че имаш проблем.

— Да, дилема.

— Ще я споделиш ли?

Андрю отново погледна настрани, пъхна юмруци дълбоко в джобовете на късите си панталони и пристъпи от крак на крак.

— Изгубих си стаята.

— Как така си изгуби стаята?

— Саманта пристигна.

Таша вдигна въпросително вежди.

— Саманта ли?

Той кимна.

— Сестрата на Самюел. Дошла е на гости от Минеаполис. Изглежда разпределя времето си между двете места. Както и да е, пристигна тази сутрин и ме изхвърлиха.

Таша бавно наведе глава.

— Ясно, значи си в безизходица и няма къде да отседнеш.

— Точно така.

— И какво си намислил?

— Мислех си, че ти може да се съгласиш да разделим походното легло, исках да кажа стаята, не походното легло. Исках да кажа, че голямото легло, разбира се, си е твое, аз ще взема походното и ще се разберем някак за ползването на банята. Остават само няколко дни, стачката на шофьорите още не е свършила, проверих на рецепцията, но си помислих...

Таша вдигна ръка.

— Чакай, поеми си въздух! Това бе най-дългото изречение, което съм чувала.

— Е, какво ще кажеш?

Тя го изгледа, а той неспокойно се размърда. Таша не знаеше защо, но ѝ бе много приятно да го вижда смутен.

— Не съм сигурна, че идеята ти е добра.

— Защо?

— Зарадиекса.

— Секс ли?

— Това, което двама души правят, когато...

Този път Андрю вдигна ръка.

— Знам какво еекс, повярвай ми.

Таша въздъхна, кръстоса ръце пред гърдите си и нервно пристъпи. След кратка пауза, през която внимателно го наблюдаваше, тя каза:

— Можеш да спиш на походното легло.

Андрю затвори очи.

— Благодаря ти.

— Няма нищо.

— Към стаята ли си тръгнала.

Тя поклати глава.

— Не, отивам към волейболното игрище.

Бръкна в джоба си, извади ключа от стаята и му го подаде.

— Ето, вземи го и пренеси нещата си в стаята ми. Ако излезеш, преди да съм се върнала, остави го на рецепцията. По-късно ще поискам още един, за теб.

Тя се обърна и тръгна, но чувствува погледа му в гърба си.

— Къде каза, че отиваш? — отново попита той.

— На волейбол — подхвърли тя през рамо.

Волейбол!

Андрю не откъсваше очи от нея. Хвърли поглед надясно, към указателната табела, насочваща към спортните игрища, и я прочете два пъти, за да се увери, че очите не го лъжат.

— Хей, върни се! — извика ѝ.

Тя спря и се обърна.

— Сбъркала си пътя!

Тя погледна надолу.

— Не, не съм. Това е пътеката.

— Сигурен съм, че не е. Тази води към волейболното игрище за нудисти.

— Точна така — засмя се тя.

След това му обърна гръб и понечи да тръгне. Виж го ти Андрю, помисли си тя. *Спри! Не отивай!* Не е твоя работа, Андрю!

Той се опита да запази самообладание, наистина се постара, но не успя.

— Ще дойдеш ли с мен? — извика тя, като му кимна и закачливо се усмихна.

— Кой, аз!

— Ти, глупче, кой друг. Хайде!

За миг той сериозно се замисли, дори понечи да тръгне, но гърлото му се сви и стомахът му се преобърна.

— Не, съжалявам, не мога.

Таша сви рамене.

— Добре, не е толкова важно. Не те карам насила.

— Точно така.

— Но това не значи, че не мога да те накарам.

Тя наперено закрачи.

— Таша! — извика той след нея. — Чакай! Недей!

Представи си я как се разхожда гола пред непознати и мисълта никак не му хареса. Не би имал нищо против да се разхожда пред него, това бе нещо друго, но пред непознати!

Тя спря и го погледна през рамо.

— Какво искаш? Там долу играят волейбол и аз смятам да се включая.

Така, както бе застанала в момента, Таша му заприлича на дете на гората. Примамваше го, съблазняваше го както Ева Адам. Тя бе нереално същество, горска нимфа. Една източила се малко по-

нависоко нимфа, но все пак нимфа. Сякаш беше част от това място, а той — не.

— Не искам да ходиш там — прошепна той, изненадан от собствените си думи.

Стори му се, че тя се устремява към него, но вместо това Таша направи крачка назад.

— Съжалявам — прошепна, — но аз сама вземам решенията си и не се отмятам от тях.

И бавно тръгна по пътеката. Андрю си помисли, че сърцето му ще спре.

Андрю лежеше на походното легло и обмисляше ситуацията, в която бе попаднал. Само преди седмица той, в костюм и с колата си с климатик, обикаляше Сиатъл, за да се среща с клиенти, и единственото, което го вълнуваше, беше работата му. А сега лежеше в хотелската стая на една непозната жена някъде в Ямайка. Лудост! Светът бе полудял.

Таша бе някъде там, навън, и играеше волейбол. Мисълта за това го изяждаше. Представяше си я гола, сред други голи тела, увлечена в бог знае какво. Което го вбесяваше.

Той седна в леглото. Стомахът му се присви. Нерви, каза си, това е само от нерви. Всичко го изнервяше, най-вече това, че тя е някъде там, гола, подскачаща и играеща волейбол. Боже мой!

Андрю скочи от леглото. Кого се опитваше да заблуди? Не искаше тя да е там, искаше я тук, до себе си. Гола. Да, точно така! Щеше да си признае — искаше я под себе си, върху себе си, без значение как, и не искаше да я дели с никого. Реши да почака, но не издържа, скочи и излезе от стаята.

Само след минути Андрю вече крачеше забързано по пътеката към волейболното игрище. Скри се зад една палма, огледа игрището и му се стори, че я видя. Умът му бе зает с една-единствена мисъл — как ли изглежда в момента. Представяше си как малката сибаритка подскача и следи топката, представяше си заоблените й стегнати гърди. Копнееше да я докосне. Не искаше никой друг да я вижда така, защото никоя жена не би могла да се сравни с нея. А дали пък тя не оглеждаше мъжете?

— Сигурно нищо не ти убягва, нали, Таша? — промълви той с отвращение, без да отклонява вниманието си от играта. — Трябва да се срамуваш от себе си.

Проправи си път през дърветата. За да не прави впечатление и за да не го забележат, се бе отклонил от пътеката и бе навлязъл в гората. Откъм игрището екна вик. Някакъв мускулест мъж подскочи, падна върху Таша и я събори на земята.

— По дяволите — изруга Андрю и се втурна към игрището.

— Андрю, къде отиваш?

Гласът дойде отзад, той се стресна, спря на място и се обърна. В гората се разнесе втори вик и той отново обърна глава към волейболното игрище. Таша ли извика?

— Андрю!

Бързо погледна по посока на гласа. Иззад едно дърво се показва Таша.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Мислех, че играеш волейбол... — Беше напълно объркан.

Тя присви очи.

— Промених решението си. Ти защо се бе запътил нататък?

Андрю погледна към игрището.

— Мислех — колебливо започна той, — по дяволите, мислех, че си там, а не ми се искаше да е така. Чух писък, помислих, че си ти.

— Значи си дошъл за мен?

— Бях решил да те завлека до стаята, ако ми се наложи.

Таша избухна в смях.

— Така значи. А мога ли да запитам дали щеше да ме удариш с кокал по главата ѝ да ме влачиш за косите?

— Щях да ти кажа да си паркираш дупето обратно в хотела, където му е мястото. Въщност мисля, че точно това трябва да направиш, и то веднага. Разбра ли ме?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Опитай пак.

— Казах да си плюеш на петите и да си качиш дупето по хълма. Веднага!

Таша спокойно пристъпи.

— Не съм съгласна.

Тя мина покрай него и се запъти към игрището.

— Таша! — Той се втурна след нея. — Ще ме слушаш, разбрали? Искам да се върнеш в стаята още сега!

— Остави ме на мира!

В гърдите му се надигна гняв, юмруците му конвулсивно се свиха.

— Не, няма да те оставя! Няма да ти разреша да отидеш там и да играеш волейбол с голи хора. Ти да не си ексхибиционистка?

След думите му в гората се възцари тишина. Таша бавно прикова поглед в него.

— По-добре да ме оставиш на мира, Андрю, защото стъпваш по много тънък лед. Нямаш право да ми казваш къде да ходя и какво да правя. Мисля, че сега е най-добре ти да се върнеш в стаята.

— Не и без теб.

— Защо?

— Защото... — Изведнъж гневът му се уталожи. — По дяволите, забрави това, Таша. Не знам защо го правя. Права си, решението си е твое, върни се, когато решиш. — Той откъсна поглед от лицето ѝ и се запъти към хотела.

— Можеш да си свалиш дрехите и да дойдеш с мен — подвикна тя след него.

Той с нищо не показа, че я е чул.

— Не смей да си тръгваш по този начин, Андрю Джейкъб Пауъл! Не съм приключила още с теб, малък консервативен глупак.

Таша влетя в хотелската стая и погледна Андрю така, сякаш искаше да го убие с поглед.

— За кого се мислиш, по дяволите?

Той покри лицето си с ръце и седна в плетения стол.

— Виж, Таша, съжалявам. Не знам какво ме прихвана. Аз просто не...

— Точно така, ти просто не помисли, точка.

Тя се озова до него, здраво хвана стола с двете си ръце и го погледна право в очите.

— Нека ти кажа нещо, господин Консерватор! Животът си е мой, тялото си е мое, това е моята ваканция и ще правя каквото ми харесва.

— При всяка дума тя забиваше показалец в гърдите му. — Добре го запомни.

Той се размърда в стола и се опита да овладее погледа си, който се бе съсредоточил малко по-надолу от брадичката ѝ. Гледаше гърдите ѝ и очите му изразяваха едно-единствено нещо — страстно желание.

Така ли бе наистина? Надяваше се, че е само желание. В този момент не би могла да приеме нищо повече, не и чувства.

Таша се изправи, машинално постави ръце на кръста си. Почувства как кръвта нахлува в главата ѝ, страните ѝ пламнаха, а гърдите ѝ поруменяха. Не погледна надолу, не искаше да знае.

— Видя ли достатъчно? — подигравателно попита тя.

— Да. — По всичко личеше, че лъже.

— Добре.

Тя му обърна гръб и пресече стаята, като заобиколи скучените на пода чаршафи.

— Таша — започна той с дрезгав глас.

Тя се обърна и го погледна.

— Какво?

— Не исках да те нараня — тихо промълви той. — Не исках да се караме. Просто не исках никой да те види, да те оглежда... да те докосва.

Таша пристъпи към него.

— Какво? — запита тя този път с тих глас.

— Страхувам се от това, което можеше да се случи — че ще се появиш там с това убийствено, великолепно тяло — той прегълътна — и някой перверзник или някой мачо ще ти замае главата, ще те отведе със себе си и аз никога вече няма да те видя.

Андрю стисна зъби. Откъде идвала тези думи? Защо ѝ казваше всичко това? Наистина ли се чувствуваше така, или го измисли, за да ѝ се хареса.

Не беше измислица. Той осъзна, че страховете му нямаха нищо общо с нудизма, той се страхуваше за *нейното* тяло, не за своето. Желаеше тялото ѝ, и не само за седмица. Осьзна, че я харесваше.

Таша пристъпи още по-близо.

— И това би те разтревожило? — попита тя.

Андрю кимна:

— Много.

Той се взря в очите ѝ, за да открие нещо, каквото и да е, което би му подсказало какво изпитва тя в момента. Най-после беше събрал смелост да признае чувствата, които го бяха обхванали, когато го бе оставила сам. Тогава се почувства отчаян и безпомощен, а и в момента изпитваше същото. Таша го хвърляше в бездна от несигурност, отчаяние и безпомощност и той не знаеше как да се преори с тези усещания. Беше се разтреперал само от мисълта, че тя ще е гола сред други хора, било то и в игра на волейбол.

— Но аз не искам това да те притеснява! — започна тя с рязък, ясен и решителен глас, а в очите ѝ проблеснаха гневни искри. — Не искам да се тревожиш за мен! Въобще! Разбиращ ли?

Тя се отправи към средата на стаята, събра някои свои неща и прикова поглед в него. В очите ѝ се четеше беспокойство.

— Ние сме *на почивка*, Андрю. Една седмица от годината, една от стотиците години, една от хилядите. Капка в морето. Толкова е малка тази седмица, че изглежда нереална. Случилото се тук, каквото и да е то, няма да прекрачи границите на това място. Разбиращ ли ме? Ние, ти и аз, не сме наивници. Знаем, че не значим нищо един за друг — нито сега, нито за въдеще. Това е плод на въображението ни, фантазии. И независимо от това дали ще се съблечеш или не, дали ще играем голи тенис или волейбол или не, дали ще се любим дори, нещата няма да се променят, защото то ще е недействително. Тук, на това място, можем да излезем извън рамките на това, което възприемаме като нормално, да изживеем мечтите и инстинктивните си копнежи от въображението си. Ние сме на Острова на фантазиите. Когато го напуснем, станалото тук ще остане само в спомените ни.

Андрю присви очи, не искаше да повярва на думите, сърцето му се сви от болка.

— Сигурна ли си?

Таша кимна.

— Каквото и да се случи с нас или между нас през следващите няколко дни, то няма да съществува, когато напуснем това място. Така е най-добре за теб, за мен, за всички. Ние с теб сме толкова различни; нищо не ни свързва, и двамата го знаем. Между нас не би могло да има нещо повече.

Тя излезе от стаята и го остави сам и объркан, объркан най-вече от малката сълза, която се плъзна по клепача ѝ точно преди да затвори

вратата зад себе си.

10.

През нощта се разрази буря. Гърмя и трещя толкова силно, че се наложи да затворят прозорците и да понасят горещината в стаята. Когато дъждът спря, се оказа, че има повреда в електрическото захранване и климатикът няма да работи поне няколко дни.

Таша реши, че няма да се предаде толкова бързо. Оставаха ѝ още два дни и тя щеше да ги прекара възможно най-добре. Предния ден бе проучила картата на околността и бе открила, че на около километър и половина от хотела се намираше малко изкуствено езеро с водопад. Тод ѝ бе обяснил, че мястото е закътано, в езерото можело да се плува, но повечето гости предпочитали басейна на плажа и не си правели труда да вървят до езерото. Някои обаче все пак предпочитали да се усамотят там.

Точно това ѝ трябваше. Температурата на въздуха скочи над тридесет градуса, гората бе пропита с влага, а насекомите бяха навсякъде. Трябваше да изведе Андрю от хотелската стая, преди и двамата съвсем да полуодеят, особено след вчерашния им разговор.

Вълнението от вчерашния ден я бе източило. Цяла нощ бе мислила за това, което му каза, за погледа му, за това как сърцето ѝ се сви, когато излезе и го остави сам в стаята.

Андрю Джейкъб Пауъл я харесваше?! Това не трябваше да отиде по-далеч. Приятно ѝ бе да е с него, да го предизвиква, за да го накара да се отпусне, но *харесване, привързаност!* Готова ли бе за това?

Никакви чувства, Таша! Спомни си! Ти не умееш да се справяш с чувства.

Не можеше да спре да мисли за Андрю. Никога до този момент не бе имала връзка, която да се възпламенява толкова лесно, и все пак да ѝ носи такова удовлетворение. Хубаво ли бе това, или лошо? Доставяше ѝ удоволствие да влиза в словесни двубои с него и някак неочеквано се появиха и чувствата.

Кратката ѝ реч бе най-доброто, което би могло да се случи. И двамата знаеха, че връзката им нямаше бъдеще. Бяха твърде различни,

по дяволите! Беше доволна, че събра кураж да направи това, което трябваше.

Таша се върна в стаята късно. Андрю вече бе заспал — или се преструваше, че спи, не бе сигурна. На другата сутрин стана рано и изнуди Джош да й разреши да претършува хладилника. Той се подчини на драго сърце. Трябваше да изкара Андрю от стаята и ако искаше да му предложи малък пикник край езерото, щеше да се наложи и да преглътне гордостта си.

Потропа на вратата натоварена с четири торби, пълни с плодове и зеленчуци. Андрю й отвори, все още бе сънен.

— Напоследък взе да се поуспиваш.

Мина край него и си наложи да забрави за начина, по който той я бе накарал да се чувства предния ден, но усещанията сякаш пропълзяха след нея. Опита се да забрави за изгарящото желание, което се събуди у нея от докосванията му; че бе лежала будна две нощи, чудейки се що за човек бе Андрю Пауъл всъщност и защо между тях проблясваха искри. От твърдото й убеждение, че трябва да го остави, въпреки че го обича, не бе останало почти нищо. Как можа да му позволи да я завладее? Защо само един поглед подлудяващ хормоните й?

Тя вече си бе изяснила всичко. *Може би.*

Когато се обърна, той все още стоеше до вратата и я гледаше, а изражението на лицето му бе странно. Беше северен бог, напомни си тя. Представи си го с дълга и разпиляна от вятъра коса, с бронзови гърди, изправен на кърмата на викингския кораб и загледан в необятния океан.

Начинът, по който боксерките се бяха отпуснали по ханша му, събуди всички нерви на тялото й. Погледът й се задържа върху широките му гърди. Светлокавявите косъмчета по тях блестяха, очилата му бяха ниско на носа, косата му бе разрошена и не се бе бръснал от три дни. Изглеждаше, така да се каже, *апетитен*.

— Къде беше?

Таша се опомни и осъзна, че се бе унесла. Андрю бе затворил вратата, бе се настанил в плетения стол и я наблюдаваше.

— Донесох някои продукти.

Андрю се почеса по главата.

— Продукти ли? Защо? Можем да хапнем в столовата.

Таша разбра, че ще трябва да каже нещо за вчерашното им спречкване.

— Андрю... аз имах нужда от малко време, за да подредя мислите си.

— Успя ли?

— До известна степен. Станах рано и медитирах със Самюел.

— И какво реши?

— Реших, че... че трябва да се махнем оттук за известно време.

— От хотела?

— Да. Какво ще кажеш да отидем на пикник — запита тя и плахо се усмихна. — Не знам за теб, но на мен ми се иска да сменя пейзажа. Взех малко сандвичи и плодове и си помислих, че може да отидем до езерото.

— Виж ти — Андрю стана. — Значи си излизала тази сутрин.

— Не. Джош ми помогна да опустоша хладилника.

— Съгласен съм на всичко, стига да ме изкара от тази хотелска стая. Още малко и ще тръгна по стените. Снощи не можах да мигна от жегата.

Таша се зачуди дали това е била *единствената* причина.

— Да, аз също не спах много.

Андрю се намръщи.

— Ти си тази, която си тръгна оттук вчера, не аз — направо започна той, а погледът му бе по-красноречив и от думите.

В този миг Таша от все сърце си пожела да можеше да си вземе думите назад, но вече бе твърде късно.

— Значи аз съм идиотът? Добре, извинявам се. Спри да ме нападаш.

— Можеше да ми кажеш поне къде отиваш.

Значи се бе *разтревожил* за нея.

— Не бях сигурна къде ще отида. Не мислех, че е от значение за теб.

Тя вдигна торбите и се отправи към вратата.

— Бях загрижен. Съм загрижен.

— Просто се разходих. Повървях по плажа, не нудисткия, а обикновения. Исках да остана сама и да помисля.

— Добре. Да тръгваме тогава — изръмжа той и я последва.

Въпреки че стриктно следваха маршрута по картата, вървяха до езерото по-дълго, отколкото Таша очакваше. Това обаче я устройваше. Колкото по-закътано бе мястото, толкова по-добре. Копнееше за един спокоен следобед. Може би най-сетне щяха да утложат възбудата и да научат повече един за друг, да починат и да прекарат следобеда в приятни разговори, вместо да се нападат един друг.

Езерото беше малко. На него бе построен дървен пристан, а към пристана бе привързана малка алуминиева лодка с гребла. Излязоха на хубав пясъчен плаж, а зад тях боботеше малък водопад, който се вливало в езерото.

Устроиха си пикника на границата на пясъчната ивица под сянката на голяма палма. Бреговете на езерото бяха обградени от дървета, буйна растителност и висока трева, които го скриваха от погледите. Спокойно, красivo и уединено място. Таша не би могла да желае повече.

Тя устрои пикника върху одеялото от леглото си. Донесла бе сандвич с шунка, сирене, салата и домати за Андрю плюс чипс и малко мляко. За десерт му бе взела бисквити — традиционна храна за традиционалисти. За себе си и за него, ако желае, разбира се, бе набавила голямо парче бяло саламурено сирене, зелено грозде, от което не бе съвсем доволна, но все пак бе грозде, торба с ябълки и няколко моркова. Беше открила и кутийка с ядки, знаеше, че обикновено ги пресоляват, но все пак. За пиене бе имала късмет да намери бутилка минерална вода. Почти като у дома.

Докато вадеше от книжните торби, Таша бодро обясняваше какво е донесла. От време на време тя поглеждаше към Андрю, който лежеше и я наблюдаваше с любопитство. Когато приключи с подреждането си, тя доволна седна и му се усмихна.

— Ето, мисля, че сме готови. Гладен ли си?

Андрю повдигна вежди и се облегна на лакът.

— Удивително — засмя се той. — Никога не бих се сетил.

— За какво? — попита Таша, все още усмихната и доволна от себе си.

— За теб. Не бих си и помислил, че имаш домашарски наклонности, че се захващаш с такива неща.

— Какво искаш да кажеш с *такива неща*!

— Нали знаеш — продължи той, — да сервираш, да обслужваш.

Усмивката ѝ застина. За момент тя се вцепени.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита бързо.

Темата на разговора я засегна и очакваше обяснение. Той се засмя, но някак предпазливо, сякаш предчувствуваше какво щеше да се случи.

— Имах предвид, че не съм си те представял да сервираш на някого, това, да донесеш всички тези неща и да ги подредиш толкова хубаво за мен. Да разбираш от храна, която мислиш, че ще ми хареса, ами, изглежда някак... *домошарски*, това, което да прави една грижовна женичка.

Грижовна женичка!

Таша бе смаяна и за момент просто седеше и го гледаше. Когато се съвзе, тя застана на колене и методично започна да прибира всичко в торбите.

Гърдите я заболяха от пулсирация в нея гняв, гняв, който не смееше да отприщи. Ако го направеше, щеше да избухне.

Как смееше той!

Андрю я наблюдаваше. Таша чувстваше погледа му, но не можеше да го погледне. Когато посегна да вземе сандвича с шунка и сирене, той хвана ръката ѝ. Таша се опита да се измъкне, но хватката му беше здрава.

— Таша... — тихо промълви той.

— Пусни ме — изстреля думите, без да откъсва очи от сандвича.

С другата си ръка Андрю обърна лицето ѝ към своето. Тя се опита да се противопостави, но накрая му позволи да я притегли към себе си. Устните му бяха заплашително близо. Тя се отскубна, седна и го погледна право в очите.

— Добре, давай направо. Какво сгреших този път. Да го изясним — нареди той.

Таша не знаеше откъде да започне, как да го каже така, че този мъж, чиито взгледи бяха от ледниковия период, да я разбере. Той дори не разбираше кое в думите му я бе вбесило.

— Добре. Искаш да знаеш какво става? Ще ти кажа. Уморих се от това да се отнасяш с мен като със смахната феминистка, която води ненормален живот и няма капчица морал.

Андрю се стъписа.

— Никога не съм казвал това, Таша... — прекъсна я той.

Тя примигна.

— О, да, каза го. Казваш го през цялото време.

— Грешиш. Никога не съм го казвал.

— Но го *намекваш*.

— Кога? А и какво общо има това с онова, което казах преди малко?

Таша се обърка. Какво общо имаше наистина? Не бе сигурна в отговора. Какво ставаше?

— Ами... това нещо за домашарство, което подмяташе. По дяволите! — Тя се изправи, напълно объркана от това, което искаше да каже, и заплака. — Ако искам да направя нещо хубаво за теб, като да ти избера проклетия сандвич, защото мисля, че ще ти хареса, значи, че го правя единствено, защото искам да го направя. Не защото имам някакви скрити подбуди или защото чувствам женски инстинкт да го направя, или защото искам да те съблека. Просто защото *го искам*. Не — продължи тя ядосано, — не си падам по сервирането повече, от която и да е друга жена. Ако искам да направя нещо за някой мъж, за теб или за някой друг, ще го направя, без значение какво мислят другите, някои феминистки или майка ми — не давам пукната пара за мнението им! Правя каквото поискам, когато поискам и ако това включва да сервирам на някой мъж или на който и да е друг, така да бъде! Уморих се от глупости.

Тя погледна към треперещите си ръце. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и все още държеше сандвича, който машинално бе смачкала.

— Ето ти идиотския сандвич! Bon appetit!^[1]

Сандвичът се удари в гърдите му и падна на одеялото. Андрю лежеше неподвижно и я гледаше. Когато Таша приключи с тирадата си, в гората се възцари тишина. Тя бе замряла, очите ѝ не се откъсваха от неговите, а по страните ѝ се търкаляха сълзи. Пристъпи към него, като внимателно заобиколи смачкания сандвич.

— Никога не съм казвал, че нямаш морал — прошепна той.

Таша затвори очи, искаше ѝ се поне веднъж да бе премълчала, да бе запазила всичко в себе си.

— Знам — изхълца тя, като плъзна пръсти дълбоко в джобовете на късите си дънкови панталони и отправи поглед някъде в далечината.

— Тогава защо го каза?

Таша с мъка си пое въздух и го погледна. Очите му бяха пълни с болка. Тя знаеше, че и нейните изразяват същото. Сви рамене.

— Кой знае... Неувереността ми излезе наяве, предполагам. Истината е, че не знам какво мислиш за мен. Искам да кажа, защото аз... аз те дразнех онзи ден на плажа... за... за волейболния мач.

Андрю се приближи и нежно изтри с показалец сълзите ѝ. Таша затвори очи, чувствуваше, че се разтапя от докосването му.

— Не съм се разочаровал от теб — тихичко рече той. — Всъщност накара ме да те уважавам още повече.

— Защо? — Не смееше да го погледне.

— Защото държиш на убежденията си и не отстъпваш от тях за нищо и никого.

Все още със затворени очи, Таша потрепери и почувства как ръцете му я обгърнаха и я притиснаха.

— Понякога наистина си мисля, че си луда — продължи той и тихо се засмя.

Таша отвори очи и отново бързо ги затвори, защото в този момент устните му намериха нейните и се притиснаха в тях. Целувката му предизвика вълни в тялото ѝ, което и без това вече трептеше. Тогава той я пусна.

Таша го погледна и се запита как всичко това се бе случило толкова бързо и неусетно. Целувката му я свари неподгответена и тя не знаеше какво да направи, какво да каже.

— Съжалявам. Не исках да кажа нищо. Не исках да изпадам в истерия вчера.

Тя кипна.

— И аз не трябваше да го правя днес.

— Квит ли сме?

Тя кимна, загледана в лицето му.

— И все пак разбрах какво имаш предвид.

— Така ли? — попита тя и го погледна изненадано.

Андрю я прегърна, притисна я към себе си, положи главата ѝ на рамото си и прокара пръсти през косите ѝ.

— Да. Ние сме много различни и аз не знам какво може да се направи за това.

Таша кимна.

— Зная — нежно прошепна тя, но дълбоко в себе си знаеше какво трябва да се направи и вече му бе показала какво е то.

Час по-късно те вече довършваха остатъците от пикника, като внимателно отбираха зърната от чепките с грозде, опитвайки се да открият здрави и годни за ядене.

— Винаги ли се храниш така? — попита Андрю.

Той бе опрял гръб на едно дърво и бе положил ръце на колената си. Таша се бе излегнала в единия край на одеялото, подпряла глава на ръката си и дъвчеше последното зърно грозде, което бе хвърлила в устата си.

— Как?

— С пресни плодове и зеленчуци. Да не си нещо смахната на тема *здравословно хранене*.

Тя сви рамене.

— Не точно, но наистина ям много плодове и зеленчуци, особено от тези, които продавам в магазина си.

— Вярно, ти каза, че продаваш зеленчуци.

— Отгледани по естествен път плодове и зеленчуци, а също и витамини и билки. Аз съм отчасти специалист по билките и експерт по всички здравни въпроси, макар че, да си призная, невинаги правя това, което проповядвам. Млечните продукти са моята слабост. А ти?

— Червено месо и картофи. Засега не са ми навредили. — Той мъжкарски се потупа по гърдите.

Таша се направи, че не забелязва самодоволството му.

— И сигурно със зелен фасул, задушен в свинска мас — иронично добави тя.

— Ммм да, и пълнозърнест хляб.

— Разбира се — отвърна Таша и завъртя очи, — с много масло, сигурна съм.

— Не ти ли казах, че семейството ми идва от Юга? Майка ми все още готови по южняшки — пържено пиле, овесена каша, сосове, бекон.

Таша направи гримаса.

— Не знаех, че някой още готови така. Трябва да се съгласиш, че леко задушеният на пара фасул е много по-полезен за теб. По този начин се запазват всички полезни вещества и вкусови качества. Така, както ти ги ядеш, тялото ти не получава нищо хранително, а само трупа грамчета тълстини.

Андрю се протегна и лениво се излегна. Лицето му бе доволно усмихнато, когато се наведе към нея. Беше само на сантиметри от очите ѝ тя не знаеше какво ще последва.

— Предизвиквам те да откриеш дори и грам тълстина по тялото ми.

Очите ѝ се разшириха. Беше прав, по тялото му нямаше и следа от тълстини, но предизвикателството ѝ хареса.

— Свали си ризата! — нареди тя.

Той го направи веднага. Как така това става толкова лесно, запита се тя. Вече няколко дни се опитваше да го накара да съблече тази риза. Очите ѝ се спряха на гърдите му — гладка и стегната плът. Тъмнорусите косми по тях потъмняваха надолу, до колана на панталоните.

— Така. — Таша си пое дълбоко въздух и го погледна в очите. — Много ли тренираш? — запита.

— Вдигам малко тежести. От време на време играя хандбал.

— Добре — продължи тя и отправи поглед към езерото. Тук става нажежено — си помисли. — Тогава изгаряш всичко, но това не значи, че си здрав.

Той улови погледа ѝ.

— Здрав съм, повярвай ми. Здрав като стомана.

— О... — проточи тя. — Обзалагам се, че е така, добави наум и погледна настрани.

Той вдигна кичур от косата ѝ и започна да го върти между пръстите си. Таша знаеше, че е невъзможно, но в този момент имаше чувството, че в косите ѝ имаше нерви, които се наслаждаваха на милувките му. Струваше ѝ се, че в нея бавно се разпалва огън. Тук бе дяволски горещо.

— Да, и го дължа изцяло на южняшките гозби на майка ми.

Таша наклони глава. Косата ѝ се изпълзна от пръстите му.

— Нали не живееш още с майка си? — безцеремонно запита тя.

Андрю посегна, взе един морков и отхапа. Започна да дъвче бавно и ако някой можеше да дъвче съблазнително, то това бе той. Таша го наблюдаваше как бавно върти моркова между пръстите си и я наблюдава.

— И какво ако е така?

— Бих казала, че си твърде голям, за да бъдеш момчето на мама — бързо отвърна тя. — Или си бил единствено дете, или разглезено хлапе и още ти се ще да те дундуркат.

Андрю се засмя.

— И трите ти предположения са грешни. Не, не живея у дома. Това, вярвах или не — той я погледна изпитателно изпод вежди, — би объркало начина ми на живот. Далеч не съм разглезено хлапе или единствено дете. Бях средното дете, което все забравяха, и трябваше да им угажда, за да привлече внимание. Мисля, че точно поради това съм такъв работохолик. Докато растях, трябваше да работя по-усърдно от другите, за да привлече внимание.

За момент Таша се замисли над думите му.

— Обзалагам се, че в детството ти всичко е било подредено, по реда си, нали? Децата, мама, която не работи и си стои у дома, татко, който носи у дома бекон, съботна църква, куче и дъщерена ограда.

Андрю колебливо кимна и я погледна учудено.

— Ами да. А ти?

— Какво за мен?

Таша легна по гръб, преплете пръсти на корема си и се загледа в тюркоазното небе. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Различни светове.

— Моето детство е толкова различно от този малък сценарий, че вероятно няма да го проумееш.

— Пробвай ме.

Начинът, по който той се усмихна, когато тя вдигна очи към него, бе това, което я накара да продължи. Беше една от тези подканващи, предизвикателни усмивки, при които крайчецът на устните на мъжете дяволито се извива нагоре, а краката на жените се подкосяват. Усмивка „ала Кевин Костнър“, която казва: *Tu ме удивляваши и все още не ми е много ясно какво да правя с теб*. Тя реши, че ѝ харесва, макар и дяволски да я объркваше. Опита се да не мисли за това.

— В черупка, родителите ми бяха и все още са хипита, твърди бунтари. Аз съм единствено дете, заченато в края на шестдесетте по време на музикално събитие от типа на Удсток в Колорадо. Израснах в малък планински град, където известно време живяхме в комуна с още няколко семейства. Това бе в началото на седемдесетте. Възрастните отглеждаха различни неща за ядене, продаваха цветя, а

вероятно и някои други неща, които са малко незаконни. Бях малка и не си спомням много. И ние, децата, имахме домашни задължения, но играехме повече, отколкото работехме. Майка ми се казва Виолетова Дъга. Тя се занимава с алтернативна медицина и кристали, нали се сещаш, всички тези неща от нов тип. Името на баща ми е Зевс, той поправя планински колелета бегачи. Това, разбира се, не са истинските им имена. Първото ми име е Мунташа Бегония. Както родителите ми назваха едно време, Смит е толкова обикновено име, а те искали ние да се отличаваме от света. Винаги сме живели в Скалистите планини, откакто се помня, възхищавали сме се на природата и нейните дарове и сме се опитвали да избягваме комерсиализма, юпитата и всеобщата американска мечта. С две думи, израснах на зеле и плодове и да бях видяла дълготрайна ограда по това време, не бих разбрала какво е. Мисля, че моето минало е толкова различно от твоето, колкото въобще е възможно да бъде.

За момент тази мисъл силно я притесни, точно както когато бе в гимназията и се опитваше да бъде нещо, което не беше.

Андрю бе легнал по корем и я наблюдаваше. Присвил бе очи и прехапал устни. Сега тя бе развалила всичко, знаеше си, че е така. Беше потвърдила всичките му подозрения, че е луда.

— Ти си измисли всичко това, нали?

Таша се подсмихна и поклати глава.

— Истина е, кълна се!

Така поне всичко щеше да излезе наяве. Тя не бе от хората, които пипат леко.

— Ти си дяволски интересна жена, Мунташа Бегония Смит.

— Така ли? — Тя посегна и леко го перна с юмрук по брадичката. — А ти ми се струваш извънземен, но аз съм готова да забравя за това, ако и ти го направиш.

В момента, в който думите се изпълзнаха от устните ѝ, Таша се панира. Защо бе казала това? За миг погледът му изпитателно обходи лицето ѝ.

— Смятай го за сторено.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Добре.

Погледът ѝ улови неговия и го задържа. Добре, но какво значи всичко това?

Андрю се наведе и нежно бръсна устни по нейните за втори път този ден. Поривите, които тази целувка предизвика в нея, не отшумяха, дори когато той отново облегна глава на ръката си и я погледна.

— Какви са тези билки, които продаваш в магазина си? Не са ли просто някакви измислици? Да не би да си търговец на змийска отрова? — той поsegна, отново хвана кичур от косата, доближи го и го помириса. — Между другото, миришеш много хубаво.

Таша преглътна, сякаш на гърлото ѝ бе заседнала бучка. От три дни го преследваше и той бе направил всичко възможно, за да я обезкуражи, а сега бе обратното. Той ѝ пращаше знаци — онези знаци. Около тях като че ли пулсираха магически импулси. Защо тогава всичко това ѝ изглеждаше малко не както трябва? Защо дишаше толкова тежко.

— Ами... лекове... билки. Но не са измислици. Ако направиш необходимите проучвания, ще разбереш, че си имат научно обяснение. Билките са стари като човечеството и хората от векове ги използвали за лечение на какво ли не.

— Например?

Той потърка косата ѝ по устните си и Таша почувства как в нея се надига желание.

— Например... ъъъ, ами, много добър пример би бил този за... за противозачатъчните.

— Противозачатъчни — повтори той и пусна косата ѝ, а очите му се разшириха.

— Ммм, да — каза тя и преметна коси през рамото си. — Например — тя се изправи на лакът и внимателно огледа земята наоколо — Цветето на кралица Ана.

— Това може да предотврати бременност? — Той я изгледа с недоверие.

— Така казват. Аз самата никога не съм го използвала, но съм изучавала билките. Според това, което научих, една лъжица със semenцата на Цветето на кралица Ана и чаша вода, изпити веднага следекс, предпазва от бременност. Аз не го препоръчвам, а и правителството щеше да ме погне, ако го правех, но някои жени в селските области го използват и днес.

— Искаш да кажеш в някои страни.

— Не, имам предвид Вирджиния, Северна Каролина, Тенеси, Апалачите.

— Будалкаш ме.

— Не те будалкам.

— Смайващо. И какво още?

Таша сви рамене.

— От хранителна гледна точка има много неща. Ментовият чай лекува главоболие и успокоява раздразнен стомах. Лайката помага на нервната система и при менструални проблеми. Белият равнец действа безотказно при грип и треска, а тинктурата от корените на американското тропическо дърво е добър диуретик. — Тя направи пауза, той я слушаше много внимателно. — Пчелният воськ дава сила и издръжливост — продължи тя — и ако қучето ти има бълхи, то трябва просто да го напръскаш с екстракт от полски джоджен, разтворен във вода. Прави чудеса, а в същото време е безвреден за животното. Женшенът е полезен за много неща — кръвното налягане, имунната система, стреса, а да не говорим за това какъв стимулант е на половата активност. Но не е само той, същото се постига и с дамиана или шу ю шу.

Докато говореше, тя отбираще зърна от гроздето пред нея. Бризът подухна в косите ѝ и тишината се наруши само от лекото жужене на муничка. Противозачатъчни и сексуални стимуланти? Не можа ли да измисли нещо друго? Тя вдигна очи към него.

— Не знам как точно действат, не съм ги пробвала.

— Хм, аха — промълви той много бавно и се наведе към нея. — Кажи ми нещо повече.

Устните ѝ бяха сухи, много сухи и тя прекара език по тях, за да ги овлажни. Погледът му проследи движението на езика ѝ. Устните му леко се разтвориха и тя почувства топлия му дъх — толкова близо бяха един до друг. Тя трепереше.

— Горещо е.

— М... хм. — Той се доближи още повече. — Можеш да го повториш — прошепна.

Устните му бяха едва на сантиметри от нейните и сърцето ѝ биеше лудо. Не знаеше дали ще издържи. Това не беше по плана.

Таша щракна с пръсти и рязко изправи глава.

— Имам страхотна идея. Хайде да поплавваме.

Тя скочи на крака, поколеба се само за части от секундата и се затича по плажа. Измъкна тениската през главата си и я захвърли, изхлузи гumenkите и ги ритна настрами, след което дойде ред на избелелите къси дънкови панталони. Тя ги изхлузи, подскачайки първо на единия, после на другия крак. Накрая свали оскъдните си бикини и ги ритна назад към Андрю. През цялото време се опитваше да усмири пулса си и да спре сигналите, които мозъкът ѝ разпращаше до хормоните ѝ. Беше на косъм да експлодира.

Влезе във водата и се гмурна.

[1] Bon appetit (фр.) — добър апетит. — Б.ред. ↑

11.

Андрю се изправи.

Наблюдаваше я как тича към езерото и се съблича и в него се надигна желание. Как бе успяла тази жена да си пробие път в живота и в сърцето му толкова бързо? А тя вече бе в сърцето и мислите му. С него бе свършено. Никога досега не бе изпитвал толкова силно физическо привличане както към нея.

Андрю внимателно свали очилата си и ги оставил на одеялото. Направи крачка напред, после още една. Всяка следваща бе по-забързана, тялото му сякаш се движеше по своя собствена воля, караше го да ускори крачка, за да се приближи до нея. Пръстите му припряно се заеха с връзките на обувките, той машинално се събу и ги хвърли през рамо. Последваха ги тъмновиолетовите му чорапи. Когато се опита да се преобри с ципа на късите панталони, пръстите му бяха непохватни и трепереха от напиращата в него страсть. Свали го с резки движения и бързо се измъкна от панталоните, като ги оставил почти до границата, до която малките вълни обливаха плажа.

Не изпускаше Таша от погледа си; главата ѝ ту се подаваше, ту се скриваше под водата, докато плуваше към пристана. От време на време Таша се гмуркаше и той виждаше малкото ѝ заоблено дупе да се подава над водата. Само секунди по-късно Андрю вече бе във водата и се гмурна в хладните дълбини. Плува под вода, докато не почувства, че дробовете му аха да се пръснат. Приятните хладни води галеха голото му тяло, но не успяваха да угасят пламъка, който бушуваше в него. Беше благодарен, защото знаеше точно по какъв начин иска да уталожи този пламък.

С изтощени мускули и дробове той излезе на повърхността почти до Таша. Тя се обърна към него, очите ѝ бяха широко отворени и питащи. Дългата ѝ блестяща коса бе пригладена назад и се носеше във водата около раменете ѝ. Устните ѝ бяха разтворени и той се тласна към нея.

Когато се приближи, Андрю протегна ръка, за да докосне страната ѝ, но тя ритна във водата, за да се отдалечи от него, а очите ѝ бяха все така питащи. Изведнъж по лицето ѝ се плъзна усмивка, дяволита, палава усмивка, от която желанието, което напираше в него, щеше да го изпепели. Желаеше я, и я желаеше тук и сега. Би се обзаложил на всичко, че тя също го желаеше.

Той отново се приближи към нея и ѝ се усмихна в отговор, но се оказа окъпан в пръски вода, изплискана от краката ѝ.

— Добре, значи така ще играем?

Тя изчезна под водата. Като че за цяла вечност около него нищо не помръдна. Той бавно са завъртя, оглеждаше се за нещо, каквото и да е, което би му подсказало къде бе тя... че е добре, че щеше да се върне при него.

— Таша — прошепна той, но само бризът чу думите му. Андрю отново се завъртя, трескаво търсейки с очи. — Таша?

Тогава я почувства. Леко и нежно дланиите ѝ докоснаха бедрата му, кръста, гърдите му. Сякаш на забавен кадър тя изви тяло като русалка и се тласна нагоре към повърхността, плъзгайки се по него, галейки го през цялото време. Андрю отметна глава назад и затвори очи, примрял от желанието, което разкъсваше тялото му. Той обви ръце около нея и плъзна длани по гладкия ѝ гръб. Бавно сведе поглед към лицето ѝ и потърси очите ѝ, пълни с емоции и чувства, и обрамчени от искрящи от водата клепки. Обхвана с длани лицето ѝ и го притегли към своето. Ръцете ѝ се отпуснаха на раменете му. Гърдите ѝ се притиснаха до него и той я привлече още по-близо, достатъчно близо, за да плъзне пръсти към кръста ѝ, да я хване здраво и да долепи тялото ѝ пътно до своето.

Краката ѝ се докоснаха до бедрата му, докато тя ги движеше, за да се задържи над водата. Когато телата им се долепиха, тя инстинктивно впи длани в раменете му и уви крака около кръста му.

Андрю не би могъл да издържи на тази близост, без да освободи част от страстта, която напираше в него. Едната му ръка се вкопчи в косата ѝ, а другата здраво хвана гърба ѝ. Устните му се доближиха до нейните, уловиха ги жадно, настървено, болезнено, без да си поемат въздух. И двамата се впуснаха, сякаш това бе последният им миг, последната им възможност да се отдадат на страстта. Пръстите ѝ се впиваха в раменете му. Езикът му проникна в устата ѝ, извлечайки

сладката, необуздана страст, която бе търсил през целия си живот, но не бе открил до този момент.

Никога не бе се чувствал така. Изтощен от усилието да поддържа и двама им над водата и от страстта, която изцяло бе завладяла тялото му, той се предаде. Раменете, шиите, лицата им безшумно се плъзнаха надолу под повърхността на водата, но устните им останаха впити, ръцете им търсеха, докато останаха без дъх. Откъснаха се един от друг и се отгласнаха към повърхността. Таша излезе първа, Андрю я последва. Тя заплува към пристана, той машинално я последва, ръцете му пореха водата, нетърпеливи да я достигнат. В съзнанието му се въртеше една-единствена мисъл — че да не чувства тялото ѝ със своето бе най-болезненото усещане, което някога е имал.

Таша се опита да се качи на пристана, но почувства слабост в ръцете и раменете си и се плъзна във водата. Опита отново, напрегна мускули и събра цялата си сила. Този път успя. Андрю бързо се приближаваше. Когато Таша стъпи на пристана, по голото ѝ тяло пробягваха водни струйки. Тя откри равно място на дървения пристан, легна, внимателно избягвайки треските, отметна глава назад и се поизправи, като се облегна на лакти.

Андрю се качи на пристана с бързи движения, Таша обърна лице към него и се усмихна. Само с няколко бързи стъпки той се оказа до нея блестящ от капките вода и великолепен. Само един поглед към него ѝ бе достатъчен, за да се убеди, че всичките ѝ очаквания се потвърждаваха. Той бе изключителен пример за мъжественост, от който дъхът ѝ спря, водата проблясваше като масло по широките му гърди, сините му очи проникваха в погледа ѝ, който обхождаше тялото му, тесните му бедра и кръст и... да, той наистина беше мъжествен. Тя притай дъх и очите ѝ се разшириха в очакване на продължението на онова, което бяха започнали в езерото.

Андрю обхвата с поглед тялото ѝ и тихо се отпусна на пристана до нея.

Бяха сами. Беше му приятно от мисълта, че няма да я дели с никого. Слава богу, че бе открила това място и го бе убедила да дойде с нея.

Таша обърна лице към него. Думите, които се плъзнаха от устните ѝ, го изненадаха.

— Някога бил ли си влюбен, Андрю? Имам предвид истински.

Той не отговори веднага и думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха. Толкова силни ли бяха чувствата ѝ? Нима те бяха по-силни от простото желание да притежава тялото му този следобед или няколко дни? Нима това бе любов? Просто тема за разговор, празни приказки, каза си той. Когато ставаше дума за Таша, очакваше всичко, но не и обичайното. Но все пак ако... ако тя говореше за любов? За *тяхната любов*, ако тя всъщност съществуваше?

Реши да е откровен с нея. Независимо от причините, които я бяха накарали да зададе този въпрос, той ѝ дължеше истината.

— Да, някога бях влюбен.

Тя легна насторани с лице към него.

— Разважи ми.

Андрю преглътна притеснено и я погледна с любопитство. Страстта, която ги бе обзела само преди минути, се бе уталожила, но той не се съмняваше, че само за секунди тя ѝ могла да експлодира отново. Изведнъж му се стори, че беше много важно да говорят, да обсъдят миналото. Това дори ѝ могло да е важно за *бъдещето им*.

— Някога бях сгоден, преди три години. И, да, бях влюбен в нея.

— Тя ли ти беше първата?

Андрю почувства как ъгълчетата на устните му се извиха в дяволита усмивка.

— Първата ми какво? — запита той закачливо.

Таша се наклони към него.

— Любовница — прошепна му с нисък, заговорнически и предизвикателен глас.

Той се наведе към нея, докато устните му почти се докоснаха до нейните. Очите ѝ трепнаха, когато той се взря в тях.

— Може би... а може би не.

Таша бавно се отдръпна. Тя повдигна ръка, прекара пръсти през мократа си коса, безгрижно я отметна и я пусна върху дъските на мокрия пристан. След това отново го погледна.

— Но ти не се ожени. — Беше констатация не въпрос.

Андрю поклати глава и сведе поглед. Прокара показалец по дървото в малкото разстояние между тях и кокалчетата на пръстите му се докоснаха до корема ѝ.

— Не — промълви тихо. — Тя умря две седмици преди сватбата.

Очите ѝ потъмняха и погледът ѝ се изпълни със съчувствие.
Докосна ръката му.

— Съжалявам. Не трябваше да питам.

— Не — той поклати глава и отново сведе поглед. — Няма нищо, добре съм. В началото бе тежко, но съм добре.

Когато вдигна очи към лицето ѝ, тя видя, че това бе истина. Беше добре.

— Разкажи ми за нея — привлекателните нотки в гласа ѝ бяха изчезнали.

Андрю я погледна косо.

— Защо? — попита.

Тя сви рамо и по лицето ѝ пробяга срамежлива усмивка.

— Бих искала да знам нещо за нея, освен ако това не те кара да се чувствуаш неудобно.

— Не — прекъсна я той. — Не се чувствам неудобно.

— Добре.

Андрю се намести по-удобно. Ако можеше, би го направил възможно най-кратко. Бяха изминали три години, но болката не отминаваше, беше в него всяка минута.

— Даяна бе малка, нежна, руса, със сини очи.

— Също като теб. Имам предвид русата коса и сините очи — засмя се тя.

Андрю се усмихна и кимна.

— Да, предполагам. Беше учителка в начално училище. Израсна в Сиатъл. Всъщност познавам я от малък.

— Гимназиална любов? — вметна Таша.

Когато я погледна, той разбра, че тя вече знае отговора.

— Да, но учихме в различни университети, започнахме работа и тогава решихме да се оженим.

Таша изсумтя.

— Точно както всяко добро малко юпи трябва да постъпи. — Съжали за думите си. Веднага след като ги изрече. — Извинявай, не трябваше да го казвам така.

Андрю не бе сигурен как да разбира последната ѝ забележка.

— Направихме това, което смятахме за правилно. Понякога ми се иска да бяхме избягали заедно още след гимназията. Така поне щяхме да сме заедно. Нямахме този шанс по-късно.

Таша се загледа през рамото му в далечината, където бели пухкави облаци се носеха на повеите на бриза. Съвършен ден, помисли си тя. Той е преживял такава трагедия. Може би се е случила в прекрасен ден като този. Нима този красив свят може да донесе трагедия като тази!

— Как умря тя?

— В ръцете на седемнадесетгодишен хлапак, който си мислеше, че може да кара със седемдесет километра в населено място и е забравил кръстовищата. Това уби и двамата. Аз бях опустошен. Семейството ми и нейното — също. Близките на хлапето... те бяха за съжаление. Беше единственото им дете. Някаква лудост...

— Андрю... — Таша отново докосна ръката му. — Съжалявам...

Той отправи поглед към синьото небе. В този момент чувствата му се лутаха между болката от спомена и реалността с желанието му да притежава Таша, чувства, които го объркваха, които не можеше да контролира. Съсредоточи се върху единственото нещо, което притежаваше засега — спомените си. По някаква причина чувствува необходимост да продължи.

— Тя толкова приличаше на мен — прошепна едва чуто. — Беше идеална за мен. Бяхме планирали всичко — къщата, която щяхме да построим, колко деца щяхме да имаме, имената им, всичко. И всичко това ни бе отнето само за миг. — Той затвори очи, за да спре болката, която напираше в него.

— Планирали сте деца?

Той се обърна към нея и погледите им се срещнаха. *Деца...* как ли би изглеждала Таша с деца? Той се засмя вътрешно, единственият начин да излечи болката. Можеше да си представи децата ѝ — дългокоси, тънички, загорели и здрави, как ядат моркови за закуска, учат се как да са в хармония с околната среда и да опазят озоновия слой, като през цялото това време подрънкат на китарите си и припяват *Кум Ба А*. А Таша ще бъде точно до тях и ще се радва на всяка минута. Щеше да бъде чудесна майка.

— Да. — Очите му все още бяха приковани в нейните. — Много мислеме за деца. Даяна, разбира се, винаги казваше, че ще си остане у дома само докато са малки, а след това ще се върне към учителството.

— Разбира се — прошепна Таша. — Това е важно.

— И че ще им чете и ще ги подгответя за училище.

— Естествено. — Таша отново отправи поглед някъде далече през рамото му. В този момент Андрю би дал стодоларова банкнота, за да разбере мислите ѝ.

— Щеше да ги води на балет и на уроци по музика — продължи той.

— Да храни кучето, да пече курабийки и да боядисва дъщерената ограда — едва доловимо произнесе тя.

Андрю посегна, докосна брадичката ѝ, като се опита да привлече погледа ѝ, когато долови напрегнатите нотки в гласа ѝ.

— Да — каза тя, когато го погледна в очите. Сякаш се опитваше да не потрепва от докосването му, опитваше се да не показва, че мисълта за предполагаемите му деца, неговите и на Даяна, я притеснява. Той обаче разбра. — Обзалахам се, че тя е била създадена за теб.

— Така беше. — Той леко кимна, пръстите му все още нежно галеха брадичката ѝ.

— Не като мен.

— Даяна бе съвсем различна, не си приличате по нищо.

— Така ли? — Тя сведе поглед.

Но аз не искам да си като нея, искаше да ѝ каже той, но не го направи. Не искам да си Даяна. Но думите някак си не излизаха. *Не още.*

— Не мога да си представя, че освежаваш дъщерената ограда.

Таша се напрегна.

— Не, вероятно не. Не се виждам заета с дъщери огради в близко бъдеще.

Всъщност, каза си тя наум, някой ден може би ще искам тази дъщерена ограда повече, отколкото самата аз осъзнавам.

Никога не би му казала това. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Неочаквано ѝ се стори много важно, наистина, непременно да му каже. Погледна го.

— Значи не мислиш, че съм от жените, които мечтаят за дъщерена ограда?

Андрю се усмихна накриво и на Таша ѝ се стори, че той не е съвсем сигурен какво да отговори.

— Аз... аз съм сигурен.

Не ѝ се слушаше повече за дъскени огради и предишни любовници. Не искаше да продължава да мисли за това какво иска и не иска Андрю да знае за нея. Нещата се усложняваха. Не знаеше защо, но мисълта, че Андрю не вярва, че тя би могла да бъде част от неговия свят на дъскени огради, я притесняваше. Той вероятно бе прав, нямаше полза да му противоречи.

Таша рязко се извърна, като се откъсна от допира му, и легна по гръб. Престори се на напълно безразлична към разговора им, легна и задиша дълбоко и равно, надявайки се да убеди Андрю, че е заспала. Щеше ѝ се никога да не бе го питала за любовта му.

Андрю я наблюдаваше и веднага забеляза промяната в атмосферата около тях. Чертите на лицето ѝ, в началото напрегнати, бавно се отпуснаха, докато тя равномерно дишаше. Изглежда бе победила демоните си и бе достигнала до никакви заключения. Щеше му се и той да можеше да го направи.

Притесняваше я мисълта, че Даяна е била като него. Той знаеше защо. Не можеше да си обясни защо не ѝ каза, че я разбира. Тя бе уплашена от мисълта, че различията между тях — между него и Таша — ще ги разделят. Колкото повече мислеше за това, толкова по-добре си даваше сметка, че тези различия ще хвърлят сянка върху връзката им. С Даяна той знаеше съвсем точно как ще протече животът му. С Таша би бил късметлия, ако успее да предскаже какво следва поне следващите няколко минути. Бяха като масло и вода. Нищо нямаше да се получи и тя го знаеше. Той — също.

— А ти? — попита Андрю и видя как клепачите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Какво аз?

— Била ли си истински влюбена?

Тя затвори очи и прошепна:

— Не.

Около тях нищо не помръдва, беше тихо, сякаш природата бе застинала този следобед. Андрю наблюдаваше лицето ѝ. То се напрегна, а след момент се отпусна. Имаше нещо, което премълчаваше, затова той зачака.

— Има един мъж в Колорадо. Казва се Марк Тейлър. Преди малко повече от месец го оставил сам пред олтара. — При тези думи

тя седна, обърна се към него и положи глава на свития си лакът. — Сигурна съм, че не ти се слуша за това.

— Бих искал да чуя всичко, което ти желаеш да ми кажеш.

Докато се взираше в лицето ѝ, Андрю осъзна колко важно бе тя да сподели с него, да му разкаже. Тя сведе очи към пристана.

— Марк и аз израснахме заедно. Бяхме страховити приятели, най-добри приятели, още от първи клас. Той винаги е бил до мен, когато съм имала нужда от помощ. Винаги бе до мен. Преди около година започна да ми говори, че ме обича и че иска да се оженим. В началото се опъвах, но после си казах: *Защо не?*

Тя погледна в очите на Андрю.

— Обичам Марк, но не с любовта, с която трябва да се обича един съпруг. Знаех това и все пак се съгласих да се омъжа за него. Исках да го направя щастлив. Мислех, че и аз ще съм щастлива. Накрая обаче разбрах, че правя и двама ни нещастни. И съм го правила почти през цялото време, което сме прекарали заедно. Той винаги ме е обичал, аз винаги съм разбивала сърцето му, а той винаги се е връщал при мен.

Таша помръдна и въздъхна дълбоко. Андрю видя как погледът ѝ се заряя някъде в далечината и просто зачака.

— Той е толкова добър човек — продължи тя, — аз не заслужавам приятелството му.

— Не говори така.

Тя премести поглед и се взря в очите му.

— Аз съм доста пропаднал човек. Не си ли го разбрал още? Започвам да си мисля, че мястото ми е единствено в апартамента над магазина ми в малкото планинско градче, където всички ме разбират. Всички, освен Марк, разбира се. Точно в този момент той никак не ме разбира.

Андрю докосна рамото ѝ.

— Защо си толкова сурова към себе си? Ти си добър човек, Таша — нежно я възпря той. — Никога не си била влюбена. И какво от това? Мисля, че си постъпила правилно, като не си се омъжила за Марк. И двамата щяхте да сте нещастни. Поучила си се от грешките си, станала си по-зряла.

— Така ли? Не съм сигурна, че помъдрях от случилото се между мен и Марк. Всъщност аз не съм говорила с него от деня, в който

сринах плановете ни. Държах се като глезено малко момиченце. Около месец не подадох нос от магазина си, бях унила, всичко ми беше безразлично, затова майка ми ми подари това пътуване — за да ме накара да изляза от къщи и да спра да оплаквам бедите си. Мислех си, че ще мога да събера мислите си, за да се върна и да се срещна с Марк. Но сега — погледът ѝ обходи лицето му, — сега съм по-объркана от всяко.

— За това дали го обичаш ли?

Таша бързо поклати глава.

— Не. Не е това. Винаги съм знаела, че не го обичам, така, както би трябало, за да се омъжа за него. Зная, че ще трябва да говоря с него, когато се върна. Объркана съм от... от други неща. Чувства.

За момент и двамата се вгледаха един в друг. Той докосна страната ѝ с върховете на пръстите си и прошепна.

— Зная. Аз се чувствам по същия начин.

12.

— Тук е чудесно, нали? — попита тя Андрю.

Тя се излегна на пристана и се вгледа в небето. През последните няколко минути и двамата бяха запазили мълчание.

Тя изглежда бе изяснила за себе си ситуацията, в която бяха, бе я приела и не смяташе да я променя. Той се зарадва, че преодоляха пречките от миналото. Оставаха им бъдещите пречки. Тях едва ли щяха да прескочат толкова бързо. Таша знаеше как да изясни въпроса с Марк, това бе очевидно, а тя и Андрю знаеха, че трябва да приемат това, което се случваше между тях.

— Какво има? — Настоятелният му поглед я бе принудил да се обърне и да го изгледа.

— Ами това... най-накрая сме свободни.

Тя затвори очи, отметна глава назад, косата ѝ се спусна като водопад към дървената площадка на пристана. Изви шията си, сякаш за да улови и почувства слънчевите лъчи с нея.

— Отхвърлихме примките на обществото, в което живеем, Андрю. Ние сме насаме с природата. Нямаме нужда от дрехите си. Всичко, което ни трябва, са телата ни, ние самите. Усещането е точно такова, каквото го описа Самюел.

Андрю наклони глава напред и забеляза, че лицето ѝ изразява покой. Хареса му. Тази Таша, която познаваше от по-рано, се бе завърнала и докато погледът му играеше по плавната извивка на шията ѝ, страстта в него отново се пробуди.

— Да — изрече той с нотки на съблазън. — Чистосърдечно се съгласявам.

Таша отвори очи. Той изучаваше изражението на лицето ѝ, докато тя изпъна ръце над главата си и легна. Таша лениво затвори очи. Гърдите ѝ се изправиха нагоре, сякаш се стремяха към топлите следобедни слънчеви лъчи. Леко повдигна коляно и продължи да изтяга и извива тялото си като котка. Погледът на Андрю проследи тялото ѝ от върховете на пръстите ѝ до стъпалата ѝ, като се спираше на

всяка важна и красива подробност. Ако бе отворила очи, тя щеше да прочете мислите му.

— Знаеш ли, беседата по ориентиране бе напълно точна — каза Таша, без да помръдне, лицето ѝ все още бе насочено към небето. — Никога досега не съм се чувствала толкова спокойна, така самовгълбена, така ужасяващо свободна. Не съм и предполагала, че ако сваля дрехите си и приема несъвършенствата на тялото си, ще се чувствам толкова...

Андрю не искаше да чуе и дума повече. Какви *несъвършенства*! По това великолепно, чувствено тяло нямаше нито един недостатък. Нима тя не бе наясно? Нима не разбираше, че го подлудява.

Той улови брадичката ѝ и наведе глава към нея. Когато я привлече към себе си, очите ѝ се отвориха с израз на искрена изненада. Преди да ѝ позволи да промълви и звук, устните му се устремиха към нейните.

— Никога... не... спирай... да... говориш! — изръмжа той между задъхани целувки.

— Понякога... — прошепна тя, като обви врата му с ръце и го привлече към себе си.

Андрю се надвеси над нея. Левият ѝ крак се плъзна по бедрото му. Желание, дълбоко и осъзнато и от двама им, премина през него и се предаде и на нея и разпали плътта им, която се докосваше. Лекото полюшване на пристана ги накара да се долепят един до друг. Андрю изстена и прокара ръка от брадичката по шията и се забави на гръдта ѝ, като нежно погали с пръсти зърната ѝ, продължи към малката извивка на корема ѝ. И още по-надолу, докато намери мястото, което търсеше — горещият, нежен, влажен, плодовит център на тялото ѝ. Тя изстена, без да отделя устни от неговите. Пръстът му проникна в нея. Тя потрепери и той почувства горещия ѝ дъх. Той откри това, което ѝ даваше наслада, и това му даде сигурност, обхвани я с дланта си, масажираше я с върховете на пръстите си. Тя се изви, прошепна името му между горещото пресечено дишане, ръцете ѝ се впиха в раменете му.

— Таша — прошепна той в косата ѝ. — Знаеш ли откога имам нужда да те докосвам така?

Тя кимна и изстена в отговор.

Той изгуби представа за всичко наоколо, покри тялото ѝ със своето, ръката му не се отделяше, продължаваше да гали своето ценно завоевание, другата му ръка обхвата главата ѝ, за да може да се наслади на нейните устни, очи, страни, уши, на шията ѝ и на устата ѝ.

Неговата сладка Таша...

Тя заби нокти в раменете му, когато тялото ѝ се изпълни с напрежение от докосванията му долу.

— Направи го, мила — прошепна той в косата ѝ, когато откри сладкото място зад ухото ѝ. — Направи го. Излей се в мен, мила. Искам да те накарам да се почувствува жива и свободна както никога досега.

Таша бе сгрешила. Голотата не бе най-освобождаващото преживяване. Да е гола и да се люби с Андрю под това синьо небе сред Майката природа, бе най-въодушевяващото, страстно единение с природата, което се бе осмелила да изживее.

В момента, в който той я докосна, тя забрави за всичко, забрави страховете си. Пръстите му, ръцете му, устните му бяха навсякъде и събуждаха в нея пулсиращо, неописуемо желание. Никога досега не бе изпитвала такава страсть. *Никога*. Той я погали и огънят в нея лумна, зноен и изгарящ дланта му. Тя гореше, той я бе запалил. Беше освободил, беше събудил дремещата в нея страсть, за която бе забравила, че съществува. А може би не бе я имало по-рано. Когато яростта нарасна, тя се вкопчи в него, изгубена в порой от усещания и чувства. Чакаше, копнееше за още.

Тя изригна в ръката му. Тялото му се изви към нейното и я притисна. Той я държеше, шепнеше в ухото ѝ, галеше я и бавно я връщаше към действителността. Тя притихна и зарови лице в гърдите му. Андрю въздъхна, притисна я още по-силно и приглади разрешената ѝ коса.

Таша се усмихна и се сгуши до него.

— Онзи ден ти ми каза, че съм на път да експлодирам — прошепна тя, — мисля, че току-що го направих.

Андрю хвана лицето ѝ в дланите си, не искаше да изпусне нито един нюанс на изражението ѝ, беше благодарен за момента, който изживяха, за близостта, за интимността. Тя бе несравнима. Никога нямаше да го забрави.

Тя нежно прокара пръст по скулите му.

— Сега е твой ред.

От гърдите му се изтръгна стон.

Боже, колко много я желая.

Изведнъж в следобедния покой екна див писък, от който и двамата подскочиха. Огледаха се, за да разберат какво става. Към суматохата се прибавиха откъслечни крясъци и подвиквания. Птиците от дърветата шумно се разлетяха.

— Ей, виж, човече, туристи!

Андрю и Таша замръзнаха. Смаяна, Таша скочи на крака. Андрю бързо я последва, като пристъпи пред нея, за да я прикрие с тялото си.

— По дяволите — прошепна тя, — май си имаме компания.

— Шшт — тихо заповяда той. — Остави ме да се оправя с това. Прави точно каквото ти казвам. Не мисля, че ще дойдат чак дотук. Мисля, че тук сме в безопасност. Просто пази тишина.

— Надявам се, че си прав. — Тя се притисна в гърба му, доволна, че поне веднъж някой щеше да я защити.

С луд смях, доволни викове, бутмяща реге музика и ръмжащи мотори младежите овършаха обядта, одеялото и дрехите на Андрю и Таша. Направиха едно последно кръгче и спряха, като насочиха мотоциклетите си към Андрю и Таша.

— Скачай! — извика той.

При този вик и двамата се гмурнаха във водата.

Андрю и Таша се хванаха за стълбата зад пристана и се спогледаха. Бяха изчакали няколко минути, чуха, че шумът от моторите на мотоциклетите и музиката се отдалечиха, и се надяваха, че посетителите им си бяха тръгнали.

— Мислиш ли, че заминаха? — прошепна тя.

Той сви рамене и започна да се изкачва по стълбата.

— Ще погледна.

Само след секунди Андрю се върна, но изражението му не предвещаваше добри новини.

— Е? — запита тя.

— Изчезнали са.

— Тогава да се махаме оттук. По гърба ми пробягват тръпки. — При тези думи тя започна да се изкачва по стълбата.

Андрю сграбчи ръката ѝ.

— Чакай!

Тя се обърна и го изгледа учудено.

— Какво има?

— Има нещо, което не ти казах. Те взеха някои неща.

— *Неща*?

— Дрехите ни.

Тя бе смаяна — очите ѝ станаха кръгли като монети, веждите ѝ се извиха нагоре, а устните ѝ, здраво стиснати, се превърнаха в тънка линия. Без да губи повече време, тя се качи по стълбата. Андрю я последва и двамата огледаха плажа. Само миг след това тя се затича към ръба на кея и се гмурна във водата.

Таша плува с всичка сила, докато не усети гладкото обрасло дъно под нозете си. Когато стигна пясъка, хукна към мястото на пикника и разбра, че Андрю е бил прав. Чу тежкото му дишане зад себе си и се извърна.

— Взели са дрехите ни!

Андрю сякаш бе обезумял.

— Знам! — извика той.

Той се огледа наоколо, отпред и отзад, търсеше и крачеше нагоре-надолу по пясъка. Провери в кофата за боклук и зад палмата, под която се бяха настанили. Той наистина бе разтревожен.

— Няма ги, Андрю, откажи се.

— Очилата ми! Имам нужда от тях.

В момента, в който го изрече, настъпи нещо. Наведе се и го взе.

— Струва ми се, че ги откри — вметна Таша, загледана в изкривената телена рамка. — Наистина ли не можеш без тях?

След минута колебание Андрю поклати глава и ги захвърли.

— Ще карам без тях за известно време — изръмжа той и отново се зае с търсенето. — Аха! Мисля, че намерих нещо — извика, като нагази във високата до кръста му трева зад дървото.

Когато вдигна находката си, се оказа, че това бе одеялото.

— Излизай оттам, Андрю. Насекомите ще те изпохапят. Ще съжаляваш — пропя тя.

— Ще намеря дрехите ни, дявол го взел — извика той, докато си пробиваше път през треви и плевели. — Не разбиращ ли в какво опасно положение сме в момента.

Тя направи крачка, за да го чува по-добре.

— Напълно съм наясно. Първо, трябва да се върнем в курорта, второ — нямаме дрехи. Трето — не знаем къде са разбойниците, които взеха дрехите ни, и дали ще се върнат. Четвърто — ще се чешеш до трето причество, ако не си изнесеш сладкото дупе от тези плевели. А, и пето — гърбът ти е доста червен. Мисля, че изгаряш жестоко.

Той се подаде от храсталака.

— Основателна причина да дойдеш тук и да ми помогнеш — смъмри я той.

— Андрю…

Когато се обърна към нея, в погледа му се четеше отчаяние.

— Не разбираш ли? Те взеха дрехите ми. *Моите* дрехи.

— Какво да правя?

Таша само поклати глава.

— Не знам. Ще измислим нещо. Ще отидем да купим товарована, когато се върнем в комплекса.

— Когато се върнем? А как ще стигнем оттук дотам? Виж, че ми помогнеш ли, или не?

Таша се нацупи и постави ръце на кръста си.

— Ако си мислиш, че ще направя и една крачка в тези бурени, по-добре помисли пак, Андрю Пауъл. Не горя от нетърпение да бъда нахапана по…

— Ох! — Андрю подскочи като ужилен. Само за секунди той се оказа до нея с протегната напред ръка — Махни го! — крещеше. — Махни го!

Таша сграбчи ръката му.

— Стой мирно — нареди тя и погледна пчелата, която все още не се бе отделила от жилото си, забито в дланта на Андрю.

Той подскачаше от крак на крак. С бързо движение Таша махна пчелата заедно с жилото и го погледна.

— Алергичен ли си? — попита.

— Не знам — намръщи се той.

— Не знаеш? Какси реагирал на ужилвания от пчели досега?

— Никога не са ме жилили.

— Какво? — Таша не вярваше на ушите си. — Дори когато си бил малък?

Той кимна. Какъв защитен от всичко живот, помисли си тя. След това стисна мястото около раната и я разтърка с камък, за да се увери,

че в нея не е останало нещо от жилото и за да изкара част от отровата.

— Ох! — извика той, като подскочи и издърпа ръката си от нейната.

— Измий я в езерото.

— Ще се оправи — промърмори той, докато оглеждаше ръката си.

— Измий я. Студената вода ще облекчи отока и ще отмие част от отровата.

Когато той се върна, беше малко по на себе си, а Таша вече бе решила какво трябваше да правят оттук нататък. Тя сгъна одеялото и се приближи към него.

— Става късно. Трябва да тръгваме.

Той я изгледа учудено.

— Но ние нямаме...

— Дрехи. Знам. Ще се движим по-далече от пътя, доколкото е възможно. Сигурна съм, че ще успеем да избегнем нежелани срещи. По дяволите, Андрю, голотата не е голямо чудо тук. Мисля, че ако вървим през гората, всичко ще бъде наред. Ако срещнем някого, ще се увием в одеялото.

Андрю размаха ръце.

— Как пък не, разбира се! И няма да е никак подозително. Хората тук се разхождат увити в одеяла през цялото време.

Ситуацията изглежда го бе изкарада от релси.

— Имаш ли по-добра, идея? Мисълта да прекарам нощта тук никак не ме блазни, особено ако онези хлапета решат да се върнат. Аз тръгвам, ти прави каквото искаш.

Тя уви одеялото около себе си и се отправи към черния път, който отвеждаше от езерото. Не посмя да погледне назад.

Когато разбра, че ще се окажат на открито място, Таша спря. След като поеха по черния път, бяха завили вляво и бяха тръгнали по една съвсем тясна пътечка, която ги отведе до обрасло с храсти и дървета място. Сега обаче виждаха светлина в края на тунела — или поне в края на гората.

Около тях започна да се спуска здрач и гората изглеждаше тайнствена и зловеща. Андрю се размърда под своята част от одеялото.

— От изгарянето ли? — попита Таша.

— Да, малко — смотолеви той.

— Ръката боли ли те?

Той изкара ръката си изпод одеялото.

— Подута е — смотолеви пак и бързо я покри.

Таша забеляза как одеялото започна да се движи около корема му.

— Ухапвания от насекоми ли?

Той се закова на място, обърна се към нея и бавно затвори очи.

— Да, по дяволите! Целият съм изпохапан. Какво те е грижа теб?

— избъбра Андрю и отново започна да се почесва.

Тя се стъпила.

— Добре де, не се зъби. Просто питах.

Той дръпна одеялото и тръгна, Таша нямаше друг избор, освен да го последва.

— Спри да питаш!

След като внимателното огледа с крайчеца на окото си, Таша реши да рискува.

— Нямах намерение да кажа *Нали ти казах!* Просто исках да те успокоя, че в стаята имам някои неща, които ще оправят положението.

Андрю продължи да се препъва напред, без да отделя очи от пътя.

— Да бе, нали си малката госпожичка Специалист по всичко.

Смаяна от грубостта му, Таша отново го изгледа изпитателно и се закова на място. Андрю се опита да продължи, но тя дръпна одеялото и го принуди да спре и да я погледне.

— Какво става с теб, Андрю? — запита тя, озадачена от начина, по който бе реагирал на въпросите й.

Когато той застана с лице срещу нея, тя прочете тревогата по лицето му, доводи напрежението в чертите му и нетърпението в гласа му.

— Изгубихме се, и то заради теб, ето това е. Дяволски съм уморен. Цялата тази адска седмица бе като по сценарий на някой от смахнатите филми на Мел Брукс. Не мога да повярвам, че съм заседнал тук, в средата на нищото, с теб, гол, без дрехи, без очила, изгубен, с изпохапано от насекоми тяло и подута — той нетърпеливо се огледа — ръка.

Таша въздъхна и поклати глава.

— Не сме се изгубили. Имам карта, спомняш ли си?

— Но ние не дойдохме по този път.

— Не, исках да скъсиям пътя и да се придвижваме далеч от цивилизацията. Наистина мисля, че вървим в правилната посока. Може би за известно време ще се наложи да се движим близо до пътя, но ще стигнем, това е важното.

Андрю упорито избягващ погледа й.

— Ти май наистина не разбиращ, нали? — извика той.

— Какво да разбирам?

— Не разбиращ на какво съм подложен.

Таша бе напълно объркана. Тя отпусна рамене, одеялото се свлече надолу и откри гръдта й. Погледът му се спря на гръдта й и дишането му се учести.

— Да, Андрю, разбирам. Заедно ще се справим. Когато се върнем в комплекса, ще ти купим нови дрехи. Спри да се тревожиш. Всичко ще се оправи.

Той стисна очи и бързо ги отвори. Когато заговори, в него избухна ярост.

— Не! Не! Ти не разбиращ. Не става дума за нас, а за мен. Аз съм този, който има проблем. Аз, дявол го взел!

Таша въздъхна, беше още по-озадачена.

— И двамата сме в едно и също положение.

— И двамата! — Той силно се изсмя. — Ще ми се да беше така.

Таша започна да се ядосва, без да иска отпусна одеялото още малко и гърдите й се откриха съвсем, докато погледът й се заре в короните на дърветата.

— По дяволите! — промърмори Андрю и бързо вдигна одеялото до шията й.

Тя зяпна.

— Съвсем се обърках, Андрю! Нямам представа какво става.

— Добре, ще ти кажа тогава. По-добре да ти покажа.

Андрю отметна одеялото и го оставил да се свлече на земята. За миг се възцари пълна тишина, погледът на Таша се спря на слабините му. Ръката не бе единствената подута част на тялото му.

— Възбуден съм и съм притеснен до смърт, че някой друг, освен теб може да забележи моето... затруднение. Не мога да се появя там

така.

Беше истина. Тя прехапа устни. В съзнанието ѝ проблеснаха мигове от преживяването им на пристана. Трябаше да се сети по-рано, че прекъсването не би заглушило желанието му за дълго.

— Е — тихо каза тя, като спря поглед на лицето му, — мисля, че ще мога да оправя това.

За части от секундата бяха един до друг, той обхвана с длани лицето ѝ и устните му ожесточено се впиха в нейните.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я притисна, докато устните им станаха едно. Дишаха възбудено, тежко и на пресекулки, докато езиците им обхождаха брадички, страни, уши. Андрю спусна ръце по раменете ѝ, по гърдите ѝ. Устните му ги последваха и тя почувства влажното му докосване, силата, която имаха над тялото ѝ. Тя потрепери, прималяла от умелите му целувки, от докосването, от милувката на ръцете му. Краката ѝ се подкосиха. Дъхът ѝ шепнеше името му.

Свлякоха се на одеялото, върху меката земя. Когато усети тежестта на тялото му, тя се предаде на инстинкта, на чувствата, които пулсираха в нея. Устните му се плъзнаха по брадичката ѝ, дланите му приютиха гърдите ѝ.

Устните му намериха зърното ѝ, после другото и жадно ги засмукаха.

— Таша... Таша... — гласът му бе дрезгав, а дъхът му изгаряше кожата ѝ.

Таша почувства ускорения му пулс, когато устните му погълнаха зърното ѝ, а пулсиращата му мъжественост намери слабините ѝ.

— Нека ти помогна — задъхано промълви тя. — Нека...

Андрю вдигна глава, за да я погледне, и се плъзна, за да се съединят телата им. Очите му не се откъсваха от нейните, когато се наведе и намери устните ѝ. С върха на езика си той проследи очертанията на устните ѝ, после го провря през зъбите ѝ и проникна в устата ѝ така, както щеше да проникне в тялото ѝ. Желанието напираше в Таша все по-силно, тя изви тяло и привлече главата му. Той прекъсна целувката и се отдръпна. Нагласи колене между бедрата ѝ и зацелува гърдите ѝ. Страстта я изгаряше. Тя го желаеше... сега.

— Андрю — прошепна тя, не можеше да издържи и секунда повече. — Искам те в мен. *Сега*.

Андрю изстена и проникна дълбоко в нея, удовлетворявайки първичната ѝ нужда да бъде изпълнена от него. Втората бе да я доведе до екстаз. Те се вкопчиха един в друг бързо и яростно. Той я тласкаше и ѝ даваше. Тя желаеше и вземаше. *Да!* Този вик разкъса цялото ѝ същество. Тя желаеше това, желаеше още повече. Искаше го. Искаше...

Последен тласък и Андрю се свлече върху нея и я притисна в обятията си.

В Таша се отприщи порой, който се бореше да уталожи жаравата в нея. Бавно, много бавно, пламъкът замря и превърна тялото ѝ в трептяща, свръхчувствителна, удовлетворена плът.

Тя отвори очи и Андрю вдигна глава и се засмя. Таша обходи с поглед лицето му, опитвайки се да разчете мислите му.

— Добре ли си? — прошепна той: — Беше малко бързо и твърдо.

— Добре съм, а ти?

Той се отмести от нея, гушна я и прокара пръсти по гръбнака ѝ.

— Когато се измъкнем оттук — промърмори той, — ще ти покажа и противоположното на бързото и твърдото.

— Така ли?

Тя наклони глава и го погледна предизвикателно. Той се наведе и я целуна.

— Да. Следващия път аз ще нагласям. Работя изключително бавно, методично. Понякога работя до късно през нощта.

— Тогава да се махаме оттук — засмя се Таша.

13.

Когато успяха да се доберат до стаята, вече се бе стъмнило. Бяха се прокрадвали през гората под прикритието на нощта по извиващи се пътешки, които водеха към курорта. С дълбока въздишка на облекчение Андрю пусна одеялото на пода и се хвърли на леглото, като повлече Таша със себе си. Лежаха загледани един в друг, Андрю прокара пръсти през дългите ѝ коси, телата им бяха прилепени, а краката им — преплетени.

— Защо не отидеш да си вземеш душ? — тихо предложи Таша.
— През това време аз ще пригответя нещо за раните ти.

Тя понечи да се изправи, но Андрю хвана китката ѝ и я дръпна надолу.

— О, не, няма да правиш нищо такова. Не искам да се отделяш и на сантиметър от мен.

— Не бъди глупав — засмя се Таша. — Отивам само до дрешника. Отивай да си вземеш душ!

Тя се отдръпна и закачливо го побутна към края на леглото.

— Ти идваш с мен.

Когато телата им се докоснаха, Таша почувства искрата, която премина през него и я завладя. Беше чувала, че когато човек е наелектризиран, електричеството трябва да се изведе от тялото по някакъв начин. Тя знаеше къде ще се удари тази мълния рано или късно.

Устните ѝ пламнаха от нежното докосване на неговите. Ръцете му изкусно галеха гърдите ѝ. Стомахът ѝ се сви от желание, когато той стана по-настоятелен, коленете ѝ затрепериха, а пръстите ѝ се извиха.

Върховете на пръстите ѝ обхождаха тила и раменете му. Целувката му навлезе в нови дълбини. Андрю обгърна кръста ѝ, изстена и я привлече към себе си. Устните му докоснаха брадичката ѝ, оставиха влажна следа по шията ѝ. Тя отметна глава назад. Кръвта ѝ напираше във вените при всяко докосване на езика му.

Задъхана, Таша обви с длани лицето му, вдигна глава и го погледна.

— Андрю... — с мъка прошепна тя.

Прочете разбиране в погледа му. Той се отдръпна и стана от леглото, без да пуска ръката ѝ, и я дръпна към банята.

Андрю умело нагласи температурата на водата и пусна душа. Таша видя как при това движение мускулите пробягваха по гърба му чак до тесните бедра. Забеляза малка бенка на дясното му рамо и белег до ребрата, когато той се обърна.

В погледа му обаче видя нещо съвсем друго. Очите му бяха пълни с желание да я притежава, с чувство и внимание. Усети го и когато той хвана ръката ѝ и я привлече към себе си. Всичко, което той чувстваше, сякаш бликаше от него и се изливаше в нея. Тя знаеше, че начинът, по който Андрю я кара да се чувства, бе различен от всичко, което някога бе изпитвала. Знаеше, че това, което преминаваше от него в нея, бе чувство, не просто физическо желание или чувственост, но в този момент не я беше грижа. Това искаше, защото същите усещания разтърсваха и нейното тяло. Повече от всичко ѝ се щеше да се почувства изгубена в единственото, което се бе опитвала да избягва от години — да обича някого така, сякаш нищо друго нямаше значение.

За момента, за няколко часа или за няколко дни дори това щеше да е така. Щеше да се изгуби, да се изгуби в Андрю. Нямаше да мисли за това как той я кара да се чувства. Просто щеше да чувства. Но нямаше да си разреши да го обича. Не можеше. Не трябваше също да му позволява да се влюби в нея. Те не бяха скроени еднакво. Световете им не биха устояли на сблъсъка твърде дълго. Ако разрешаха на чувствата си да избуят, щяха да приключат с разбити сърца.

Андрю я бутна под топлата струя на душа. Когото телата им се докоснаха, всички мисли сякаш се изпариха от главата ѝ. Вече не търсеше причините, не мислеше какво да направи. Единствените клетки, които функционираха в мозъка ѝ, бяха тези, които контролираха усещанията на удоволствие, и те бяха претоварени.

Андрю сякаш покри с ръце тялото ѝ и тя почувства сладостта на отдаването. Таша бе с гръб към душа и струята се удряше в раменете ѝ. Тя просто стоеше и дишаше леко, притвори очи, докато той сапуnisваше раменете, ръцете ѝ и малко по-продължително гърдите и корема ѝ. Той я обгърна и изми гърба ѝ, като преметна дългата ѝ коса

през рамото ѝ, след това пълзна ръце към извивката на кръста и бедрата ѝ.

Отново я обърна с лице към себе си и коленичи, за да продължи с бедрата ѝ, като прокарваше ръце нагоре-надолу по дългите ѝ крака. Той внимателно се върна на вътрешната част на бедрата ѝ и накрая отново напълни шепата си със сапун и нежно покри и изми меката коприна между тях.

Таша отвори очи и откри, че Андрю се е изправил срещу нея и я наблюдава. Тя се усмихна и той бързо се засмя.

— Силно се надявам, че този сапун е с естествени съставки — промърмори тя. — Не слагам нищо, което не е естествено, върху тялото си — дададе многозначително.

Андрю изръмжа и нежно я бутна под душа, за да измие тялото ѝ от сапунените мехурчета.

— Скъпа, всичко, което ще поставя върху и в тялото ти тази вечер, ще бъде естествено. — Той бързо я целуна, обви с ръце кръста ѝ и се притисна в нея. — Не се тревожи за това. Позволи ми да ти измия косата.

Тя го погледна през рамо.

— Няма нужда. Аз ще го направя.

Той задържа погледа ѝ.

— Но аз *искам* — прошепна той.

Пръстите му пробягаха по главата ѝ и тя почувства, че ще проплаче от удоволствие. Той започна да втрива шампоан в косата ѝ и да масажира кожата. Отново и отново втриваше и масажираше. Таша отпусна глава.

Ласките на пръстите му предизвикваха спираловидни импулси на чувствено удоволствие, които минаваха през тялото ѝ и стигаха чак до върховете на пръстите ѝ.

— Имаш красива коса — прошепна Андрю в ухото ѝ.

Тя се отпусна, за да масажира местенцата зад ушите ѝ и наклони глава първо на една страна, после на друга. Разтри шията ѝ и тя почувства как тялото ѝ сякаш се разтапя. Среса с пръсти косата ѝ и тя прималя, трябваше да се облегне на него, за да запази равновесие. Той я обгърна с ръка точно под гърдите и я задържа до себе си, а с другата ръка продължи нежно да масажира косата ѝ.

Андрю отпусна ръката си към кръста ѝ, за да я прикрепя, а с другата покри малкия триъгълник между бедрата ѝ и го погали. Пръстите му потънаха в меката ѝ кадифена плът и той здраво я притисна към тялото си. При допира им Таша усети пулсиращата му възбуда.

Той я пусна и отново я потопи в струята на душа, като бързо и внимателно започна да отмива шампоана от косата ѝ.

Таша се обрна към него.

— Твой ред е — прошепна тя.

Той поклати глава и я погледна решително.

— Не, не още.

Зае се с гърдите ѝ. Първо едното зърно, после другото почувстваха порива на устните и езика му. Ръцете му галеха гърба ѝ, когато бързо я извърна към себе си и я притисна до стената. Тя опря длани в плочките. Таша вече нямаше доверие на колената си; ако нямаше за какво да се задържи, щеше да се свлече на пода, от това, което той правеше с нея в момента.

Устните му продължиха да изучават гърдите ѝ, продължиха към гладкия ѝ корем, той я галеше и целуваше, а от докосването на езика му тялото ѝ тръпнеше. Коленичи пред нея, дланите му покриваха корема ѝ, и се плъзна надолу.

Целуна лявото ѝ бедро, а ръцете му последваха следата. Таша обви главата му с ръце. Тя затвори очи и отметна глава назад, когато ръката му се прокрадна между бедрата ѝ и докосна чувствителното място между тях. Дишането ѝ се учести.

Езикът му заописва бавни кръгове по вътрешната част на бедрата ѝ. Таша си пое дълбоко въздух, когато пръстите му я разтвориха и езикът му проникна в нея. За момент останаха съединени по този начин. Таша отчаяно се бореше за контрол над тялото си, но се отпусна и се плъзна надолу по стената.

Андрю я улови и я притисна към стената, без да откъсва устни от нея. Тя изстена от удоволствие, когато езикът и устните му уталожиха пулсиращото ѝ желание. Това бе първичен физически акт неописуем с думи.

Таша помисли, че някак си се бе разтопила в него, чудеше се дали е още цяла, дали е в собственото си тяло. Или бе част от него?

Андрю охлаби прегръдката и тя се облегна на стената.

— Водата изстива — прошепна той. — Стой така. Ще се изкъпя и след това ще довършим започнатото.

Когато Андрю затвори очи и се потопи под душа, Таша пристъпи към него и нежно обхвата жезъла му. Андрю я погледна.

— О, скъпа, недей... още не — простена той.

Но беше твърде късно. Тя коленичи пред него. Всеки мускул на тялото му се напрегна при нежната инвазия на езика ѝ. Тя прокара длани по гърдите му. Никога досега не бе изпитвал такава страсть, такъв див порив на желание. Никоя жена не бе правила това с него досега.

Езикът ѝ се плъзна надолу към основата на жезъла му и се изви около него. Когато тя плъзна длани към бедрата му и нежно го обхвата, той се почувства така, сякаш вече бе умрял и е на...

Тогава тя го погълна.

— Майко мила — той прокара пръсти през косата ѝ и обърна лицето ѝ към своето. — Аз съм студен...

Тя въпросително повдигна вежди.

— Студено ли е? — предизвикателно го попита.

— Не, по дяволите. Горещо ми е. По дяволите... знаеш, че ми е горещо. Душът... — той едва можеше да устои, а камо ли да направи цяло изречение. — Да излезем оттук.

Само с едно движение на китката спря душа. Обви Таша в голяма пухкава хавлия и бавно започна да трне първо нейното тяло, после своето. Целуна Таша и пусна хавлията на пода.

Леглото ги чакаше и те се отпуснаха на него. За момент останаха да лежат един до друг, но Андрю не можеше да чака повече. Повдигна се на лакът и се надвеси над нея. Отмести кичур коса от страната ѝ, загледан в очите ѝ, и проследи с пръсти извивката на брадичката ѝ, а след това на устните ѝ. Устните ѝ се отвориха и поеха показалеца му, точно както бе направила с друга част на тялото му. Очите ѝ искряха от желание.

14.

Таша се събуди със смътно чувство на горчивина. Беше спала неспокойно, свита на кълбо. Тя изпъна напрегнатото си тяло, изтегна гърба, краката и ръцете си, след това пълзна длани под възглавницата, зарови лице в нея и се унесе. Подремна още малко, но нещо не й даваше да се отпусне. Знаеше, че трябва да свърши нещо днес, но то й убягваше.

След няколко минути умът й заработи и тя осъзна, че вече е сутрин. През прозореца нахлуваща светлина, която гъделичкаше клепачите й, и тя най-сетне отвори очи. Време бе да стане.

Първото нещо, което привлече вниманието й, бе мъжът до нея в леглото. Случилото се нахлу в съзнанието й.

Андрю лежеше на не повече от десет сантиметра от нея и я наблюдаваше, опрял глава на лакътя й. Тя си спомни какво трябваше да направи.

— Здравей — прошепна, без да помръдне.

— Добро утро.

Погледът обхождаше лицето й, а устните му бяха здраво стиснати.

— Отдавна ли си буден?

Той посегна, хвана кичур от косата, остави го да се пълзне между пръстите му и докосна страната й с края на кичура.

— Достатъчно дълго, за да те наблюдавам и за да разбера нещо.

Тя трепна. Той ще го направи, помисли си тя, той ще сложи край на всичко още сега, за да можем да го преодолеем и да забравим. Нима мога да забравя...

— Какво разбра? — запита тя смилено, почти уплашено.

Андрю отпусна ръка и легна на възглавницата до нея. Придърпа завивките около двама им, притисна се до нея и я прегърна. Таша се обърна настрани и го погледна право в очите.

— Ти не спа добре — каза той.

— Бях уморена. Обикновено не спя добре, когато съм преуморена.

Лъжкиня! Не спиш добре, когато нещо те тревожи. Андрю погали челото й.

— Когато се събудих тази сутрин, лицето ти беше напрегнато като кълбо от нерви.

— Сънувах лош сън.

— Така ли? Разважи ми го. — Погледът му бе загрижен.

Таша затвори очи и поклати глава.

— Не си спомням — тихо призна тя.

— Тревожи ли те нещо, Таша?

Това бе нейният шанс да му каже. Той ѝ го поднесе на тепсия. Това, което трябваше да направи, бе да каже: *Да, тревожи ме*. Трябваше да тръгва не само за да се върне у дома, а за да изчезне от живота му. *Не мога да изживея това отново*. Думите му щяха да облекчат задачата ѝ.

Тя потърси погледа му. Той чакаше, насърчаваше я да говори — да приключи още сега, да пререже пъпната връв, за да могат и двамата да тръгнат по пътя си. Той искаше тя да го направи.

— Не — тихо отговори тя и отново изльга. — Всичко е наред.

Нищо не беше наред.

Андрю се усмихна, обърна я по гръб и покри тялото ѝ със своето.

— Това е добре, защото трябва да ти кажа нещо много важно. Но преди това... — той я целуна нежно, страстно и настоятелно и отново разпали желанието ѝ, точно както през изминалата нощ.

Тя бе изненадана, тялото ѝ се подчини на неговото, но умът ѝ крещеше да спре. Той се откъсна от нея, лениво докосна с пръсти слепоочията ѝ и започна да ги масажира, докато погледът му изучаваше лицето ѝ. Таша видя как изражението му се промени от страстен копнеж до загриженост и още нещо, което не успя даолови. Боже мой, не!

— Мислех си — тихо започна той и бързо целуна вдълбнатинката в основата на врата ѝ. — Имам само още един ден, а трябва да свърша толкова неща. Ще сляза долу, за да проверя дали Джони и Тод имат някакви новини за автобусите.

Таша кимна. Нямаше представа накъде клони.

— Докато се върна, ти си провери самолетните билети, за да разберем дали ще летим с един и същ самолет обратно. Ако не, искам да сменя моя билет.

— Моля? — промърмори тя почти без дъх.

Андрю се плъзна надолу и целуна лявата ѝ гръд. Погледна я и продължи:

— Ще говорим в самолета и ще решим какво да правим. Предполагам, че за известно време ще прелитаме от Вашингтон до Колорадо и обратно, но това ще ни омръзне по някое време, а и ще е доста скъпо.

Той отново целуна гръдта ѝ.

Таша объркано поклати глава, после обърна лицето му към своето.

— За какво говориш?

Андрю замълча.

— Искам да кажа — започна той, — че трябва да се организираме, да планираме живота си.

Точно както би направил всеки приложен бизнесмен.

Смаяна, Таша отпусна ръце на леглото.

— Да планираме живота си? — Почувства как кожата на лицето ѝ се стегна.

Той се наклони и се отпусна на леглото до нея. Държеше се така, сякаш не разбираше, не виждаше колко объркана е тя.

— Ами — той погали гърдите ѝ — предполагам, че за това трябва да говорим.

Очите ѝ се разшириха и гръдта ѝ се надигна от дълбока въздишка.

Тя се отдръпна от него и седна в леглото.

— Андрю, аз знам какво ще правя с моя живот.

За първи път тази сутрин по лицето му като че ли се прокрадна страх.

— Нещо не е наред, нали?

Таша затвори очи и прехапа устни. Пое дълбоко въздух, отвори очи и го погледна. По изражението му разбра, че в него се лутат безброй усещания, същите, които разкъсаха и нейното сърце. Беше разbral. Направи го сега!

— Андрю — спокойно започна тя, като докосна ръката му. — Няма да има никакви планове.

За момент, който ѝ се стори вечност, той я гледаше, без да помръдне. Изведнъж примигна и си пое въздух. Таша стисна очи, за да спре сълзите, които напираха в нея.

— Недей — прошепна тя.

Той хвани ръката ѝ и допирът му я завъртя във вихър от усещания.

— Недей — повтори тя.

Таша се дръпна от него. Той продължаваше да лежи неподвижен и я гледаше неразбиращо; погледът му бе пълен с въпроси. Тя зарея поглед встрани.

— Погледни ме, Таша. — В спокойния му глас се долавяше нотка на настоятелност.

Тя не можеше да го погледне, не искаше той да види сълзите ѝ. Той изведнъж се озова зад нея, хвани ръката ѝ, накара я да се обърне към него. Тя нямаше време да изтрие сълзите си, затова не го погледна в очите, а сведе поглед към гърдите му.

— Погледни ме — прошепна той.

Тя не го послуша и той хвани брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето.

— Погледни ме, по дяволите!

Раздразнението в гласа му я обезоръжи. Почувства, че краката ѝ се подкосяват, и ако пръстите му не бяха впити в раменете ѝ, щеше да се свлече на пода.

— Казах, че те обичам. Не ми казвай, че трябва, защото аз не мога да не те обичам. *Обичам те.* Толкова е просто.

С усилие на волята Таша си наложи да го гледа в очите.

— Прекарахме заедно едва няколко дни, Андрю. Всъщност — една нощ. Как можеш да кажеш, че ме обичаш след толкова кратко време.

— Времето бе повече от достатъчно. Зная, че те обичам.

Сърцето ѝ се заблъска в гърдите ѝ. Тя не издържа на погледа му, освободи раменете си от хватката му и отстъпи крачка назад.

— На мен времето не ми бе достатъчно.

— Ще ти дам толкова време, колкото ти трябва, за да размислиш. След това искам да се омъжиш за мен.

Сърцето ѝ се сви от ужас. *Да се омъжи за него?* Тя поклати глава.

— Невъзможно! Не мога да живея в Сиатъл, Андрю. Големите градове не са за мен. Освен това не бих могла да се впиша в твоя свят.

— Тогава аз ще дойда в твоя — бързо я прекъсна той.

— Не, мисля, че ти също няма да си щастлив там. Аз живея по средата на нищото. Какво би могъл да правиш ти там? Не и да продаваш лекарства, изключено. Та в моя магазин се продават повече лекарства, отколкото в аптека. Най-близката болница е на повече от сто километра. Няма да се получи.

— Тогава ще си намеря друга работа.

Таша нетърпеливо се извърна и скри лице в длани си. Когато го погледна отново, видя пред себе си мъж, решен да постигне своето, силен и уверен — мъж, който вярва в традициите: дом, огнище, семейство. Колкото и да ѝ се искаше да се хвърли в обятията му, тя знаеше, че не бива да го прави. Не би могла да му даде това, от което той се нуждае, това, което искаше, това, с което бе свикнал. Никога не би могла да му даде дългосъдената ограда. Този свят не беше част от нея и не би могъл да бъде, колкото и да го обичаше. Ледени тръпки я пронизаха и тя потрепера. Обичаше го. *Наистина те обичам, Андрю...*

— Не — изрече гласно тя, като се обърна и започна да събира нещата си. — Нямаме достатъчно време, за да разберем дали можем да продължим заедно.

— Нямам предвид тази седмица, Таша. Исках да кажа, след като си тръгнем оттук. Ще ти дам толкова време, колкото ти е необходимо.

При тези думи Андрю се приближи към нея и хвана ръката ѝ. Тя рязко се отдръпна и го погледна гневно. Той явно не разбираше! Не можеше просто да нахлуе в живота ѝ. Толкова неща трябваше да се осмислят и променят преди това. Тя не искаше да променя живота си.

В гърдите ѝ се надигнаха гняв и объркане. Може би точно гневът бе единственото нещо, което щеше да я спаси от ситуацията, в която бе. Това бе единственото чувство, за което можеше да се хване в момента.

— Цял един живот не ще стигне, за да го направим, Андрю — избухна тя. — Казах ти, че е невъзможно. Спомняш ли си? Казах ти още преди няколко дни, че когато тази седмица свърши, това, което се е случило, ще е без значение и дали сме се любили, или сме се

влюбили един в друг, то ще си остане тук. — Тя се изправи и отприщи яростта си. — Всичко тук е нереално, фантазия. Аз ще се прибера у дома, ти — също, и едва ли ще се сетим отново един за друг. Разбираш ли?

— Наистина ли си способна на това? — Тонът му бе изненадващо спокоен. — Аз помня всичко, Таша. Не спах почти цялата нощ и мислих. Грешиш. Ние не фантазираме. Това е действителност. Преживяхме нещо истинско. И между другото, ти не беше споменала нищо за влюбване. Каза само *ако се влюбим*. Има разлика.

— Не — тя отново се отдръпна, дръпна чаршафите и се уви в тях. — Това никога не се е случвало. Така е най-добре.

— Защо се страхуваш да признаеш, че чувствуваш нещо към мен? Защо не можеш да ми кажеш, че ме обичаш, Таша? Ти малко или много току-що го призна. Защо не произнесеш *думите*?

— Не се страхувам.

— Тогава ме погледни в очите. Защо плачеш? — В гласа му се прокрадна нотка на гняв. — Защо изведнъж се зави в тези чаршафи? Нима не искаш да те виждам вече гола? — Той сложи ръка на рамото ѝ и тялото ѝ потрепери от потиснато ридание. — Защо? — прошепна той отново.

Тя се извърна и го погледна. Вече не криеше сълзите си. Нямаше значение. Нищо нямаше да промени намеренията ѝ.

— Защо ли? Мисля, че е очевидно, Андрю. Ние сме пълни противоположности. Пътищата ни никога няма да се пресекат. Знаеш, че не мога да си намеря място в твоя свят, ти в моя — също. Ти ще работиш през цялото време, а аз няма да има какво да правя. Ще се караем, ще спорим и ще разрушим това, което изживяхме тук. Ние сме като огън и вода. Ти носиш боксерки, докато аз почти винаги не нося нищо. Ти вярващ в американската мечта, аз я отхвърлям. Ти си отлежало бордо, а аз домашно ябълково вино. Ще спорим за политика и религия, как да отглеждаме децата, как да ги лекуваме, когато се разболеят. А най-лошото е, че рано или късно ще се намразим. — Таша се вгледа в загриженото му лице и въздъхна. — Няма да имам сили да понеса това.

Андрю не помръдна, опитваше се да осмисли думите ѝ. Тя притихна в очакване той разпалено да я опровергае, но това не стана.

— Не съм предполагал, че си от хората, които се предават бързо.

Тя присви очи и поклати глава.

— Не съм.

— Тогава защо го правиш?

— Защото е най-доброто и за двама ни.

— За теб ли? Или го правиш, защото мислиш, че е добро за мен?

Тя погледна встрани.

— И за двама ни.

Той хвана брадичката ѝ, извърна лицето ѝ към своето и я принуди да го погледне. Гласът му бе мек и утешителен, но също и с нотка на твърдост, която я изплаши.

— Кажи ми, че не ме обичаш, Таша. Кажи го! Тогава ще си тръгна и ще забравя за всичко това. В противен случай никога няма да повярвам, че не ме искаш. Докато не чуя думите, няма да се откажа да се надявам.

Думите бяха на върха на езика ѝ, но тя като че ли бе онемяла. Искаше да извика *Не те обичам, Андрю, не те обичам*, но словата сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Езикът ѝ пресъхна и се вцепени, а тя искаше повече от всичко да му го каже. Знаеше, че в първия миг щеше да го заболи, но по-добре това, отколкото да съсипе живота му. Обаче не беше вярно. Наистина го обичаше. По страните ѝ потекоха сълзи. Тя се освободи от ръцете му и се облегна в рамката на вратата. Дишаше тежко и се взираше в него.

— Дай ни малко време, Таша — настоя Андрю. — Умолявам те, дай ни време. Ще те оставя сама днес, ако искаш. Помисли над всичко, което ти казах, и над това, което ти каза. Утре можем да говорим по-спокойно. Моля те, Таша, не предавай и двама ни, преди да си размислила добре. Само още един ден...

Таша внимателно се вгледа в умоляващото му лице. Сърцето не ѝ даваше да го нарани. Тя събра чаршафите и пресече стаята. Отпусна се на леглото, сви се и затвори очи.

— Добре — прошепна тя. — Ще ти дам още един ден.

Останалата част от деня и цялата нощ Андрю прекара, планирайки стратегията си. *Време*. Трябваше ѝ време, за да свикне. Той щеше да ѝ даде достатъчно време.

След полунощ той лежеше в леглото си и си спомни за изражението й — уплашено и объркано. Просто й дойде твърде много за твърде кратко време. Не трябваше да ѝ стоварва идеите си така направо и изведнъж. Те щяха да променят нейния живот из основи. Може би още не бе готова за това.

Време. Трябваше й време. Времето бе ключът.

Беше й дал един ден. Нощта също. Използвал бе времето, за да планира нещата, но на сутринта на последния им ден заедно ги чакаше много работа. Трябваше да я убеди.

Нямаше да напуснат това място, преди да се уговорят за бъдещето. Той не би допуснал това да се случи поради една основна причина. Не му бе казала, че не го обича. Утре обаче щеше да ѝ докаже, че тя го обича. Сърцето му заби при мисълта, че ще я чуе да изрича тези две думички.

Нямаше да прекара остатъка от живота си без нея. Вярваше ли тя, или не, но той щеше да направи всичко, за да я задържи — да се премести, да си намери нова работа, даже да яде проклетите тофи. Беше твърдо решен, защото я обичаше.

15.

Тънкото, прозрачно перде го удряше по лицето и той се събуди. Прохладният бриз бе добре дошъл, през последните няколко дененощия бе много горещо. На вратата се почука, но Андрю се чувстваше напълно изтощен и само се обърна на другата страна в походното легло. Отвори очи и се опита да открие очертанията на Таша под завивките в голямото легло. Чудеше се дали тя ще стане да отвори.

Човекът отвън почука още по-настоятелно. Андрю стана и се отправи към вратата, като озадачено огледа голямото неоправено легло. Погледна и към вратата на банята, която бе широко отворена, но вътре бе тъмно. Тя не беше там. Може би бе решила да направи разходка на зазоряване.

Андрю отвори вратата. Пред прага стоеше Джош и му се усмихваше.

— Дойдох да ви кажа, че стачката на автобусните шофьори свърши. Следващият автобус тръгва след час.

Андрю стъписано го изгледа. Само преди четири дни би целувнал Джош право по устата за тази новина, но в момента не бе дори развлънуван. Протегна ръка и разтърси десницата на Джош.

— Благодаря ти, Джош. Мислех, че никога няма да чуя тези думи.

— Оценявам това, човече.

Андрю отново погледна празното легло. Къде ли беше Таша? Обърна се, почеса се по главата и погледна Джош.

— Случайно да си виждал Таша тази сутрин?

Джош го изгледа.

— Да, видях я.

Андрю въздъхна.

— Пак ли е медитирала със Самюел?

Джош поклати отрицателно глава.

— Тогава трябва да е излязла на утринна разходка.

Джош не каза нищо, просто го гледаше, а лицето му беше безизразно. Сърцето на Андрю се сви от паника.

— Къде я видя, Джош?

Джош прочисти гърлото си и сведе поглед надолу.

— Тя замина рано сутринта с първия автобус — каза.

— Замина с автобуса ли? — Андрю се опита да се овладее.

Джош кимна и го погледна.

— Да, беше си взела багажа и отпраши оттук. Изглежда много бързаше.

Андрю бе слисан, единственото, което можа да направи, бе да се вгледа в Джош с неразбиращ поглед. Почувства как сърцето му заби толкова силно, че щеше да изскочи от гърдите му, но не можеше да си обясни защо.

Страхуваше се. Беше уплашен до смърт. Не можеше да си поеме въздух. Почувства болка, която сякаш го бълсна в гърдите и го отнесе.

Таша я нямаше! Не!

Той претърси стаята, която изведнъж бе опустяла. Тук нямаше място, където тя би могла да се скрие. Отиде до дрешника и рязко отвори вратата. Празен. Умът му трескаво заработи. Раницата я нямаше, нямаше го и сакът. Таша бе заминала. Като обезумял Андрю се втурна из стаята, търсейки нещо, което би му подсказало причината, нещо конкретно и реално.

Следи. Трябваше да открие следи.

Знаеше ли името на града, в който живееше? Как се казваше магазинът й? А родителите й? Едва ли би открил Зевс и Виолетова дъга. В телефонния указател на Колорадо сигурно имаше стотици *T. Смит*. Дали пък не трябваше да търси *M. Смит*. Как щеше да я открие?

Андрю се отпусна на леглото и покри лицето си с ръце. Не можеше да се предаде. Обичаше я, дявол го взел, тя него — също. Почувства изтощение и безсилие, седна на леглото и погледът му падна върху малката тоалетна масичка. Видя лист хартия с монограма на хотела. Листът бе прегънат надвре и опрян на нощната лампа. Отпред бе надраскано името му.

Андрю дълбоко си пое въздух и въпросите, които се бълскаха в главата му, изведнъж утихнаха. Той внимателно разгърна с показалеца си бележката:

„Скъпи Андрю...“

Малодушина!

Тази дума се бълскаше и отекваше в главата ѝ от момента, в който тихомълком напусна курорта посред нощ. Почти два часа чака във фоайето, надявайки се, че ще успее да измоли някой да я откара до летището. Тогава, като с магическа пръчка, се появи автобус.

Беше дала на Андрю това, което той ѝ бе поискал — още един ден. Той я бе оставил сама. По-късно бе разбрала, че е прекарал деня на плажа — пекъл се на слънцето и размишлявал — така ѝ бе казал, но тя знаеше, по-точно би било да се каже, че е правил планове. Той изглежда не правеше и крачка без предварителен план-програма. През нощта се бяха държали мило и сърдечно един към друг, легнаха си в отделни легла и си пожелаха лека нощ.

Таша бе лежала тихо и неподвижно, докато не чу равното му дишане. Когато се бе уверила, че вече спи дълбоко, беше издърпала раницата си изпод леглото и бе избягала, въпреки болката от раздялата с него.

С всяко завъртане на колелата, думите като че ли крещяха в нея.

Малодушина, малодушина!

Таша осъзнаваше, че постъпи страхливо. Едва когато се качи на самолета, тя изпусна дълбока въздишка на облекчение. Бе благодарна, че Андрю не се бе появил, за да я обърка още повече. През останалата част от пътуването — от Маями до Далас, а след това от Далас до Денвър, успя някак си да поспи.

Когато свали прозореца на стария си пикап тойота, за да плати таксата за паркиране на паркинга на летището, гласът отново отекна в главата ѝ.

Малодушина!

Беше плакала почти през цялото пътуване. Щом затвореше очи, и го виждаше. Всичко, до което се докосваше, ѝ напомняше за него. С всеки километър, който я отдалечаваше от него, сърцето ѝ натежаваше. Чувстваше се разчленена, разкъсана, сякаш се бе разпаднала на части и бе половината от едно цяло.

Сякаш част от душата ѝ липсваше. Но трябваше да го направи, трябваше да остави Андрю, нямаше друг изход. Раздялата трябваше да е бърза и без обяснения. Ако бе останала още малко, може би нямаше да събере сили да го направи.

— Марк е на телефона отново — прошепна Вайълет, като покри с длан слушалката.

Таша си бе у дома само от три дни, но той се бе обаждал поне по два пъти на ден. Новините бързо се разнасяха в този малък градец. Майка ѝ протегна слушалката към нея.

— Говори с него, Таша — настоятелно я подкани тя.

Таша я погледна и бързо поклати глава. Обърна гръб на майка си и се отправи към касетката с пъпеши, които току-що бе получила от Индиана. Чу как майка ѝ въздъхна с раздразнение и приглушено каза нещо на Марк. Боже, аз съм безгръбначно същество, помисли си тя, когато вилката на слушалката щракна.

— Мунташа, правя това за последен път — обяви майка ѝ.

Таша непохватно заопипва пъпешите, като не даде вид, че е чула думите ѝ. Майка ѝ обаче изглежда бе твърдо решена да не оставя нещата така. Тя пристъпи към нея, хвана ръцете ѝ и ги задържа в своите. Таша неохотно се обърна и я погледна.

— Разбираш ли за какво ти говоря? Това момче е наранено и е загрижено за теб. Дължиш му този разговор. Трябва да му обясниш какво се е случило и защо отмени сватбата. Никога не съм мислила, че си страхлива, но в момента се държиш точно така. Не отлагай, сложи край на това, направи го веднъж завинаги и посрещни последствията от решението си.

Таша рязко си пое въздух и погледна настрани. Нима майка ѝ не разбира, че е изправена пред нещо повече от разговора с Марк? Нима не чувствува, че дъщеря ѝ също бе наранена?

Таша издиша и очите ѝ се замъглиха.

— Зная, че го нараних, мамо. — Тя проглътна сълзите си. — Но все още не съм готова да говоря с него. Трябва да решава нещо за себе си. Не мога да се справя с всичко наведнъж.

— Но нали за това замина, за да се съвземеш и да събереш кураж да разговаряш с Марк? Защо продължаваш да отлагаш?

Таша погледна майка си в очите, по миглите ѝ се плъзнаха сълзи. Лицето на Вайълет се проясни като от прозрение и Таша разбра, че тя бе започнала да се досеща. Таша бе избягвала да говори за пътуването и за Андрю. Прекалено рано беше, не бе готова да анализира случилото се между тях, но майка ѝ бе дяволски прозорлива, тя никога не бе успявала да скрие нещо от нея.

— Срещнала си някого.

След кратка пауза Таша кимна.

— Влюбена ли си в него?

— Да — пак кимна тя.

— И не знаеш как да кажеш на Марк. Само преди около месец и половина ти избяга от собствената си сватба с человека, на когото си държала през целия си живот, и изведнъж, малко по-късно, се влюбваш в друг. Не те ли е грижа поне малко как Марк ще приеме това?

Таша отвори очи и се взря в лицето на майка си.

— Не — отрони тихо тя, — не се тревожа как ще се почувства Марк, защото той никога няма да научи.

— Таша, не бъди жестока! — Майка ѝ повиши тон, а тя почти никога не повишаваше тон на Таша. — Марк заслужава да научи, че си се влюбила в друг. Заслужава да знае истината.

— Не е така, мамо, Марк няма да научи, защото аз никога вече няма да видя Андрю. Обичам го, но няма да се срещна отново с него. Няма повече да наранявам Марк.

Вайълет я погледна, в очите ѝ се четеше изненада. Таша стана и се отправи към задната стаичка на магазина. Не би искала да разочарова майка си точно сега, вече бе разочаровала твърде много хора, включително и себе си.

— Проклета вратовръзка!

Андрю издърпа тънката ивица плат в жълто и лилаво изпод яката си и я захвърли на седалката до него. Откакто напусна Ямайка, вратовръзките го стягаха като примки. Той въздъхна, прокара пръсти през косата си и погледна в огледалото за задно виждане. Трябваше да се подстриже още преди три месеца. Всъщност се харесваше така, не изглеждаше толкова строг и скован, колкото преди.

Някой зад него наду клаксон. От двете му страни препускаха коли. Андрю потегли и хвърли поглед на списъка си с ангажименти, който бе закачил на таблото. Закъсняваше за срещата си в три и половина. По дяволите! Отново му се изпречи червена светлина и той рязко спря колата. Притеснено забарабани с пръсти по волана и потегли веднага, щом светна зелено. Часът бе три и четиридесет и седем. Клетъчният телефон звънна, Андрю го грабна и го включи.

— Пауъл! Трябват ми твоите отчети за продажбите. — Беше Дъг Джонсън.

— Ще ги оставя на бюрото ти утре сутринта.

— Трябват ми сега!

Андрю шумно издиша.

— Виж какво, Джонсън, закъснявам за среща. Ще ги получиш сутринта.

— Мейз ги иска сега!

— Ще трябва да почака.

Колата отпред спря и той удари спирачки само на милиметри от стоповете ѝ. Шофьорът му отправи обиден жест. Остра болка проряза Андрю в гърдите и той потръпна, опитвайки се да излечи болезненото усещане. Рязко сви вдясно и спря до бордюра. Остана неподвижен в колата, загледан в предното стъкло. Изведнъж срещата, за която бързаше, му се стори без значение. Умът му бе зает само с два въпроса, които не му даваха покой през последните няколко седмици. Как бе издържал на тази работа толкова дълго и как щеше да прекара живота си без Таша? Почти се беше отказал от надеждата да я открие, но би дал всичко, за да си върне тази луда жена.

— Ето, дете, мама ти донесе чай.

Таша вдигна очи към майка си, която влезе в стаята с бодри стъпки и ѝ поднесе красива порцеланова чаша, от която се издигаше пара. Таша бе свила крака под себе си на стола до прозореца. Пое чашата, постави я на дървения под и отново се загледа в преминаващите навън хора. Вайълет седна в люлеещия се стол до прозореца и тикна вестника, който бе чела, отстрани.

— Няма ли да го опиташ?

— От какво е? — попита Таша, но в гласа ѝ пролича безразличие, така или иначе щеше да го изпие.

— От валериана.

— Така ли? — Таша отмести поглед към майка си. — Мислиш, че имам нужда от успокоително ли?

Вайълет се усмихна и се наведе напред. Дългата ѝ, свободно падаща рокля се надипли около глазените ѝ, когато тя се протегна и хвани ръцете на Таша в своите.

— От седмици не си спала добре, мила... — Очите на Вайълет заблестяха. — Не можеш да продължаваш така. Това, което трябва да направиш, е да изпиеш чая, да го оставиш да ти подейства, за да се наспиш добре тази нощ, а сутринта, когато станеш, да разрешиш проблемите си.

Таша въздъхна, измъкна ръцете си от майчините и се обърна към прозореца. Тази седмица не бе се държала добре с никого, знаеше го. На практика майка ѝ управляваща магазина, а Таша не бе излизала навън толкова дълго, че кожата ѝ бе придобила блед и нездрав вид. Клиентите забелязваха това и ѝ го казваха, но майка ѝ бе мълчалива през повечето време.

Реши, че е време да сложи край на това.

Навън слънцето залязваше над планините, а градът грееше в краските на есента. По това време тя обикновено бе навън, наслаждавайки се на красотата. В този момент обаче светът ѝ изглеждаше черно-бял и тя не изпитваше необходимост да е част от пъстрия калейдоскоп навън. Не искаше да я ободряват, не го заслужаваше.

— Не — прошепна тя и се обърна към майка си, — няма какво да решавам, мамо. Казах ти всичко. Избягах от Андрю. Той няма да ме иска вече. Дори и да ме искаше, той е толкова различен от нас, от тебе, татко и от мен. Не би могъл да живее в нашия свят, а аз не бих могла да живея в неговия.

Майка ѝ не се поколеба и секунда, преди да отговори. Тя хвани ръцете на Таша и я погледна право в очите.

— Таша, обичаш ли го?

При тези думи Таша почувства как в очите ѝ засмъдяха сълзи. Кимна безмълвно.

— Да — произнесе с въздишка след малко, — толкова го обичам, мамо...

Майка ѝ разбиращо кимна — знак, че ще последва съвет. Как ли бе издържала досега, запита се Таша.

— Таша — започна тихо Вайълет, — ти преживя трудни връзки. Опита се да бъдеш с Марк, но това бе грешка. Запомни, всичко това е минало. Не позволявай нещо хубаво да ти се изпълзне, само защото се страхуваш от последствията. На всички ни се налага да поемаме риск от време на време. Трябва да решиш дали рискът си заслужава. Ако е така, поеми го. Ако ли пък не, стегни се и продължи да живееш живота си. Ти нарани някого и сама бе наранена, и двете ситуации са болезнени. От коя от тях се страхуваш този път?

— Не съм сигурна.

— Какво има тогава?

— Не искам той да се променя заради мен. Не искам да провалям живота му.

— А ако той не мисли, че ще провалиш живота му, а напротив, това е, което той иска? Ако има нужда от теб?

Таша сведе очи към скута си и поклати глава.

— Не мисля, че той има нужда от мен.

— Той ли ти го каза?

Таша отново поклати глава.

— Не се страхувай да си изградиш собствен свят — продължи Вайълет. — Отиди при Андрю. Кажи му, че го обичаш. Рискувай да изградиш своя свят с него.

Майка ѝ стана и Таша извърна мокрото си от сълзи лице към прозореца. Вайълет винаги правеше така, откриваше истината и най-простите отговори на всички въпроси. *Изгради си собствен свят. Рискувай, ако си заслужава.* Андрю заслужаваше. Изведнъж нещо ѝ хрумна и тя се обърна към майка си.

— Мамо, какво да правя? Аз дори не зная как да го открия. Всичко, което знам, е, че работи в някаква фармацевтична фирма в Сиатъл.

— Изпий си чая и си легни, дете. Утрото е по-мъдро от вечерта. Постъпи така, както трябва, защото някъде там навън те чака бъдещето ти. Кой знае, може би ще останеш тук или ще продължиш живота си на другия край на света. Каквото и да се случи, ключът е в теб. Ако

искаш да изживееш живота си с Андрю и ако той иска същото, двамата ще намерите начин. — Тя се изправи и се отправи към вратата. — Но преди това има още нещо, за което трябва да се погрижиш.

Таша не я разбра, погледна замислено встрани, а после отново към майка си.

— И кое е то?

— Мисля, че преди да продължиш напред, трябва да помислиш за нещо от миналото.

Таша я погледна в очите и кимна. Знаеше какво трябваше да направи.

— Кога стана толкова мъдра, мамо? — прошепна тя.

Вайълет се усмихна.

— Когато ти се появи в моя живот и ме научи на това.

16.

Таша стъпи на каменната пътека към къщата на Марк, обхваната от неясното чувство, че е преживявала този момент и преди. Къщата бе скрита зад редица от дървета, закътана на уединено място над Пайнбоу Спрингс и винаги бе била гостоприемен подслон за Таша. Като дете Марк бе живял тук с родителите си. Преди няколко години родителите му се бяха преместили в по-малка и по-удобна къща и бяха оставили голямата колиба на Марк. Когато тя и Марк бяха деца и играеха заедно, тя често въртеше педалите на колелото си по тази алея, за да го види, а след това двамата заедно неминуемо се забъркваха в куп бели и неприятности.

За нея Марк бе много специален човек. Можеше да сподели тайните си с него, можеше да му каже неща, които не би казала на никой друг. Те споделяха всичко един с друг, всичко, освен интимност. И двамата бяха имали други любовници, но тя и Марк никога не се бяха любили. Може би защото и двамата знаеха, че това бе някак нередно и неестествено.

Изведнъж я прониза силна болка. Ако Марк я обичаше толкова сильно, колкото твърдеше, защо нито веднъж през всичките тези години не бе настоял? Защо тя не бе осъзнала досега, че бе необично за един мъж да не пожелае жената, в която е влюбен? Защо Марк никога не бе повдигнал въпроса?

Бяха се целували, прегръщали, бяха си разменяли милувки, но не бяха стигали по-далече.

Тя стъпи на верандата и преди още да е успяла да направи и крачка, вратата се отвори. Мислите ѝ сякаш се изпариха. Марк стоеше на прага и я гледаше. Известно време и двамата мълчаха, след което той просто изрече името ѝ. Таша се осмели да пристъпи напред.

— Трябва да говоря с теб.

Той кимна.

— Аз също.

Направи ѝ знак да влезе. Таша пресече стаята, той я последва и я покани да седне. Тя се настани на големия диван, а Марк придърпа една табуретка и седна точно срещу нея. Тя наблюдаваше очите му, докато той сядаше. Те не се отделяха от нейните.

Той припряно посегна и малко колебливо хвана ръцете ѝ в своите.

— Таша — започна тихо, гласът му бе дрезгав, — трябва да бъдем честни един с друг. — Тя кимна и продължи да се взира в лицето му. — И ми се струва, че ще е малко по-лесно, ако аз започна пръв.

Таша седна на ръба на дивана и стисна ръцете му.

— Не, Марк. Моля те, нека бъда аз. Трябва...

— И двамата имаме нужда да говорим — прекъсна я Марк. — Трябващо да го направим преди седмици.

Таша откъсна очи от него. Погледът ѝ зашари по опасания с грели таван, по тъмните облицовани стени и тежките мебели. Всичко това ѝ бе толкова познато, колкото и Марк. Как можа да разбие сърцето му? Как ще живее без неговото приятелство? В едно бе сигурна. Когато този разговор приключише, той нямаше да иска да има нищо общо с нея. Какво щеше да прави тя без него? Не можеше дори да си представи.

Отново го погледна и някак си успя да събере смелост да заговори.

— Срамувам се от себе си, Марк. Толкова дълго те избягвах. Направих го, защото... — За момент тя погледна настрани. — Защото изведнъж осъзнах, че не мога другояче. Марк, ти си най-близкият ми приятел. От години. Обичам те с цялото си сърце. Но колкото и да не ми се иска да го кажа, аз не те обичам така, както би трябало, за да се омъжа за теб. Разбрах това преди доста време, но не можех да ти го кажа, защото не исках да те разочаровам. Аз просто... просто... не можах.

По страните ѝ се стичаха сълзи, но тя осъзна, че плаче, едва когато Марк внимателно ги изтри с показалеца си. Погледът му сякаш проникваше до дъното на душата ѝ. Тя сведе очи към сплетените им ръце и проплака.

— Съжалявам, че те н-нараних. Т-толкова много държа на теб. Не зная какво ще правя без теб.

Марк стана от табуретката и седна на дивана до нея. Той я прегърна, притисна я и започна да я успокоява, като приглеждаше назад косата ѝ, докато тя притихна и го погледна.

— Моля те, не ме мрази. Няма да мога да понеса това.

Марк си пое дълбоко въздух, задържа го за момент и въздъхна.

— Това е една от причините, поради които толкова отчаяно те търсих, за да говоря с теб — продължи той. — Исках да ти кажа, че те разбирам. Права си, между нас няма страсть, ние не сме влюбени един в друг. Нашата връзка е особена, тя е от тези, които продължават цял живот, но не трябваше и да помисляме за брак. Вината е в мен. Предполагам, че усетих биологичния ми часовник да тиктака. Ти си единствената, която отговаря на представите ми. Открих, че сравнявам всяка жена, която срещам, с теб, защото мисля, че ти си божествена. Много държа на теб, Таша, но аз също не те обичам. Моля те, прости ми, че те подтикнах към този брак. От месеци си бях мечтал за деца, гараж с две врати, мечтаех за живот, който все някой ден може би ще имам, но и двамата знаем, че това няма да бъде *нашият* живот, не и заедно.

Таша бе смаяна, тя наведе очи и видя, че неволно всеки от тях бе отдръпнал ръцете си, бяха се пуснали. И двамата изглеждаха готови да продължат живота си. Неочаквано Таша почувства прилив на енергия, сила и радост от живота. Сълзите им бяха измили и последното зрянце вина, което я измъчваше.

— Марк, нима сме се самозалъгвали толкова дълго време?

Той леко се усмихна и кимна.

— Да, така е. Но рано или късно и двамата ще открием някой, с когото ще сме щастливи и когото да обичаме. И когато това се случи, то няма да е насилено и скроено, ще бъде истинска любов.

При тези думи очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Тя трябваше да доведе докрай този разговор, да каже всичко, за което бе дошла.

— Аз вече открих този човек, Марк. Срещнах го.

— Обичаш ли го?

— Да.

— Тогава защо си още тук?

Беше прав, нямаше причина да остава тук, всичко вече беше казано, време бе да си върви. Защо не беше все още с Андрю?

— Не зная. Предполагам, че преди да съм с него, имах нужда да се срещна с теб и да се помирим.

— Върви, Таша, бъди с този, когото обичаш.

Таша кимна и се изправи. Марк също стана и тя колебливо протегна ръце и го прегърна.

— Благодаря ти — прошепна му.

За момент Марк я притисна и след това я пусна. Той обхвана брадичката ѝ с длан и приближи лицето ѝ до своето.

— Бъди щастлива, Таша! И не забравяй — ще съм до теб винаги, когато имаш нужда от мен.

Таша кимна, а очите ѝ отново се насълзиха. Тя бързо го прегърна за последно и излезе.

Андрю пусна документите на бюрото и се усмихна. Сделката бе приключена. След седмици наред, през които всичко в живота му вървеше наопаки, нещо най-после се получи.

Най-малкото успял бе да се съсредоточи. Беше си набелязал цели и ги бе анализирал, точно както постъпваше във всички останали случаи. Загърбил бе чувствата и вълненията си и се бе концентрирал изцяло върху текущите си задачи. Първо бе опитал по най-стандартния начин — да открие телефонния номер, да проследи самолетния билет, да разпита в курорта, но без успех. Ударил бе на камък, затова разработи план.

Да открия Таша.

Да я любя, докато тя или се съгласи, или е твърде изтощена, за да се съпротивлява.

Планът бе съвършено прост, но ако не проработеше, Андрю имаше и план *Б*. Още не бе разработил напълно стратегията си по него, но бе на косъм да успее. Сделката за недвижимия имот, която току-що приключи, бе първата стъпка. Ако имаше нейното съдействие обаче, нещата щяха да вървят къде по-добре.

Проблемът бе в това, че той нямаше никакви гаранции, че планът му ще успее. Но нали надеждата умира последна... За нищо на света не би се отказал. До този момент винаги бе пренебрегвал връзките си в името на работата. Да бъде проклет, ако пропилее и ден без Таша да е

част от живота му. Беше пропилял толкова време, време, което би могъл да прекара с Даяна. Нямаше да повтори тази грешка.

Той се облегна на стола, отпусна назад глава и затвори очи. Всеки път, когато затвореше очи, образът ѝ изникваше пред него. Виждаше блестящите ѝ очи и косата ѝ, която се носеше около раменете ѝ както в деня, когато плуваха; или пък по-късно, когато се любиха в гората.

Той потисна мислите си, изправи гръб и пооправи вратовръзката си, която бе в зелено, жълто и червено. Не го свърташе на едно място. Имаше нужда да излезе оттук, да се разтуши, но до деня, в който щеше завинаги да каже сбогом на това място, оставаха само две седмици.

Той стана и се приготви да тръгне. Преди да тръгне обаче, протегна ръка и разгърна опърпаното листче, което пазеше между страниците на бележника си, и отново прочете бележката, както правеше по няколко пъти на ден. Понякога това листче бе единственото нещо, което му даваше сили да продължи.

„Скъпи Андрю,

Зная, че не постъпвам правилно, като си тръгвам по този начин, но истината е, че се страхувам. Не можах да ти кажа това снощи, защото тогава то не би било истина. Не искам да провалям живота ти. Ние с теб не сме един за друг. Не ме обичай, Андрю, намери друга, която да те обича и да ти даде дългожданата ограда, за която мечтаеш. С мен не би могъл да бъдеш щастлив.

С любов,

Таша“

— Грешиш, Мунташа Бегония Смит! — За момент той се замисли, след това сгъна бележката и я прибра обратно в бележника.
— Ще съм много щастлив с теб до края на живота си и много скоро смятам да ти докажа това.

Таша опъна сакото на тъмносиния си костюм и се наведе, за да отмахне стръкче трева от новите си тъмносини дамски обувки.

Изправи се и отправи поглед към таблото с информация за полетите. Нищо ново. Имало някакъв проблем с машината, с която трябваше да лети, и щеше да се наложи още час, а може би и повече, да изчака в Портланд.

Тя се облегна назад. Имала бе дълъг и уморителен ден. Беше се приготвила да пристигне в Сиатъл, да си наеме стая в хотел и да започне да търси Андрю. Дотук щеше да е лесно. Много по-трудно щеше да бъде да се изправи срещу него и да го погледне в очите, но трябваше да го направи, дори и само за да го чуе да й казва да си върви обратно в планините. Така поне тя щеше да знае какво да прави.

Предния ден бе направила някои покупки. В началото костюмът и обувките й бяха много неудобни, но вече започна да свиква с тях. Когато я видя тази сутрин, майка й прихна да се смее, но след това окуражително я прегърна. Това бе първият опит на Таша да се пригоди към света на Андрю. Може би няма да се окаже толкова трудно, колкото й изглеждаше в началото.

Стомахът й болезнено се сви и тя усети, че бе огладняла. Изправи се и забеляза щанда за бърза закуска. Имаше достатъчно време, за да намери нещо подходящо, но защо пък да не хапнеше сега. Поръча си студен плодов сок и отпи, докато чакаше за сандвича си. Само след минута пое малка книжна торбичка със сандвича от младото момче зад щанда и се обърна към чакалнята. Таша отпи още една глътка от сока и се опита да заобиколи мъжа, който беше застанал зад нея.

— Извинете — каза тя, като го погледна бегло.

Единственото, което забеляза, бе тениската му, на която имаше надпис *Заедно нудистки волейбол*.

Чакай малко, това не беше ли тениска на клуб Регал?

— Няма нищо — отговори мъжът.

Таша отстъпи крачка назад. Този глас й бе познат. Погледна го в лицето. Косата му беше по-дълга и разрошена. Тениската, дънковите панталони и баскетболните обувки *Найк* бяха много различни от дрехите, в които бе свикнала да го вижда. Не бе останала и следа от напрегнатото му беспокойство. Но това беше той! Тя почувства, че коленете й омекнаха, сякаш щеше да се разтопи, сякаш се изгубваше в гора от вълшебни пулсации. Пред нея стоеше и се усмихваше Андрю.

— Забелязах те отдалече и едва те познах. — Той протегна ръка и бутна ревера ѝ. — Хубави дрешки.

Смаяна, Таша прочисти гърлото си.

— Да — тя докосна гърдите му. — Твоите също. Какво правиш тук?

За миг Андрю погледна настрани и сви рамене.

— Хващам самолет за Денвър.

— Защо?

— Ще работя там.

Таша преглътна.

— В Денвър?

Той поклати глава.

— Не, всъщност е извън Денвър, в един малък град. Казва се Пайнбоу Спрингс. Чувала ли си за него?

Сърцето ѝ подскочи.

— Да.

— Работата е различна от това, което съм правил досега, но мисля, че ще се справя.

— Така ли?

— Ммм... да.

— И каква е работата? — Не можеше да се сети за нито едно нещо в Пайнбоу Спрингс, с което той би могъл да се занимава. Дали майка ѝ нямаше пръст в това?

— Купих малко стопанство там.

— Стопанство ли?

— Да, това е най-стренното нещо, което ми се е случвало. Един ден открих в пощенската си кутия обява за недвижим имот. Беше пусната в обикновен бял плик, без обратен адрес, но клеймото беше от Пайнбоу Спрингс. Знаеш ли нещо за това?

Таша затвори очи. *Майка ѝ? Марк? А може би двамата заедно?*

Тя отвори очи.

— Ще ми се да знаех. Не бих имала кураж да го направя.

— Имала си кураж да дойдеш дотук.

Тази мисъл сякаш я прободе. Той беше прав, тя бе събрала смелост да го направи.

— Какво ще правиш с това стопанство, Андрю?

— Ами... не знам. Ще отглеждам зеленчуци, някои подправки, една-две крави, пилета. Някой ден може и да се окажа с цял куп дечурлига. Направих някои проучвания върху лечебните качества на билките и етеричните масла и си мислех дали не мога да развия пазара им на национално равнище.

— Можеш да ги продаваш и в моя магазин — тихо каза тя, като пристъпи към него.

Андрю я привлече към себе си. Прокара пръсти през косата ѝ и вдигна лицето ѝ към своето.

— Мога да ги продавам и в твоя магазин — прошепна той и устните му настоятелно се приближиха до нейните. — Предполагам, че с твоите познания и с моя опит в продажбите... — Той спря и се вгледа в очите ѝ. — Липсващо ми до полууда.

Телата им се докоснаха и тя почувства топлината му.

— Тръгнах да те търся — глухо прошепна тя и въздъхна. — Бях глупачка, Андрю, не трябваше да си тръгвам така, но се уплаших. Ще ми простиш ли?

Той кимна.

— Аз също се уплаших, уплаших се, че никога вече няма да те видя отново.

— Наистина ли напусна работа?

— Всичко започна с тези проклети виолетови вратовръзки. Шефът не ги хареса. Аз смятам, че дрехите са само капан, наложен ни от обществото, и имаше ли значение, по дяволите, дали вратовръзката ми е лилава, а не черна, сива или синя. Денят, в който отидох на работа със син дънков панталон, вече го изкара извън нерви.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя високо се засмя. Обичаше го, толкова много го обичаше...

Андрю прокара пръсти през косите ѝ и като се опита да улови погледа ѝ, устните му уловиха нейните.

— Искам да ти дам всичко, което желаеш, Таша. Искам да живеем заедно — ти, аз, деца, всичко, както си му е редът. Искам да направя дъсчена ограда, но само толкова, нищо друго, което да напомня средностатистическото американско семейство с две цяло и половина деца, куче, котка и ябълков пай. Искам да сме самите себе си. Искам да те обичам такава, каквато си.

— Наш собствен свят? — попита тя.

Той се усмихна и кимна.

— Наш собствен свят. Между другото — добави той, като посочи ревера й, — не съм сигурен, че харесвам новия ти стил.

Таша погледна надолу към безличния син костюм, който носеше.

— Не бях в настроение, когато го купих. Но знаеш ли, докато пазарувах, някак си се озовах в мъжкото отделение, загледана в костюм на *Брук Брадърс*. Точно в този миг реших, че трябва да те открия, каквото и да ми струва това. Дори и ако трябваше да пробвам нещо по-консервативно...

— Дрехите са само примки, в които сме уловени, Таша. Нищо ли не научи в Ямайка?

— Опитах се да се нагодя към твоя свят.

— Недей.

— Наистина ли?

— По-скоро аз бих влязъл в твоя. — Той се наведе и устните му докоснаха нейните. — Предпочитам да те виждам без дрехи. Знаеш ли, фермата, която купих, има четиридесет и седем акра уединена земя, част от нея е залесена. Ще можем да тичаме голи винаги, когато ни се прииска. Още не съм я виждал, но ми обясниха, че на един от хълмовете има много подходящо място за къща.

Таша се дръпна назад и го погледна с престорена изненада.

— Искаш да кажеш, че мога да се отърва от този костюм?

Тяхна собствена къща!

— Скъпа, можеш да се отървеш от всяко парче плат по тялото си.

Таша дяволито се засмя, бавно съблече сакото си и понечи да издърпа ленената риза от полата си. Андрю я притисна към себе си и я целуна.

— Не сега, мила. По-късно.

Таша се засмя, но само след миг лицето ѝ посърна.

— Трябва да ти кажа нещо, Андрю, само едно нещо. Съжалявам, че си тръгнах по този начин. Не мислех, че ние...

Той постави пръст на устните ѝ.

— В момента има само две думи, които искам да чуя от теб. Покъсно ще изясним останалото.

Таша знаеше думите наизуст. Бе ги повтаряла от мига, в който напусна Колорадо.

— Обичам те, Андрю!

Той се усмихна и я целуна.

— Това са три думи — прошепна той между целувките.

— Зная, но не ги броя, а ти?

Андрю въздъхна.

— Единственото, което ще следя известно време занапред, е да си с мен — естествена и мила. Може би и босонога и бременна.

Таша закачливо се усмихна.

— Това ме устройва. Кога започваме?

Андрю леко захапа устната ѝ.

— Аз съм готов. Когато кажеш.

— Това е очевидно — каза Таша, като се притисна в него.

— Май ще трябва да почакаме още малко.

Тя обви ръце около врата му и се наведе напред за още една целувка.

— Колко малко? Докато стигнем до Пайнбоу Спрингс?

— Хм. Какво ще кажеш да прекараме още една нощ в големия град, преди да се отправим към провинцията? Случвало ли се е да прекараш нощта в Портланд?

Таша поклати глава.

— Не.

— Казват, че за всичко си има първи път.

— И аз така знам.

— Тогава да подпалим проклетия град.

— Или поне леглото в хотелската стая.

— Таша! — възклика той.

— Все някога ще трябва да започнем да работим над купа деца.

Андрю кимна, хвана ръката ѝ и я поведе през тълпата на летището.

Едно е сигурно, помисли си тя, ние ще имаме интересни деца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.